NINA PETRE

SITUAŢIA PARANORMALILOR
în societatea românească

SPIRITISMUL
metodă modernă de investigaţie

SPIRITUS.RO

BRAŞOV, 2010

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

ISBN 978-973-0-08298-2

CUPRINS

DESPRE AUTOR

NINA PETRE s-a născut la 6 iunie 1947 în Bucureşti. A absolvit Facultatea de Matematică din Braşov şi a lucrat timp de 26 ani ca profesoară.

A practicat hatha-yoga începând din anul 1975, preocupare ce a condus la dezvoltarea calităţilor ei paranormale: intuiţia, clarviziunea, claraudiţia, telepatia.

Lupta cu viaţa a călit-o, iar înzestrarea spirituală nativă a ajutat-o să nu îşi piardă echilibrul psihic nici în cele mai grele împrejurări.

În anul 1996, după ce şi-a dat demisia din învăţământ, a urmat cursuri de perfecţionare în Reiki, biosinergetică, masaj, biodetecţie, care i-au facilitat deschiderea unui cabinet de parapsihologie.

De 3 ani lucrează prin internet, asigurând consultanţă în probleme de viaţă, karmă şi destin.

Site-ul www.spiritus.ro, realizat de Nina şi Răzvan Petre, soţul său, a menţinut ridicat prestigiul paranormalului românesc pe plan intern şi internaţional. Bunul simţ, modestia, dar şi personalitatea puternică a Ninei Petre oferă un sprijin constant, în aceste vremuri înşelătoare, celor care caută un reper autentic în cunoaşterea lumilor subtile şi o îndrumare înţeleaptă.

Acest volum cuprinde două părţi. Prima parte, „Situaţia paranormalilor în societatea românească", este o analiză critică asupra unor subiecte legate de paranormal, pigmentată cu mărturii personale din activitatea în acest domeniu delicat.

A doua parte, „Spiritismul, metodă modernă de investigaţie", dezvăluie amănunte din colaborarea mediumului cu lumea spiritelor, aceasta fiind un izvor preţios de informaţii. Sunt prezentate explicaţii detaliate asupra naturii spiritelor, dovezi despre existenţa lor şi un interesant grupaj de comunicări spiritiste cu valoare educativă, ştiinţifică şi sufletească.

Răzvan Alexandru Petre, editor
2010

PARTEA I

SITUAŢIA PARANORMALILOR
ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ

PREFAŢĂ

Suntem în martie 2010...

Românii se pregătesc pentru a sărbători Paştele. Gospodinele îşi curăţă locuinţele, profesorii se află în grevă, spitalele se zbat în sărăcie, la fel ca 90% din populaţie. Şi, folosind o expresie tipic românească, aş putea spune: „Colac peste pupăză!”. Adică: politicienii se îmbracă în violet; primarii ajung în puşcării; vrăjitoarele sucesc vârtelniţa pentru „norocul” naţiunii; o paranormală ne prezice cataclismul, care tot fuge pe alte continente; etnobotanicele îi îmbogăţesc pe falimentarii din imobiliare; prostituatele vegetează la fiece colţ de stradă; nevestele fug de acasă, snopite în bătăi; curvele de lux au ajuns vedete TV, în timp ce actorii adevăraţi sunt ţinuţi în izolare pe scenele teatrelor; muzica de operă zboară peste hotare, iar maneliştii adună averi nemeritate. În această „astenie” de primăvară, unii nu mai ştiu ce să creadă despre paranormali!

Am scris această carte din dorinţa de a face puţină lumină în nebuloasa paranormalului românesc. Vă urez lectură plăcută!

NINA PETRE
detectiv psihic
Braşov, 2010

AVOCATA DISPĂRUTĂ

Ciudata dispariţie a avocatei din Braşov în noaptea de 29 spre 30 august 2007 a zgâlţâit România din temelii. Scandalul mediatic stârnit după declararea în presă a acestui fapt inedit a provocat ulterior separarea românilor în două tabere. Susţinătorii ideii de asasinare a avocatei s-au aflat într-o majoritate covârşitoare faţă de minoritatea oprimată a celor convinşi de fuga ei din ţară. La solicitarea presei, a unor televiziuni şi a unora dintre vizitatorii site-ului meu, mi-am exprimat de multe ori punctul de vedere cu privire la acest caz cutremurător. Folosindu-mi la cote maxime calităţile paranormale, am urmărit-o pe această fugară în mod sistematic, iscodindu-i cu tenacitate fiinţa zbuciumată.

Dorind să-i cunosc măcar o fărâmă din trecutul spiritual, am accesat ultima viaţă anterioară a spiritului său. Ceea ce am aflat, a fost uimitor.

KARMA ELODIEI

Avocata Elodia a avut drept antecesor spiritual un bărbat din Marea Britanie, pe nume John Dorville a cărui viaţă s-a derulat între anii 1816-1902. De meserie medic neurolog, John a vindecat mulţi oameni bolnavi de paralizie, folosind metode speciale bazate pe tehnici orientale secrete, necunoscute în Europa acelor vremuri. La vârsta de 15 ani, aflându-se într-o mânăstire din Tibet, fusese iniţiat în practici spirituale şi terapeutice. Reîntors în ţară, având deja 20 de ani, s-a înscris ca student la Facultatea de Medicină din Londra. După absolvire, s-a angajat ca medic fizioterapeut într-un spital din marele oraş. Căsătorindu-se cu o tânără indiană sosită ca pacientă în spital, John a decis să îşi părăsească ţara natală pentru a se stabili în Orientul Îndepărtat. Localitatea Lahore i s-a părut cea mai potrivită pentru un trai de o viaţă, dedicat practicării medicinei tradiţionale. Împreună cu Adhia, soţia lui, a avut 7 copii. Cinci dintre ei au continuat eforturile tatălui lor în vindecarea bolnavilor prin metode străvechi.

Elodia, cea de astăzi, este urmaşa spirituală a doctorului John datorită reîntrupării aceluiaşi spirit. Ea ar fi trebuit să devină medic chirurg, pentru a încununa munca depusă de John, prin folosirea metodelor moderne de tratament. Ca o ironie a sorţii, Elodia şi-a ales avocatura. A ajuns, întradevăr, o avocată de succes. Cu toate acestea, un anume neastâmpăr al minţii şi sufletului o poartă de câţiva ani pe valurile vieţii în căutarea unor ocupaţii diferite de cea pentru care s-a pregătit în facultate. După dispariţia sa precipitată, am aflat cu toţii despre gusturile exotice ale tinerei avocate şi despre nostalgia ei secretă care a îndreptat-o către ţările Orientului Apropiat sau Îndepărtat. Destinul i-a hărăzit o viaţă lungă, cu durata de 95 ani. Cele trei căsătorii predestinate s-au concretizat deja: două în România, cu doi poliţişti, iar cea de-a treia, după plecarea din

ţară, se prezintă deocamdată ca o relaţie de suflet cu partenerul ei din străinătate. Cei doi băieţi prevăzuţi prin destin există deja: unul în România, celălalt în ţara actualului domiciliu. Dorul de copilul părăsit o va însoţi toată viaţa.

VEDETĂ DE TELEVIZUNE

Dorinţa ei de a trăi va învinge mereu pericolele ce-i vor sta în cale. Instinctul ei de supravieţuire este imens. Această fiinţă uimitoare s-a născut cu stigmatul fugii din calea duşmanilor...

Plecarea de acasă a fost urmarea unor avertismente primite de la cei care o protejau în afacerile sale multiple. I s-au dat sume imense de bani, pe care majoritatea avocaţilor braşoveni nu le-au avut în mână niciodată. Simţindu-se încolţită de duşmanii săi, a ales varianta dispariţiei, în urma unor altercaţii cu soţul său. Disensiunile minore din această familie au devenit ulterior o preocupare naţională.

Cazul Elodia a constituit pentru „televiziunea poporului" o mină de aur. Serialul încropit seară de seară, timp de 2 ani, a avut sute de episoade, unele mai fantastice decât altele. Mobilizarea de forţe în micul platou al acestei televiziuni a întrecut toate aşteptările. Paranormali, psihologi, avocaţi, producători TV, ziarişti redutabili sau martori de adunătură au debitat tot ce le-a venit în minte. Cum spunea unul ceva, altul îl contrazicea cu vehemenţă. În mod evident, toată lumea trebuia să ajungă la concluzia asasinării Elodiei. Sotul ei, poliţistul, a fost batjocorit fără scrupule şi analizat minut cu minut. Iată una dintre întrebările „fundamentale" introduse cu insistenţă în mintea românilor: De ce râde soţul Elodiei atunci când este filmat?!

Nu l-am văzut pe acest om decât la televizor. Nu i-am cunoscut părinţii, cum nu i-am cunoscut nici pe cei ai Elodiei. Pentru curajul meu de a fi declarat ferm în presă şi la o televiziune braşoveană că Elodia trăieşte, am fost aspru pedepsită în manieră mediatică. Spre sfârşitul anului 2007 ajunsesem un fel de „duşman naţional". Am primit ameninţări că voi fi arestată. „Televiziunea poporului" insinua că aş fi fost plătită de soţul avocatei pentru a mă împotrivi celor ferm convinşi de asasinarea ei. Procurorul desemnat pentru anchetarea cazului discuta cu tot felul de paranormali care îşi băteau joc de el, povestindu-i episoade terifiante, inspirate din filmele italiene cu mafioţi feroce. Punctul meu de vedere nu interesa pe nimeni. Apăruseră, ca din senin, detectivi privaţi de care nu se mai auzise până atunci. Unul dintre ei, braşovean, i-a stors de bani pe părinţii Elodiei, inoculându-le ideea nocivă a masacrării fiicei lor. Acum, după aproape 3 ani de la fuga avocatei, aceşti părinţi nenorociţi sunt puternic afectaţi din punct de vedere psihic. Oare chiar niciunul dintre susţinătorii ideii de asasinat nu îşi face procese de conştiinţă din cauza distrugerii unor suflete nevinovate?

Cine a câştigat de pe urma acestui caz bizar?

Trecerea timpului, necruţătoare, ne va scoate la iveală adevărul faptelor. Nu ştim când, poate chiar peste zeci de ani. Braşovul însă este considerat astăzi, pe nedrept, ca fiind „oraşul crimelor perfecte”.

PARANORMALI DERUTAŢI

Au trecut multe anotimpuri peste pădurile judeţului, cutreierate în lung şi în lat de excursionişti, căutători de fructe, ciuperci sau lemne. A fost aproape uitată înscenarea cu lucrurile furate din apartamentul Elodiei şi aruncate într-o râpă din dorinţa de a fi pozate şi filmate.

Au apărut clarvăzătoare celebre, frumoase şi bogate, ademenite cu mulţi bani, care şi-au făcut „datoria” murdară, imaginând-o pe Elodia moartă şi părăsită într-un sac de plastic pe undeva, prin pădure. Una, mai şmecheră, a dat şi un termen: în ianuarie 2009 va fi găsit cadavrul avocatei! Nu s-a întâmplat aşa, iar clarvăzătoarea s-a trezit „jignită” de opozanţii săi. Tot ea îi mai prevestise viaţă lungă regretatei cântăreţe Anca Parghel, care trecu la cele veşnice după doar câteva săptămâni.

„Televiziunea poporului”, aflată în permanentă căutare de paranormali străini, după ce îi făcuse zob pe cei din ţară, a adus o blondă irlandeză cu un cristal atârnat de gât, pe care a plimbat-o prin râpile de lângă Râşnov. Disciplinată, femeia şi-a pus cristalul în mişcare, oprindu-se în dreptul unui cauciuc aruncat pe marginea drumului. „Aici este Elodia!”, spuse ea triumfătoare. Dar nimeni nu s-a apucat de săpat, înţelegând cu toţii că fusese o glumă naivă, destinată unei filmări spectaculoase.

Mascarada căutării Elodiei s-a încheiat anul trecut, odată cu sosirea ameninţătoarei recesiuni. Bugetul Poliţiei s-a subţiat, nemaifiind fonduri pentru căutări spectaculoase, cu desfăşurări de forţe grandioase, ca în filmele lui Sergiu Nicolaescu. De aproape 3 ani, braşovenii colindă liniştiţi pădurile, lăsându-şi gunoaiele în saci de plastic. Nici urmă de Elodia! Să trăim liniştiţi!

CAZUL „ELODIA 2”

Ca un revers dur al medaliei, în decembrie 2009 a dispărut din Braşov o profesoară trecută de 50 de ani, care plecase într-o dimineaţă spre liceul la care lucra şi dusă a fost. Soţul ei, ofiţer în rezervă, nu a fost supus nici unui fel de asalt mediatic, aşa cum i se întâmplase poliţistului Cioacă. Am aflat despre dispariţia profesoarei abia în ianuarie dintr-un ziar bucureştean destinat braşovenilor. Verificându-i poza, am constatat că avea semnal telepatic. Supărată încă pe presa braşoveană, nu i-am comunicat nimănui informaţiile despre starea fugarei. În martie, femeia a fost găsită moartă în podul şcolii. Înmormântată în mare grabă, nu s-a comunicat nimic despre circumstanţele decesului. De ce? Pentru că nu semăna cu frumoasa Elodia!

PSIHOTRONICĂ SAU PARAPSIHOLOGIE?

Asistăm, din ce în ce mai des, la apariţiile televizate ale unor domni tomnatici, impertinenţi şi corpolenţi, care se tot laudă cu apartenenţa lor la fosta Securitate sau la actuala masonerie. Sporovăiesc pe limbi străine, îşi aduc musafiri de peste hotare şi spumegă împotriva paranormalilor autohtoni. Afirmă că în România nu mai au căutare parapsihologii de modă veche, fiindcă „psihotronica" este ştiinţa viitorului, ca ocupaţie a unor „aleşi". Îşi manifestă dezgustul faţă de truditorii extrasenzoriali care lucrează cu mintea şi cu palmele pentru binele naţiunii. În apariţiile lor televizate răspândesc ideea nocivă cum că paranormalii români ar fi nişte şarlatani. Stârnesc panică în populaţie, repetând la nesfârşit că suntem cu toţii supuşi unui război psihotronic, prin maşinării complicate puse în funcţiune de către duşmanii din afara sau din interiorul ţării. Dumnealor mai spun că mulţi români au capete demonice care emit fascicule energetice ucigătoare. Concluzia acestor farseuri este evidentă: dacă veţi cumpăra de la ei aparatele lor psihotronice, veţi beneficia de protecţie non-stop împotriva celor care vor să vă distrugă „pe calea undelor" de departe, de peste drum sau de la colţul străzii.

Asemănător cazului „Elodia", manevrele acestor şmecheri ar putea avea şi ele un substrat politic. Ce-ar vrea să spună dânşii: „Măi, românaşilor, ce mai faceţi atâtea greve pentru salarii mari dacă puteţi muri în orice clipă din cauza agresorilor energetici?". Se poate deduce şi un avertisment parşiv: „Măi, dacă faceţi grevă, o să muriţi ca muştele la Flit, de n-or să ştie neamurile voastre de unde vi s-a tras!". Dar uite că poporul român renaşte din propria cenuşă, ca preţioasele ciuperci după ploaie. Nu au reuşit să îl decimeze nici sărăcia lucie, nici gripa aviară şi nici cea porcină. Uite-aşa, românii se încăpăţânează să trăiască după cum pot şi după cum le este dat. Aşa, cu conservanţi, cu E-uri, cu resturile de la Cernobâl, cu ploi abundente care spală munţii şi surpă dealurile chelite de păduri.

Am trecut şi eu anul trecut prin aparatul de dezinformare al unui moşneag securisto-masonic. Fost prieten al regretatului Ion Ţugui, îl denigrează post-mortem pe bietul scriitor care s-a străduit din răsputeri să ridice paranormalul românesc la nivelul celui din ţările vecine. „Românii sunt un popor de idioţi!", afirmă moşneagul peste tot şi mai ales prin studiourile TV, unde i se acordă o atenţie absolut nemeritată. Căpătând o fixaţie pentru site-ul meu, s-a apucat să îl analizeze cuvânt cu cuvânt, căutând defecţiuni peste tot. Nu-i plac mesajele pe care le-am preluat cu multă trudă de la spiritul lui Nicolae Ceauşescu, pe motiv că textele respective nu respectă „topica frazei" defunctului conducător al României. Moşneguţului acesta i s-a încurcat în cap tot ce a citit până acum. Confundă spiritele cu oamenii în care au fost întrupate, nu înţelege că omul şi spiritul sunt fiinţe diferite, aşa că nicicum nu pot avea un limbaj comun.

Se mai întreabă cum de am reuşit să vorbesc pe româneşte cu Michael Jackson?! Păi, bine, măi tataie, Michael Jackson este mort, putrezit, cum Dumnezeu să vorbesc cu el?! Ideile confuze ale acestui bătrânel nedumerit au fost preluate şi de alţii, aceia neavând altceva mai bun de făcut decât să îl imite. Aflând despre această nouă diversiune pusă la cale împotriva mea, am fost nevoită să relatez în presă şi la diverse televiziuni cum se vorbeşte cu spiritele în limba română.

Vă explic şi dumneavoastră, cititorii mei, cum stau lucrurile. Spiritul, ca fiinţă liberă a Universului, are un limbaj energetic, telepatic. Atunci când un om vrea să discute cu el, apar câteva spirite lucrătoare care traduc convorbirea în limba înţeleasă de mintea omului respectiv. Simplu ca „bună ziua”, nu-i aşa?! În definitiv, la Fatima, în ce limbă s-a exprimat spiritul Fecioarei Maria? Evident că în portugheză, nu în aramaică. Fără îndoială că unii oameni complică mult ştiinţa spiritismului, din răutate, ignoranţă sau prostie. Ori toate acestea la un loc.

Încă o poznă mare a moşneagului: la o televiziune a spus că am calităţi paranormale, că sunt o persoană cu o activitate bogată în acest domeniu, după care s-a dus la o altă televiziune, unde a insinuat că aş fi o impostoare în privinţa paranormalului practicat de mine.

Am adus nenumărate argumente în favoarea cercetărilor mele din domeniul spiritismului modern, ridicat la rangul de sistem filozofic şi pedagogic prin strădaniile mediumilor brazilieni. În Brazilia funcţionează numeroase universităţi şi televiziuni spiritiste, în cadrul cărora populaţia este educată prin prisma comunicării mentale şi sufleteşti cu entităţile superioare. Mai mult chiar, munca nobilă depusă de mediumii nord-americani alături de autorităţi pentru elucidarea unor cazuri dificile a conferit spiritismului telepatic modern calitatea unei foarte bune metode de investigaţie.

SERIALUL „CLARVĂZĂTORII”

În luna august a anului 2009, o televiziune bucureşteană m-a invitat să particip la două etape de preselecţie în vederea realizării unui serial de paranormal prin colaborare cu o echipă de producători din Bulgaria. Am acceptat provocarea de a mă prezenta la preselecţie, dar nu am promis nimănui că voi participa la filmările care urmau să ocupe întreaga lună septembrie.

Prima etapă a fost organizată de echipa bulgară. Oameni sobri, politicoşi, sufletişti, s-au priceput să încurajeze concurenţii, pentru ca ei să se poată concentra liniştiţi la probele puse în faţa lor. Mi-au cerut să ghicesc figurile de pe cărţile de joc ţinute cu spatele către mine şi să „văd” obiectele ascunse în două cutii de lemn. La un moment dat, mi-au pus în faţă o fotografie mare, veche, înrămată, în care erau reprezentaţi doi bărbaţi,

unul tânăr şi celălalt bătrân. La o primă „citire" am avut senzaţia că poza derutează , în sensul că bărbatul tânăr era mort, iar cel bătrân, nu. Ştiam din experienţa mea de 16 ani în domeniul spiritismului că o poză de grup îl poate induce în eroare pe cercetător, în sensul că un mort din poză poate să dea impresia că este viu sub influenţa energiei celor vii aflaţi lângă el. Le-am explicat bulgarilor că numai pozele ce reprezintă o singură persoană pot fi utilizate fără riscuri de eroare de către clarvăzători. Nu s-au supărat şi m-au promovat pentru etapa a doua!

Această etapă s-a dovedit a fi un coşmar pentru toţi candidaţii, creându-le senzaţii stranii unora dintre participanţi. Căldura sufocantă şi lipsa de aer din Muzeul Hărţilor, clădire lipsită de aer condiţionat, ne-au slăbit tuturor capacitatea de concentrare şi rezistenţa fizică. Din fericire, Răzvan, soţul meu, avea în sacoşă o sticlă cu suc de fructe şi una cu apă de izvor adusă din pădurile Braşovului. M-a alimentat din ele la fiecare 15-30 de minute. Prima probă a fost un interviu dat în faţa realizatorilor serialului. După aceasta, unui băiat din echipa bulgară i-a zbârnâit mintea: „Puteţi să vorbiţi cu spiritul lui Michael Jackson?" I-am răspuns într-o clipă: „Da, dar daţi-mi poza lui Michael, ca să o ţin în mână." Nu aveau poza, iar când am întrebat pe bulgăreşte „Nema?", operatorul a făcut ochii mari, iar unul dintre ei a ieşit repede pe uşă. În câteva secunde, mi-a adus medalionul de argint pe care l-aţi văzut în primul episod al serialului „Clarvăzătorii". Nu s-a transmis întregul mesaj pe care l-am preluat de la spiritul lui Michael, iar înregistrarea cu prezenţa mea la activitatea respectivă mi-a fost refuzată. Răzvan şi-a amintit o afirmaţie a spiritului respectiv, pe care eu, după ieşirea din transă, o uitasem cu desăvârşire. Spiritul lui Michael Jackson a spus cam aşa: *„Îi rog pe toţi părinţii care au copii talentaţi să nu le fure copilăria obligându-i să muncească peste puterile lor!"*

După efortul psihic pe care l-am depus în transcomunicare, m-au condus pentru probele următoare, într-o sală unde cine se afla? nenea masonul psiholog psihotronic, pe care îl văzusem până atunci doar la televizor! Ce-i drept, era mai arătos în carne şi oase, avea parcă şi un fel de farmec personal, care nu reuşea totuşi să îi îndulcească energia agresivă şi privirea cenuşie, ca o lamă de cuţit. M-a întrebat uşor dojenitor: „De ce aţi venit aici?" I-am răspuns cu o naivitate prudentă: „M-au invitat două fete din televiziune. Mă înţeleg bine cu copiii care lucrează aici." Domnul m-a lăudat foarte tare în faţa camerei de filmat, atitudine care mi-a ascuţit vigilenţa. Cu gesturi şi vorbe amabile, m-a îndemnat să ghicesc figuri de pe cărţi de joc şi să „privesc" prin 4 cutii, ca să găsesc un obiect ascuns într-una dintre ele. Numai de aşa ceva nu-mi ardea mie atunci! Nu ştiam cum să scap mai repede din câmpul său energetic, hipnotic, pe care îl simţeam ca pe o cuşcă sufocantă. La sugestia lui, am trecut repede cu mâna peste cutii, indicând una la întâmplare; tot aşa în grabă i-am „ghicit" în cărţi, i-am spus care persoană este moartă dintr-un grup de trei, iar la urmă, bomboana de pe colivă, mi-a transmis telepatic o steluţă albastră, iar eu am recepţionat un pătrat roşu! Ambele figuri se aflau pe

cărţile Zener chiar în faţa mea. Omul s-a simţit cam penibil, întrebându-se probabil în sinea lui: a cui minte a greşit, a mea sau a lui? Fericită că scăpasem din acel coşmar energetic, m-am îndreptat spre ultima probă şi cea mai grea: paravanul în spatele căruia se afla „ceva”. Sala era bine aerisită, iar tinerii din echipă, amabili şi cu bun simţ. Mi-am revenit din îmbâcseala mentală provocată de moşul examinator şi am răspuns perfect: dincolo de ecran se afla o tânără cu părul lung, strâns la spate, purtând blugi şi o cămaşă albă. Una dintre asistentele bulgare m-a întrebat uimită: „Cum aţi perceput imaginea?” Răspunsul meu a fost simplu: „Am văzut-o cu creierul!”

Revenită în Braşov la munca mea obişnuită, aşteptam cu răbdare difuzarea serialului. Dar, surpriză, am primit un telefon de la aceeaşi televiziune, solicitându-mi-se prezenţa la o emisiune de după-amiază. După cum îmi este obiceiul, nu întreb niciodată cine sunt invitaţii, bazându-mă pe abilităţile mele de fost profesor, îndelung utilizate în lucrul cu oamenii. La emisiune, surpriză: nenea masonul psiholog psihotronic, uitându-se la mine cu mare ură! Moderatoarea, fată isteaţă, a pus pe rol cazul „Ion Dolănescu”. Mi-a cerut să discut chiar acolo cu spiritul defunctului cântăreţ pentru a-i afla părerea cu privire la disputa dintre băieţii lui. Fiind prezent în platou un public de adunătură, huiduitori şi aplaudaci fără prea multă minte, am solicitat să mi se pună la dispoziţie o sală liniştită şi un computer cu poza lui Dolănescu. Situaţia fiind incendiară, nu s-a gândit nimeni să aducă un operator, aşa că soţul meu m-a filmat cu aparatul său obişnuit. În partea a doua a emisiunii, s-a difuzat doar o parte din mesajul preluat de mine, în stare de semitransă. Moderatoarea s-a descurcat şi de această dată, încropind un dialog cu scopul de a afla mai multe despre opinia spiritului respectiv. Pe neaşteptate, o tută din public s-a trezit zbierând în microfon: „Noi nu credem că este adevărat ce a făcut doamna, că prea seamănă ce a spus dânsa cu ce făcea Ion Dolănescu! Noi îl cunoaştem bine pe Dolănescu!” Nu am mai avut timp să îi răspund femeii că eu l-am cunoscut pe marele artist numai de la televizor şi din tranzistorul meu dinainte de ’90. Habar nu am avut ce făcea el în viaţa particulară!

Ca să trag o concluzie la cele povestite mai sus, pot afirma că o mare parte dintre români cred că mesajele spiritiste sunt simple născociri ale unor creiere bolnave. Ca dovadă, am primit tot felul de întrebări ciudate, dintre care menţionez:

- Sunteţi o femeie realistă, cu picioarele pe pământ. Cum puteţi să afirmaţi că vorbiţi cu morţii?

- S-a spus la televizor că Michael Jackson trăieşte ascuns pe undeva. Nu cumva aţi vorbit cu un alt spirit care v-a minţit?

Acum, ce să mai spun, oamenii au întrebat într-un mod politicos, ca să vadă ce le răspund. Când circulă vorbele pe internet, nu ştii niciodată de unde vin şi pe unde mai ajung. Dar culmea, un tip, vedetă TV care o face pe măscăriciul, m-a întrebat într-o emisiune: „Câinii vorbesc româneşte?” Mare-i grădina lui Dumnezeu şi mulţi se mai ascund în ea!

DIVERSIUNEA „FLACĂRA VIOLET”

Ca o ripostă dură la diversiunea „Elodia”, a sosit în mass-media românească, după doi ani şi jumătate, scandalul cu „flacăra violet”! Un candidat la preşedinţia României, nemulţumit de reuşita rivalului său, s-a plâns prin intermediul nevestei şi al unor colegi de partid că ar fi fost atacat energetic de către „cineva” din anturajul câştigătorului. S-a mai spus că joia se deschide „flacăra violet”, cu ajutorul căreia ocultiştii iniţiaţi îşi rezolvă interesele. Jurnalişti din presă şi televiziuni au început să cerceteze filmele care îl reprezentau pe vechiul şi totodată noul preşedinte al României. O televiziune mai vigilentă l-a descoperit în apropierea preşedintelui pe un cunoscut parapsiholog, care nu se afla înregistrat oficial în garda şefului de stat. S-a pornit un scandal mediatic imens, în care parapsihologul a fost făcut „şarlatan” de cel puţin o mie de ori. I-au răscolit trecutul şi activitatea profesională, aflându-se, culmea, lucruri demne de laudă: omul era militar de meserie, avea numeroase cursuri de specializare în ezoterism şi terapii alternative, scrisese cărţi foarte bine documentate în timpul anilor de practică terapeutică la propriul cabinet. Ce era de incriminat în activitatea acestui om? Nimic. Faptul că îl ajuta pe şeful statului să îşi optimizeze forma fizică şi cea psihică nu era nicidecum compromiţător pentru cariera lui. Consider că a ajuta un om pentru a deveni mai bun, indiferent ce ocupaţie are, este un lucru onorabil. Oamenii sunt pur şi simplu oameni, indiferent de naţia lor, de rasa lor, de limba pe care o vorbesc, de orientarea politică sau de religia în care au fost botezaţi. Diversiunea „flacără violet” a fost o tentativă de politizare a paranormalului românesc. În consecinţă, dacă un paranormal se dovedeşte a fi adeptul unei anumite formaţiuni politice, riscă să fie împroşcat cu noroi şi făcut „şarlatan” de către opozanţii lui politici, chiar dacă lucrează corect şi cinstit.

Am trecut şi eu în urmă cu aproape trei ani printr-o situaţie oarecum asemănătoare cu „flacăra violet”, dar de mai mică amploare. Primisem doi angajaţi ai unei televiziuni din Braşov care doreau să le povestesc ce se întâmplase cu Elodia. I-am lăsat singuri în camera mea de lucru timp de 15 minute, în care mi-am aranjat ţinuta pentru filmare. Reîntorcându-mă la ei, totul a decurs normal. Interviul meu a fost filmat, iar oamenii au plecat mulţumiţi. Seara, urmărind ştirile la televizor, am rămas stupefiată: comentatorul vorbea ironic, spunând că m-am exprimat cu „elucubraţii” referitor la fuga Elodiei, în timp ce soţul ei, poliţistul, tocmai fusese arestat pentru „omor calificat”. Am reflectat multă vreme la acel incident stupid şi m-am întrebat: oare ce i-o fi determinat pe redactorii acelei televiziuni să mă împroaşte cu noroi? Am înţeles că tot românul devenise însetat de sângele Elodiei şi ar fi vrut capul soţului acesteia. Dar mai exista un motiv ca eu să fiu ironizată şi făcută, în mod indirect, „tâmpită”, după ce ani la rândul dădusem interviuri în presa braşoveană cu ocazia unor dispariţii şi de fiecare dată avusesem dreptate. Cred că am aflat care ar fi fost acela. După plecarea operatorului şi a fetei care mi-a luat inter-

viul, am găsit ziarele de pe măsuţa de lângă uşă uşor mişcate din poziţia în care le lăsasem. Deasupra, la vedere, se afla un ziar braşovean, iar sub el, ziarul unei formaţiuni naţionaliste, pe care îl cumpărasem pentru propria documentare. Copiii aceia îl văzuseră, probabil, şi au raportat în studio: parapsiholoaga citeşte ziarul „ăla"! Şi uite-aşa, dintr-o gafă a unor redactori TV neinspiraţi, s-a ajuns la refuzul meu repetat de a mai colabora cu presa şi cu televiziunile braşovene. Am mai răspuns chemărilor a două redacţii TV locale, diferite de cea cu pricina, dar fiind solicitată din Bucureşti, nu din Braşov.

De la incidentul cu „flacără violet" mulţi români şi-au alimentat chemarea spre superstiţii cu încă un element bizar: obsesia culorii mov. Anul acesta a început „mov" (violet) la televiziuni, la locurile de muncă sau pe stradă. Magazinele îşi etalează în vitrine bluze, fulare, genţi, încălţăminte, bijuterii în vlăguite nuanţe de mov, una mai stinsă ca alta. Naivii cred că violetul le poartă noroc, fiindcă aşa s-a spus la televizor. Oare câţi îşi dau seama că violetul este o culoare depresivă, care se asociază foarte bine cu sufletul îndurerat al poporului român?! Cine se mai gândeşte acum că roşul, galbenul, verdele, albul sunt culori benefice pentru organismul uman?! Dacă o femeie tânără se încumetă să iasă pe stradă îmbrăcată în roşu, riscă să fie fluierată şi acostată de golani. La vederea ei, moşnegii îşi dau ochii peste cap, iar partenerele acestora o săgetează cu priviri ucigătoare. Nu era de ajuns că româncele se îmbracă mai mult în negru, maron sau gri!? A mai venit şi violetul acesta, ca să le întregească garderoba cu haine depresive! Şi dacă „flacăra violet" face minuni joia, se vede ceva deosebit?! Se vede, dar de rău, nu de bine. Au explodat acţiunile de protest ale oamenilor muncii, ca şi preţurile, impozitele, datoriile la bănci. Trăim într-o Românie „violetă", iar noi, cetăţenii ei, mai avem puţin şi vom ajunge mov la faţă!

EPISODUL „FRANCESCA"

Refuzând, ani la rândul, să mai colaborez cu presa braşo-veană, s-a ivit prilejul ca un ziarist local să mă hăituiască, omul devenind, fără să-şi dea prea bine seama, unealta naivă a unei televiziuni italiene. Cazul acesta este foarte complicat, iar eu sunt convinsă că, pe undeva, ar fi avut un substrat politic.

Totul a început cu o scrisoare primită de la o italiancă disperată care se recomanda „Francesca", solicitându-mi ajutorul pentru găsirea fiului minor. Acesta, chipurile, fusese răpit de soţul ei şi dus într-o direcţie necunoscută. I-am răspuns frumos, în limba italiană, cerându-i poza copilului şi a soţului. Mi-a scris foarte repede că doreşte să ne întâlnim în Bucureşti, la aeroport, lunea următoare. Se oferea să îmi aducă pozele cerute de mine şi să mă răsplătească pentru ajutorul meu, „oricâţi bani i-aş fi

cerut". Scrisoarea suna fals, iar invitaţia de a ma întâlni cu ea, cam dubioasă. Din principiu, nu pornesc niciodată la drum atunci când sunt invitată prin email, considerând că pe internet oricare se poate da drept oricine, ascunzându-se în spatele unui nume fals. Nu i-am răspuns la acea scrisoare, crezând că toată discuţia se încheiase banal, după cum începuse. Realitatea însă a fost cu totul alta. Vorba românului: „S-a lăsat cu cântec"!

În săptămâna următoare, am primit un email de la o româncă de-a noastră care mă anunţa că a sosit în Bucureşti un jurnalist italian dornic să mă cunoască, ea servindu-i drept traducător. Nu i-am răspuns nici ei. A doua zi, mi-a sunat telefonul. Am auzit o voce de femeie care mă întreba, în italiană, dacă vreau să vorbesc cu un jurnalist din ţara ei. I-am răspuns că nu doresc să discut cu el şi am închis telefonul. S-a lăsat liniştea, dar după 3 luni a plesnit buba. Era în luna mai 2009 când, dintr-o dată, au început să îmi sosească emailuri din Italia în care eram insultată în cel mai ordinar limbaj. Răzvan a căutat numele meu pe internet în limba italiană, găsindu-mă uşor. Despre ce era vorba?

La RAI 3 se difuzase cu o seară înainte un filmuleţ denigrator, în care se povestea cum m-a căutat o redactoră de-a lor, dorind să discute cu mine despre copiii dispăruţi în Italia. Cu poza mea şi a lui Răzvan în mână, acostase braşovenii pe stradă, deranjase Poliţia şi diverse locaţii pe unde i se spusese că aş avea domiciliul. A condus-o prin oraş un ziarist local care, probabil, dorea neapărat să dea ochii cu mine. Cameramanul italian filmase de zor cu camera ascunsă, mai ales când se discuta cu un interlop pe care îl pusesem la punct printr-un proces judiciar umilitor pentru el. Negăsindu-mă, italianca şi operatorul, însoţiţi de translatora română, au plecat dezamăgiţi pentru că nu dăduseră ochii cu mine.

Ce se afirma în blestematul lor reportaj de doi bani: că stau ascunsă, că în Braşov nimeni nu mă cunoaşte, că mă feresc de ziarişti ca nu cumva să se scrie ceva despre mine, că jefuiesc oamenii de bani. Reacţia telespectatorilor a fost spontană şi ordinară, la fel ca întreaga atitudine a italienilor faţă de români. Drept răspuns, am trecut poza „Francescăi" în siteul meu, afirmând că este o spioană trimisă de RAI 3 cu scopul de a mă iscodi, a mă denigra şi a mă filma cum primesc nişte bani de la ea, „femeia necăjită şi săracă, părăsită de bărbatul ei". Imediat după afişarea spioanei pe site, am primit un email, ca din partea colegilor ei de redacţie, în care mi se oferea un drept la replică, oriunde aş fi dorit, în Italia sau în România. Am replicat cu vehemenţă, relatând pe internet etapele acestei diversiuni în stil mafiot. Menţionam, printre altele, că, fără a fi luat vreodată bani de la italieni, am fost prezentată ca o impostoare care îi escrochează pe sărmanii locuitori ai Italiei. De fapt, printre clienţii mei se află numai români din diasporă, aceştia fiind mulţumiţi de serviciile mele. Cu italienii sadea nu am nicio treabă.

M-a uimit obrăznicia acestor paparazzi care, aflându-se în slujba unor denigratori suspuşi ai poporului român, fac jocul murdar al unor cercuri de interese xenofobe. Pun la cale tot felul de diversiuni împotriva româ-

nilor din Italia şi din alte ţări. I-am scris unei românce prietene, care munceşte din greu în ţara lor, întrebând-o: „Aş putea face ceva pentru cauza românilor de acolo, victimele sălbăticiei, nesimţirii, agresivităţii şi xenofobiei italienilor?” Femeia mi-a răspuns consternată: „Orice veţi face, va fi binevenit.” Iată că am făcut ceva, am protestat pe internet împotriva atitudinii ordinare a presei şi a extremiştilor italieni care îmi insultă poporul, ajungând cu caracatiţa lor otrăvită până în ţara mea. Ruşine să le fie!

M-am întrebat adeseori ce mi s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi avut capacitatea mentală de a observa falsitatea email-urilor trimise de „Francesca”. M-aş fi dus ca o fraieră la întâlnirea cu ea, ar fi vânturat prin faţa camerei ascunse nişte euroi nenorociţi şi ar fi avut dovada clară că „profit de banii italiencelor”. Am observat totuşi că, după cutremurul din zona Romei şi, mai ales, după declanşarea crizei economice, comportarea ordinară a italienilor faţă de emigranţii străini s-a mai potolit cumva. Doamne ajută să le vină mintea la cap!

CAPCANELE INTERNETULUI

Făcând legătura cu diversiunea „Francesca”, ţin să precizez că, de multe ori, şi românii noştri fac tot felul de măgării pe internet. Aşa că, străduindu-mă să aduc la lumină diverse abateri grave de la comportamentul civilizat, nu îi voi menaja nici pe conaţionalii noştri. Cunosc exemple de ordinul miilor, dar neavând spaţiu pentru toate, voi menţiona doar câteva dintre cele care par a fi mai relevante. După cum am menţionat deja, pe internet oricine se poate da drept oricine. Referindu-mă doar la sfera paranormalului, cazurile sunt nenumărate.

Numeroase femei singure îşi caută parteneri pe internet. Accesează site-uri de socializare, pierzând ore întregi, noapte de noapte, cu sporovăiala prin email sau chat. Unii dintre bărbaţii acostaţi astfel, mai ales cei care au probleme psihice, se recomandă a fi paranormali sau doar mari amatori de paranormal. Dornice să se întâlnească faţă în faţă cu ei, naivele riscă să ajungă în situaţii periculoase. Nemaiputând scăpa de ei, au mult de lucru până când reuşesc să îi pună la punct. De obicei, litigiul se poate solda cu rănirea gravă a femeii.

Mai există o formă de agresivitate manifestată prin internet. Am primit, de-a lungul anilor, tot felul de emailuri ale unor persoane cu nume evident false, care mi se recomandau drept „clarvăzătoare”. Spuneau că ele se pricep la paranormal mai bine decât mine, că lucrează gratuit spre binele oamenilor, nu pe bani, ca mine. Îşi argumentau obrăznicia cu ideea că „spiritualitatea nu se dă pe bani” sau că „harul primit de la Dumnezeu trebuie să fie oferit tuturor gratuit”. Mă întreb: ce o fi cu adevărat în mintea acestor fiinţe bântuite de violenţă? Afirmaţia că „spiritualitatea

nu se dă pe bani” este falsă. Sunt pline librăriile de cărţi cu conţinut spiritual, pe care nu ni le dă nimeni gratuit. Nici măcar Biblia, cartea de căpătâi a celor care vor să le dea în cap tuturor paranormalilor şi ezoteriştilor, nu se poate obţine fără bani. În acest caz, de ce să mă acuze unii şi alţii că fac lucrări de karmă şi destin contra unei taxe pentru care plătesc impozit la stat? Ar fi corect să lucrez ilegal, ca mai toate ghicitoarele şi vrăjitoarele?

Consider că o persoană cu adevărat înzestrată din punct de vedere paranormal are datoria faţă de spiritul său nemuritor să iasă la lumină şi să îşi folosească preţioasa înzestrare naturală spre binele semenilor săi. Cei care se ascund de mass-media, evitând publicitatea, au, probabil, motive întemeiate să ia o astfel de atitudine. Acum 3 ani, mi-a scris o duduie prin email: „Eşti o escroacă, nu te pricepi la paranormal! Sunt mai deşteaptă decât tine! Ca să te convingi de lucrul acesta, îţi spun câte ceva: supraveghează-ţi ficatul, sânul nu are nimic şi ai grijă că, în curând, ţi se va întâmpla ceva rău! Atunci îmi vei cere să te ajut! Mai bine să fim prietene decât duşmance!” Văzând cât este de vehementă, nu i-am răspuns nimic, aşteptând „să mi se întâmple ceva rău”. Spre bucuria mea, nu i s-a adeverit „predicţia”. Mai mult chiar, nebuna nu mi-a mai scris niciodată.

În aceeaşi perioadă, bântuia pe internet un individ care se recomanda „clarvăzătorul Costel”. Accesa diverse adrese de email sau de messenger, oferindu-şi serviciile de ghicitor. Cu siguranţă că le cerea bani celor care îi cădeau în plasă, dar mie mi-a scris că ghiceşte gratuit, spre binele oamenilor. L-am invitat la o întâlnire în Bucureşti, împreună cu alţi clarvăzători prieteni de-ai mei. Individul nu s-a prezentat, motivând după câteva zile, tot prin email, că are numai 4 clase primare, că este surd şi nu a avut bani nici măcar pentru biletul de tramvai. Altora le scrisese că are liceul şi vrea să dea la facultate! Acesta este doar un exemplu simptomatic pentru ceea ce se întâmplă pe internet. Numeroşi „clarvăzători” lucrează clandestin, ferindu-se a da ochii cu cei pe care îi fraieresc de bani. Astfel de „rătăciţi în paranormal” îi acuză pe cei ca mine că se ascund în spatele unei adrese de email. Să mă ierte Dumnezeu, dar dacă şi eu mă ascund, atunci la „la vedere” cum ar fi? Am lucrat ani de zile în program de cabinet, am dat zeci de interviuri în presă, la care adaug şi cele câteva reuşite apariţii televizate. Am remarcat cu tristeţe că, în ţara noastră, cei care muncesc cinstit, pe faţă şi achită un impozit la stat, adeseori sunt acuzaţi de şarlatanie. Adică tot cel care munceşte este admonestat pe nedrept! În schimb, pe membrii reţelelor de crimă organizată multă lume îi admiră pentru „deşteptăciunea” lor şi felul de a câştiga mulţi bani fără a munci. Această inversare a valorilor umane este deosebit de periculoasă, având consecinţe grave asupra sănătăţii mentale a românilor. Din nefericire pentru noi, cei care trudim fiindcă aşa ne este firea, întregul popor român este blamat peste hotare, iar România este considerată o ţară de hoţi, ţigani şi vrăjitoare, adică o „ţară a întunericului”.

Pe vremea când aveam cabinet în Piatra Neamţ, a venit o doamnă care locuia în Turcia de mai mulţi ani. Se simţea rău, avea simptomele unei

persoane agresate psihic şi mă ruga să aflu cauzele stării sale de disconfort. Văzusem că o duşmăneau rudele soţului şi am întrebat-o în treacăt: „Aţi aflat cine v-a făcut vrăji?" Femeia, uimită, m-a întrebat ce sunt acelea „vrăji" şi cum se fac, fiindcă în Turcia nu discută nimeni despre aşa ceva. Am schimbat vorba, fiindu-mi ruşine, pentru prima oară în viaţă, că sunt româncă.

VRĂJITOARELE ÎN OPOZIŢIE CU PARANORMALII TITRAŢI

După scandalul „flacără violet", a apărut la TV un domn parlamentar susţinând ideea legalizării şi impozitării „activităţii" vrăjitoarelor. Tot dezbătându-se această chestiune, s-au ridicat multe semne de întrebare. În primul rând, se impune elaborarea unor criterii de clasificare a vrăjitorilor, pentru a se constata care merită şi care nu să primească autorizaţia de „lucru". Şi cine să constate nivelul de competenţă în vrăjitorie? În condiţiile în care fosta Facultate de Parapsihologie şi Ştiinţe Cognitive din cadrul Universităţii Ecologice din Bucureşti a fost strangulată şi transformată în facultate de psihologie, iar absolvenţii ei, spulberaţi în cele patru zări, cine şi cum să-i mai adune pentru a forma o comisie la nivel guvernamental? Sau vor fi solicitaţi tot vechii securişti, profilaţi recent pe „psihotronică"? Păi, mulţi dintre aceştia s-au iniţiat în practicile de magie neagră, rămânând prieteni cu vrăjitoarele cele rele, care se laudă că omoară oameni.

Cam de 7-8 ani încoace s-a creat un cerc vicios în paranormalul românesc. Legalizându-se activitatea vrăjitoarelor prin codurile CAEN (cod 9305, Astrologie şi spiritism), acestea au devenit extrem de solicitate şi plătite regeşte. Paranormalii cu studii superioare, posesori ai unor diplome universitare, trecuţi prin numeroase cursuri ezoterice, s-au trezit marginalizaţi de presă şi de marele public, fiind calificaţi drept „şarlatani". Ca orice om cu o facultate la bază, fiecare dintre ei s-a descurcat cum a putut pentru a-şi câştiga existenţa. Unii au devenit scriitori şi bioterapeuţi, alţii s-au profilat pe investigaţii paranormale (ca mine, de exemplu), iar unii s-au îndreptat spre meserii mai pragmatice. Am un exemplu relevant, care pe mine mă întristează profund de fiecare dată când îmi amintesc de el.

Un foarte talentat parapsiholog, după anul 2002 s-a lăsat brusc de practicarea magiei albe, angajându-se ca baterist într-un bar de noapte din Braşov. Mă ia cu frisoane gândindu-mă că un om atât de sensibil ca el bate-n tobe până la ziuă, într-o atmosferă total neprielnică pentru un extrasenzitiv!

Anul acesta, când se pune problema supravegherii şi înregimentării paranormalilor români, s-a ajuns într-o stare de confuzie totală. Cui să i

se recunoască harul şi priceperea şi cui nu? Aflându-se cu uimire că paranormalii nu lipsesc dintre consilierii şi gărzile şefilor de state, mai mult chiar, au poziţii importante în toate serviciile secrete ale lumii, atunci pe cine să promoveze România: pe ţigăncile cu fuste creţe care stau turceşte, rotind vârtelniţa şi făcăleţul în timp ce rostesc descântece agramate la nivelul celor patru clase de şcoală pe care le-au urmat? Sau pe ezoteriştii care, pe lângă facultăţile urmate, s-au mai pregătit şi în domeniul practicilor energetice sau al investigaţiilor paranormale?

În mod firesc, se face necesară diferenţierea vrăjitoriei străvechi (cea practicată de reprezentantele etniei ţiganilor) de munca pretenţioasă, cultă, elevată a mediumilor şi bioterapeuţilor cu studii în domeniul practicilor energetice, cum sunt Reiki, tehnica radiantă, radiestezia, meditaţiile yoghine.

Am ceva de menţionat în privinţa utilizării cuvintelor „ţigan" sau „ţigănesc". Ţin să accentuez asupra faptului că eu consider fiecare om drept o fiinţă unică, demnă de luat în seamă, indiferent cărei naţionalitate sau rasă îi aparţine. Mă interesează problematica vieţii umane în ansamblul ei, nu neapărat limba vorbită, culoarea pielii, apartenenţa politică sau spirituală. Ţiganii din toată lumea au o origine străveche şi o cultură pe care o transmit cu toată grija de la o generaţie la alta. Cuvântul „ţigan" aparţine limbii multor popoare, iar cultura ţigănească este mult apreciată peste tot în lume. Ceea ce au făcut anumiţi şefi ai etniei ţigăneşti schimbând cuvântul „ţigan" cu cel de „rrom" este o diversiune cu grave consecinţe asupra prestigiului acestui popor străvechi. Cuvântul „rrom", atunci când este folosit oral, se confundă cu denumirea băuturii spirtoase „rom", atât de mult apreciată de marinari şi de practicanţii magiei negre voodoo. Având în vedere acest argument, unde mai este prestigiul talentaţilor ţigani, care de sute de ani cântă şi dansează minunat, făuresc bijuterii sofisticate, vase de aramă sau ne ghicesc secretele de ne zboară fulgii? Ne mai mirăm de prigoana pornită în Italia împotriva tuturor românilor, pe care îi denumesc „rromi care fură de peste tot"?! În isteria lor naţionalistă, italienii se simt profund lezaţi în specificul lor naţional. Dacă un ţigan de-al nostru ajuns în Italia spune că este de etnie „roma", atunci să îi înţelegem şi pe naţionaliştii italieni care, din cauza unei confuzii lingvistice, capătă ură pe ţiganii români, autointitulaţi „romani". Şi uite-aşa, s-a dus vorba pe glob că România este o ţară de ţigani care se ţin numai de blestemăţii!

Revenind la problema iniţială, cea a clasificării paranormalilor români, iar avem o dilemă: cine este paranormal şi cine nu? Oare toate vrăjitoarele ţigănci sunt paranormale sau numai unele dintre ele? Cui să i se dea autorizaţie? O persoană poate să practice vrăjitoria sau ghicitul fără să posede calităţi paranormale?

Ne mai punem o întrebare. Ce fel de tămăduire fac vrăjitoarele ţigănci, doar cu descântece şi manipularea unor obiecte? În secolul 21, când medicina a ajuns la un nivel de performanţă ce atinge uneori cote dumnezeieşti, mai putem avea încredere în bolboroselile vrăjitoarelor, în

scosul lipitorii din ou, în practica argintului viu şi altele de acest fel? Mai bine să mergem la medici, unde ne costă mai ieftin şi ştim că au o meserie adevărată! Cu toată civilizaţia avansată la care s-a ajuns în acest secol, omenirea încă mai crede în miracole. Speranţa este lipită de firea omului. Dacă un individ îşi pierde speranţa în mai bine, viaţa lui devine un coşmar.

Vrăjitoria este o meserie la fel de veche ca şi prostituţia. La fel ca şi aceasta din urmă, este izolată la marginea societăţii, punându-se mereu problema: este legală sau ilegală? Este onorabilă sau nu? Fiecare stat al lumii abordează vrăjitoria în felul său. Statul român se va descurca şi el cumva, dacă va fi necesar să se ia nişte decizii în această privinţă.

În anul 1996, când împreună cu soţul meu am înfiinţat un SRL şi am deschis un cabinet de parapsihologie, lucrurile stăteau mult mai bine decât astăzi. Ni s-au cerut la Primărie diplomele de studii superioare, indiferent ce facultăţi aveam la bază. Pe lângă acestea, am anexat la dosar teancul de diplome care atestau studiile noastre în domeniul ezoterismului. Fiecare dintre noi posedă trei grade de Reiki (adică 3 diplome) primite de la Maestrul Dumitru Hristenco şi 3 cursuri de specializare în biosinergetică şi terapii alternative, urmate la Universitatea Ecologică din Bucureşti (adică încă 3 diplome). Simplu ca „bună ziua"! Au trecut 14 ani de activitate neîntreruptă în domeniul parapsihologiei aplicate. Nu am făcut victime, nu am jefuit pe nimeni de bani. Am practicat tarife „la vedere", plătind impozit la Fisc pentru munca noastră. Am o bază de date cu peste 20000 de cazuri, în majoritatea lor cercetate prin internet. La acestea se adaugă câteva mii de persoane consiliate în mod direct, atunci când lucram cu program de cabinet.

Lupta aprigă dintre vrăjitoarele care folosesc metode empirice şi parapsihologii, terapeuţii titraţi continuă şi astăzi, acutizându-se pe zi ce trece. Circulă tot felul de zvonuri prin televiziuni şi internet cum că parapsihologii cu studii superioare ar fi „vrăjitori de gradul 4", adică de cea mai bună calitate, înzestraţi cu telepatie, claraudiţie, clarviziune, bioenergie performantă. Unii ne ridică în slăvi, alţii ne acuză că atacăm duşmanii pe nevăzute, adică prin metode mentale care nu se văd, nu se aud şi nu se pot pedepsi pe calea legii. Am un singur răspuns la astfel de provocări, pe limba italienilor: „Parole, parole, parole"!

Am mai remarcat o obsesie care încinge minţile unora: toţi paranormalii din România trebuie să ajute Poliţia! A contribuit mult la această stare de spirit şi „televiziunea poporului", care a tot adus paranormali în studio, cu scopul de a face anchete paralele „în direct", încercând să demonstreze că Poliţia Română este cât se poate de incapabilă să găsească persoanele dispărute şi să rezolve cazurile criminalistice. Am asistat cu toţii la teribila anchetă televizată în cazul Elodiei, soldată cu un faliment în masă al paranormalilor folosiţi pentru aceasta. Ţin să îi avertizez pe românii care posedă calităţi paranormale performante că, lăsându-se exploataţi ore în şir pentru cercetări mentale în studiourile TV, riscă să furnizeze informaţii eronate. Acelaşi lucru se poate întâmpla în timpul de-

plasărilor pe teren, căutând dovezi care să ajute la efectuarea unor anchete. Paranormalul cu „scaun la cap” nu se expune în public atunci când vrea să descopere ceva deosebit. El trebuie să stea închis în biroul său de lucru, într-o atmosferă de linişte şi relaxare, fără muzică la casetofon, fără căşti „optimizante” la urechi şi fără martori oculari. Numai aşa creierul său va avea condiţiile prielnice unei activităţi deosebit de rafinate.

Consider că în momentul de faţă Poliţia Română nu are neapărată nevoie de concursul paranormalilor, ea posedând specialişti de înaltă calificare, tehnologie performantă şi mijloace de urmărire moderne şi eficiente. Paranormalii cu activitate privată au destul de lucru cu mulţimea problemelor care asaltează fiinţa umană în ansamblul ei. Necazurile oamenilor trebuie să ne preocupe, nu ce fac şi ce nu fac poliţiştii sau procurorii!

PARTEA a II-a

SPIRITISMUL

METODĂ MODERNĂ DE INVESTIGAŢIE

PREFAŢĂ

După 16 ani de cercetare a lumii fiinţelor nevăzute care vieţuiesc printre noi şi deasupra noastră, departe, în Universul infinit, pot afirma că mi-am format un stil personal de colaborare cu acestea. Neavând obiceiul de a copia din cărţile scrise de alţii, m-am străduit să ajung în posesia unui mod de exprimare original, corespunzător rezultatelor activităţii mele de medium. Am beneficiat, an de an, de o asistenţă spirituală extrem de binevoitoare din partea sfetnicilor mei nevăzuţi.

Apariţia acestei cărţi a devenit posibilă datorită colaborării uimitoare dintre o fiinţă umană şi prietenii săi care îşi duc traiul discret în misterioasa lume a spiritelor.

Le mulţumesc din suflet, cu umilinţă şi profundă recunoştinţă, preţioaselor spirite înalte care m-au transformat, dintr-un muritor de rând, într-un om înţelept care îşi ajută semenii în cele mai delicate probleme ale lor.

Nina Petre
medium clarauditiv
Braşov, 2010

CE ESTE SPIRITUL?

În accepţia mea, spiritul se prezintă ca o sursă de energie extrem de mică (în privinţa dimensiunii), înzestrată cu o aură energetică a cărei rază de acţiune este infinit de mare. Structura internă a aurei unui spirit este formată din straturi bine delimitate unul faţă de celălalt. Aparatele fotografice moderne reuşesc, în mare parte, să înregistreze aurele unor spirite. Fotografi amatori sau profesionişti din întreaga lume descoperă în pozele lor o varietate impresionantă de imagini luminoase: sfere mai mult sau mai puţin perfecte în privinţa conturului, romburi, hexagoane, sectoare circulare. Toate aceste figuri luminoase au un element comun de identificare: structura internă dantelată, compusă din straturi egal depărtate între ele. Oricât ar fi încercat unii sceptici să le considere picături de apă, fulgi de nea, fire de praf, fum sau, pur şi simplu, defecte de execuţie, acest argument al negării existenţei unor fiinţe deosebite de noi, cei de pe Pământ, surprinse prin fotografiere, nu reuşeşte să convingă pe toată lumea.

Există persoane dotate cu calităţi de medium care pot intra în legătură cu lumea fiinţelor inteligente nevăzute cu ochiul liber, nu numai prin metodele spiritiste clasice (măsuţa rotundă fără cuie de metal, pe care se află eterna hârtie cu literele alfabetului, pendulul, cristalul, cheiţa şi cartea, oasele unor morţi etc), dar şi prin fotografierea lor sau prin convorbiri directe, pe cale telepatică. Site-ul meu www.spiritus.ro conţine un număr impresionant de poze cu spirite, în mare parte primite de la cititorii săi. Acestora li se alătură galeria cu poze realizate de mine şi soţul meu, Răzvan.

SPIRITE ÎN FOTOGRAFII

Anul trecut, pe data de 1 aprilie, am primit un ciudat îndemn mental care m-a pus în mod serios pe gânduri. Nu ştiu exact cine mi-a sugerat ideea de a pune mâna pe aparatul foto şi de a face poze pe întuneric. Mi-am spus că nu aş avea nimic de pierdut dacă voi încerca să obţin preţioasele imagini cu sfere luminoase. Rezultatul a fost şocant: sferele au apărut triumfătoare, atât în pozele mele, cât şi ale lui Răzvan. Am continuat cu insistenţă, în diverse zone ale Braşovului, în toate anotimpurile, de cum se lăsa întunericul. Se uita lumea la noi ca la nişte „ciudaţi”, dar nimeni nu ne-a ironizat vreodată. Am observat că sferele luminoase apar mai ales în zonele aglomerate, unde circulă mulţi oameni, pe jos sau în maşini. Parcurile de joacă ale copiilor sunt intens populate cu astfel de fiinţe uimitoare. De fiecare dată când am fotografiat biserici, sferele au apărut, ascultătoare, pe treptele şi pe uşa de la intrare, în dreptul zidului sau al acoperişului. Cimitirele oferă şi ele imagini cu sfere luminoase. Cele mai multe apar la înmormântări şi în timpul slujbelor religioase din zilele de sărbătoare.

Anul trecut, în seara de Înviere, am reuşit să fotografiez o puzderie de sfere, unele foarte mari, altele extrem de mici, asemănătoare unor puncte luminoase. Ulterior, am aflat de la spiritele mele prietene că punctele luminoase sunt spirite foarte tinere, care vieţuiesc în preajma celor mature, aşteptându-şi clipa solemnă a întrupării în fiinţe umane sau animale. De obicei, spiritele tinere, desprinse de curând din mantia infinită a Creatorului Suprem, primesc dreptul de a se întrupa în microorganisme sau animale de mici dimensiuni (insecte, şoareci şi alte alte vieţuitoare de categoria acestora). Nu am reuşit niciodată să surprind aceeaşi imagine luminoasă de două ori. Motivul găsit de mine este acela că lumina puternică a blitzului stresează spiritul, cauzând un oarecare prejudiciu prezenţei sale energetice. Exprimându-mă într-o manieră simplistă, aş putea spune că blitzul „arde" aura spiritului.

Petrecerile în care oamenii se simt bine sunt şi ele populate de musafirii nevăzuţi. Adeseori, pe pozele făcute la petreceri apare câte o „ploaie" de sfere luminoase. Am văzut la o televiziune din Braşov câteva poze date la o parte într-un ungher al computerului, fiind considerate ca „defecte". Nici cameramanii şi nici fotograful care le-a obţinut nu au reuşit să explice impresionanta apariţie a numeroaselor „pete" de lumină. Tocmai discutasem prin telefon cu moderatorul unei emisiuni în care se încercase acreditarea ideii că „Nina Petre vorbeşte cu morţii", când am descoperit pete luminoase în poze cu el şi soţia lui. Am repetat de multe ori, în interviurile oferite presei şi în unele emisiuni televizate, că nimeni nu poate să discute cu morţii. Forţată de împrejurări să descriu starea deplorabilă a oricărui cadavru, le-am explicat celor dornici să îmi afle părerile că gura, creierul şi întregul trup al unui cadavru sunt intrate în putrefacţie. Prin urmare, creierul său nu mai gândeşte şi nu mai are activitate telepatică pentru a mai putea comunica mental cu fiinţele vii. Cu gura unui mort nici atât nu se poate vorbi, fiindcă este ţeapănă de-a binelea. Exprimarea corectă nu este cea referitoare la vorbirea sau comunicarea cu „morţii". Putem afirma liniştiţi că noi sau alte persoane, denumite „mediumi", reuşim să comunicăm cu **spiritele**. Unii susţin că vorbesc cu „spiritele din astral". Dacă se întâmplă aşa, atunci şi ei se exprimă corect. Eu afirm că discut telepatic cu spiritele din Univers, ţinând cont de faptul că ele formează o populaţie extrem de numeroasă, care vieţuieşte nu numai pe pământ sau sub pământ, ci şi deasupra lui, chiar mult mai departe, în Spaţiul Cosmic.

Aşa cum afirmam la începutul acestui capitol, apariţiile luminoase din fotografii pot avea aspecte diferite. Fiecare formă luminoasă reprezintă o parte din aura unui spirit, adică primele straturi energetice care înconjoară spiritul respectiv. Orice spirit se comportă ca un soare în miniatură, emiţând în jurul său o energie luminoasă, purtătoare de viaţă. Nu întâmplător, spiritul mai este denumit duh, sâmbure de viaţă, scânteie de viaţă. Creatorul Suprem, acea energie atotputernică, generatoare a Universului, pe care unii o denumesc Divinitate, Dumnezeu, Zeul Suprem îşi exercită acţiunea de creare şi întreţinere a vieţii prin slujbaşii Săi: spiritele.

ÎNGERII ŞI RIVALII LOR

Cu toţii ne imaginăm îngerii ca pe nişte fiinţe încântătoare, purtătoare de bine pentru toată lumea. Suntem prea evoluaţi mental şi informaţional în acest secol 21 pentru a mai putea crede că îngerii sunt un fel de copilaşi dolofani, cu aripioare argintii, acoperiţi cu mantii vaporoase şi cu niscaiva flori sau crenguţe pe cap. Conform doctrinei mele spiritiste, îngerul reprezintă cea mai evoluată formă de manifestare a energiei emise de Divinitate. Fără îndoială că, în afară de Dumnezeu, care poate fi considerat esenţa perfecţiunii universale, îngerul este şi el o existenţă apropiată de perfecţiune. În fotografiile cu apariţii luminoase sfera perfectă reprezintă o parte din aura unui înger. Acolo unde sunt prezenţi îngerii, prin influenţa lor subtilă, spaţiul şi fiinţele care îl populează beneficiază de un plus de protecţie divină.

În Univers, ca şi pe Pământ, acţionează forţe opuse. Îngerii sunt atacaţi în permanenţă de rivalii lor. Aceştia, ca forme de existenţă mai puţin evoluate, grosiere, se comportă asemenea oamenilor invidioşi, agresivi, bântuiţi de o ură puternică împotriva celor mai capabili decât ei. De obicei sunt denumiţi draci, demoni, necuraţi. Aspectul lor energetic surprins în poze nu are o formă geometrică ordonată. Se prezintă ca nişte pete diforme, de diferite culori, sau ca un fel de benzi luminoase dispuse dezordonat. Culoarea lor nu este albă-albăstruie, galben deschis sau roz, ca în cazul îngerilor, ci mai închisă, neclară, impresionând ochiul uman într-un mod neplăcut. Astfel de imagini stranii apar acolo unde casele sunt locuite de oameni agresivi, fără credinţă în Divinitate, puşi mereu pe fapte reprobabile sau în locurile unde se practică magia neagră.

FANTOME SAU SPIRITE?

Apariţiile aşa-zis „ectoplasmatice” nu sunt întotdeauna animate de spirite, ci pot fi create chiar de mintea omului, dacă el posedă o imaginaţie şi o putere mentală deosebită. Adeseori se manifestă în preajma adolescenţilor cu mintea prea avântată, care îşi doresc neapărat să trăiască momente de groază, asemenea unor personaje din filmele horror. De multe ori ajung victimele propriei imaginaţii, îmbolnăvindu-se psihic. În vremurile de astăzi, omenirea este înnebunită după fantome. Din motive comerciale, mulţi realizatori de programe TV sau de creaţii cinematografice prezintă fantomele ca şi cum ar fi spirite. Eroarea este imensă, iar confuzia produsă în minţile telespectatorilor devine deosebit de periculoasă, generând adeseori aşa-zisul sindrom maniacal, boală psihică greu vindecabilă. Ţin să accentuez asupra faptului că fantoma nu este un spirit, ci o formaţiune energetică luminoasă care poate să însoţească un spirit sau nu.

Cele mai multe fantome sunt create de mintea omului, din diverse motive: fie că individul vrea neapărat să le vadă, fie că se doreşte apariţia lor din raţiuni comerciale sau publicitare. De exemplu, mai mulţi turişti adunaţi într-un castel străvechi pot provoca apariţia unei fantome dacă

se concentrează mental în acest scop. Acea fantomă poate să însoţească un spirit sau, pur şi simplu, să fie o creaţie efemeră a unor creiere „încinse”. Cu privire la apariţiile fantomatice, am un punct de vedere ferm. Ele pot să existe în realitate, mai ales atunci când sunt văzute de mai multe persoane. Aceasta este fără îndoială o dovadă concretă a faptului că nu au fost inventate de cineva anume. Dar atunci când un singur om susţine că a văzut sau vede fantome, nefiind de faţă un martor ocular, deja situaţia este discutabilă. Individul relatează ce a văzut, dar cine poate să îl creadă că nu se înşeală?! Dacă are calitatea de medium, adică puterea de a mijloci comunicarea dintre fiinţa lui şi lumea spiritelor, mai poate fi crezut. Dar dacă suferă de o boală psihică, diagnosticată în mod categoric pe cale medicală, percepţia sa extrasenzorială poate fi doar un simptom specific maladiei sale. În acest caz, fantomele apar doar în mintea sa bolnavă, nu şi în realitate.

Un exemplu relevant îl constituie un caz grav, mult mediatizat anul trecut. Este vorba despre aşa numita „fantomă de la Medgidia”, care a ţinut seri întregi telespectatorii în faţa micilor ecrane, aşteptând să primească dovezi despre existenţa ei. La insistenţele dubioase ale unui individ bolnav psihic, s-au adunat în preajma casei sale o mulţime de personalităţi, începând cu muftiul şi primarul, culminând cu un parlamentar căruia îi plăcea să facă spiritism la pendul. Nebunul i-a convins pe toţi că o femeie moartă se trans-formase în strigoiul care-i bântuia casa, răpindu-i liniştea. Comportându-se ca o şleahtă de indivizi certaţi cu legea, mai mulţi localnici au profanat mormântul femeii decedate, i-au scos trupul din sicriu, i-au zdrobit inima cu un ţăruş, sub ochii indulgenţi ai autorităţilor. Totul a fost filmat, minut cu minut. Într-un târziu, văzând că nebunul tot îşi mai simţea „fantoma” în casă, cineva a întrebat: „Dacă o fi vreo născocire?” Astfel s-au trezit din amor-ţeală şi autorităţile locale, punându-şi problema dacă nu cumva deshumarea ar fi fost ilegală. După aceasta, văzătorul de fantome s-a potolit ca prin farmec şi s-a lăsat liniştea peste nefericitul cartier de oameni săraci.

SPIRITISTUL ŞI IPOCRIŢII

Imaginaţia oamenilor este nelimitată, mai ales când vine vorba despre lumea spiritelor. Vor mereu dovezi despre existenţa acestora, venind în contradicţie cu Biblia, care, chipurile, ar interzice spiritismul. Vă spun cu toată sinceritatea că am acasă trei Biblii, care stau cuminţi pe un raft din bibliotecă, asistând resemnate la munca mea, mai mult sau mai puţin „ortodoxă”. Niciuna dintre ele nu strigă la mine că nu am voie să fac anumite cercetări. Ca să fie clar pentru toată lumea, insist asupra faptului că spiritismul modern presupune comunicarea mentală, telepatică, în stare de conştienţă sau de transă cu fiinţele inteligente, nevăzute din

Spaţiul Cosmic. Aici nu este vorba de nicio vrăjitorie, ci de o muncă de cercetare delicată şi foarte civilizată. Mediumul poate prelua de la spirite diverse idei, mesaje consistente, lucrări literare sau artistice. Este foarte cunoscut cazul meloterapeutului şi compozitorului timişorean Gheorghe Iovu, a cărui muzică superbă este de esenţă divină. Acesta reprezintă un caz excepţional, un exemplu pozitiv de colaborare perfectă cu lumea spiritelor superioare.

Dar ce ne facem cu spiritiştii „de baltă" din Timişoara care nu reuşesc să obţină informaţiile dorite prin folosirea pendulului, a cheiţei sau a măsuţei cu litere?! În fiecare săptămână mi se trimit emailuri anonime sau cu nume false care cuprind întrebări de felul următor: „Vreau să vorbiţi cu spiritul bunicii mele. Cât mă costă?", sau „Mi-e foarte dor de tataia, cât mă costă ca să-mi spuneţi ce mai face?" şi tot aşa, de ani de zile. Timişoara nu are linişte din cauza spiritismului. Unele emailuri mi-au creat mari suspiciuni, văzând că mi se cere aflarea locului în care persoane vârstnice, chipurile decedate, şi-ar fi ascuns actele de proprietate sau banii, bijuteriile, adică agoniseala de-o viaţă. În astfel de cazuri, pornesc din start cu ideea că solicitanţii informaţiilor respective ar putea fi nişte infractori dornici să dea spargeri la casele unor bătrâni.

Am avut un incident relevant în urmă cu 10 ani, când un bucureştean mi-a trimis poza şi datele personale ale unei doamne trecute pe lumea cealaltă, plus o listă cu întrebări care urmăreau găsirea locului în care femeia îşi ascunsese bijuterii de mare valoare. De curiozitate, am contactat spiritul doamnei, care mi-a dat o lecţie de zile mari, atât mie, cât şi clientului curios. Spiritul femeii mi-a spus că mă comport ca o naivă dacă accept să fac jocul murdar al tânărului care se pretinde a fi nepotul ei. S-a adresat acestuia, trimiţându-l la muncă, nu la furat din casa ei de la ţară. Individul s-a supărat foc la lectura mesajului spiritist, întrebându-mă, printre altele: „Doamna Nina, cu ce v-am greşit că mi-aţi făcut aşa o figură?" Cu alte cuvinte, neisprăvitul nu credea că mesajul mi-a fost dictat de un spirit. Insinua, probabil, că l-aş fi inventat eu.

În România există o mare derută în privinţa spiritismului. Preoţii spumegă atunci când aud de spiritişti, iar populaţia oscilează între extreme. Unii cred cu tărie în existenţa lumii nevăzute, iar alţii neagă existenţa ei, considerându-i pe spiritişti drept şarlatani care inventează fantome. Dacă nu se vede fantoma, carevasăzică spiritistul ar fi născocit mesajul. Considerându-mă un om de echilibru, îmi argumentez chemarea spre comunicarea cu spiritele pornind de la experienţa altor popoare. Conform unei statistici recente, aproape trei sferturi din populaţia globului crede în spiritism şi în reîncarnarea spiritului. Mă consider un cercetător modern, aşa că de ce aş face parte dintr-o minoritate de 25% - numai pentru că sunt româncă, iar România este considerată peste hotare drept o ţară înapoiată din toate punctele de vedere?! Mai la nord, de exemplu în Polonia, a fost înfiinţată Societatea Poloneză de Studii Spiritiste. În Brazilia, mediumii cercetători au transformat spiritismul într-un veritabil sistem practic, filozofic şi pedagogic. Comunicarea cu lumea spi-

ritelor face parte din cultura poporului brazilian. Câteva televiziuni spiritiste braziliene prezintă conferinţe şi comunicări spiritiste în direct, susţinute de mediumi vestiţi, cum este, de exemplu, Divaldo Franco. În Statele Unite, mediumi de mare valoare sunt folosiţi în anchetele judiciare, cu scopul elucidării unor cazuri în care sunt implicate persoane decedate. Numai la noi, în România, spiritismul este considerat „lucrarea diavolului" sau a şarlatanilor! În privinţa comunicării cu spiritele, majoritatea românilor au rămas la ideile preoţilor din perioada Evului Mediu, când paranormalii erau schingiuiţi şi arşi pe rug de către conducătorii Bisericii Catolice.

În ceea ce mă priveşte, sunt lăsată în pace de toată lumea, continuându-mi nestingherită activitatea de cercetare la biroul meu de lucru. Mai sosesc uneori prin email tot felul de provocări, cum ar fi teribilul caz „coco jumbo". Sunt două cuvinte caraghioase prezente în adresa de email a unei persoane voit misterioase, care până la urmă a ajuns în sub tirul „artileriei" mele de dat educaţie. Ghiciţi de unde au sosit scrisorile cu pricina? Bineînţeles că din Timişoara. La început, un presupus tânăr Ionuţ mi-a solicitat studiul ultimei vieţi anterioare şi implicaţiile ei karmice în viaţa actuală. Taxa de consultaţie, extrem de mică în comparaţie cu cele de pe piaţa paranormalului, mi-a fost trimisă de o duduie al cărui nume de familie era diferit de al lui. Poza primită prin email înfăţişa un tânăr de aproximativ 20 de ani, cu ochelari fumurii şi o căciuliţă trasă pe frunte. În mod vizibil, fusese decupată dintr-o poză de grup. Contactându-l telepatic, am observat că băiatul nu răspundea la apelul meu. Măi să fie, zic eu, ce are omul ăsta, e mort sau o fi căzut cu schiurile şi se află în comă? I-am scris „corespondentului" cerându-i o poză în care să se afle absolut singur. Mi-a trimis alta, în care părea ceva mai matur. În minte mi-a încolţit ideea că „seamănă, dar nu răsare", după cum se spune în popor. L-am contactat telepatic, obţinând tot ce mi-am propus să aflu: viaţa precedentă a spiritului său, karma lui, atenţionări pentru viitor. După expedierea scrisorii mele de analiză, a sosit răspunsul peste 10 zile de la o duduie care pretindea că este „sora" celui din poză, el fiind „fratele" ei decedat într-un accident de camionetă cu 2 săptămâni în urmă. Duduia mi-a cerut să îi explic metoda mea de lucru, dorind mai ales să afle de la mine cum reuşesc să discut cu spiritul unui mort prin intermediul fotografiei. I-am răspuns cu duritate că nu accept ca sora unui mort de numai două săptămâni să fie capabilă a se substitui acestuia cu viclenie, cerând să i se afle karma. I-am cerut şi poza ei, pentru verificarea cazului. Mi-a răspuns după o săptămână, printr-o scrisoare scurtă, greu inteligibilă din cauza modului confuz de exprimare şi a frecventelor greşeli gramaticale. Parcă ar fi scris altă persoană, nu „sora decedatului". În loc să îmi trimită poza ei, a afirmat că este o domnişoară „cizelată", care nu îşi dă poza pe internet oricui se nimereşte. Atâta mi-a trebuit, ca să încep acţiunea de „reeducare", bănuind, bineînţeles, că în cacealmaua respectivă erau implicate cel puţin două persoane. I-am scris celei care îmi trimisese banii, făcând-o ca la uşa cortului. Tăcere deplină din partea ei. Mi-a răspuns în schimb

„nebuna” (aşa o poreclisem), specificând că prietena ei nu are niciun amestec şi să o las în pace. Din nou i-am scris că nu o cred, adresându-i, bineînţeles, şi ei câteva vorbe de ocară în cel mai autentic limbaj popular. Scoasă din minţi de furie, „cizelata” s-a pozat singură, şi-a scanat buletinul şi mi-a trimis materialele împreună cu justificarea că „suferă de o depresie, iar medicamentele administrate de medicul psihiatru o determină să se exprime uneori într-un mod necorespunzător”. I-am răspuns că o cred toxicomană, nu „depresivă” din cauza morţii „fratelui” ei şi că voi da toată povestea pe internet, în site-ul meu. Din nou scoasă din minţi, m-a ameninţat că mă dă în judecată dacă voi îndrăzni să fac public numele ei sau al prietenei şi mai ales cazul de deces al „fratelui” său.

Iată cum iese adevărul uneori la iveală, cu greutate, cu strigăte şi urlete, ca la o naştere cu forcepsul! Duduia îmi dăduse link-urile către cîteva articole din presa bănăţeană, unde se vorbea despre accidentul mortal, pe o şosea, al unui tânăr de 19 ani. Numele lui era acelaşi cu cel comunicat mie de nebuna din Timişoara. Dar ea, imprudentă, îmi scrisese de la început că „maşina făcută praf pe şosea nu era a fratelui ei”, când de fapt în articole se spunea contrariul. Încă o minciună: „prietena fratelui meu a scăpat doar cu câteva zgârieturi, iar el nu mai este”. În toate articolele de pe internet se menţiona acelaşi lucru: prietena victimei, grav rănită, a fost transportată în stare de inconştienţă la spital, iar viaţa ei se află în pericol. Acestea par simplă literatură faţă de cruditatea faptei acestei domnişoare. Tot cercetând poza ei şi a tipului din cea de-a doua poză, am aflat că îi murise în accident fratele mai mic. Dacă eu refuzasem prima poză, cea a mortului, care nu „vorbea”, nemernica mi-a trimis poza fratelui mai mare, cu care se certa mereu şi l-ar fi vrut „mort” în locul celui plecat pe lumea cealaltă, la care ea ţinuse foarte mult.

Nu a fost prima tentativă de a mă deruta prin intermediul fotografiilor. În urmă cu 4 ani, am primit din Bucureşti o solicitare de spiritism, punându-mi-se la dispoziţie poza unui bărbat în vârstă, cu părul cărunt. Solicitantul, un tânăr, pretindea că omul din poză era tatăl său decedat. Cerându-i şi poza lui, bucureşteanul mi-a trimis una care înfăţişa trei bărbaţi cam bruneţi, aşezaţi unul lângă altul, indicându-mi unul dintre ei ca fiind el însuşi. A trimis taxa pentru efectuarea lucrării printr-un mandat electronic, pe adresa Petre Răzvan Ungureanu, în loc de Petre Răzvan Alexandru, acesta din urmă fiind numele soţului meu. Văzând că există o anomalie, soţul meu i-a scris individului, îndemnându-l să se prezinte la oficiul poştal de la care expediase banii, pentru a se face corectura pe computer. Răspunsul a sosit cu menţiunea că s-ar fi făcut corectura, solicitându-mi-se a-i face „transcomunicarea” cât mai repede. A doua zi, a patra zi, corectura încă nu fusese făcută, iar individul îmi cerea cu insistenţă să discut cu „tatăl său decedat”. M-au surprins întrebările pe care dorea să i le adresez spiritului respectiv: „Tată, cum este pe lumea cealaltă? Te gândeşti la ce mă gândesc eu acum? Ştii ce vreau să fac luna viitoare? Ce boli am? Când crezi că o să mă însor?” Începând verificările pe poze, cu toate că banii încă mai stăteau la Poştă, am rămas stupefiată de ne-

ruşinarea „clientului”. Bărbatul cărunt din poza „mortului” era viu şi nevătămat, susţinând că este bunicul băiatului cu pricina, care, după ce îi murise tatăl (unul dintre bruneţii din cealaltă poză), ajunsese un derbedeu ce făcea glume proaste cu toată lumea. Mai mult chiar, aşa-zisul beneficiar al transcomunicării îşi păstrase chipul secret, el nefiind niciunul dintre cei 3 bărbaţi din poză. Nu i-am scris nimic despre constatările mele, anunţându-l doar că Poşta din Braşov îi va returna banii după o lună. Prefăcându-se a nu înţelege ce i-am scris, mi-a mai cerut de câteva ori să fac „transcomunicarea”, iar după exact 4 săptămâni s-a potolit. Îşi primise banii înapoi. Aş putea continua cu multe alte exemple de „anomalii spiritiste”, dar le pun deoparte pentru a le povesti în viitoarele mele cărţi.

INFORMAŢII INEDITE DESPRE SPIRITE

Capitol realizat în colaborare cu entitatea astrală numită IBRAHIM

FORMA ŞI LIMBAJUL SPIRITELOR

Spiritele sunt scântei din lumina Divinităţii Supreme. Dumnezeu este acelaşi pentru toată suflarea de pe Pământ. Mă refer la tot ce are viaţă şi suflet pe această planetă zbuciumată: oameni, animale, insecte, plante, forme de relief şi multe altele. Tot ce există în natura terestră posedă suflet, iar fiecare suflet aparţine unui spirit. Nu există spirite fără suflet, dar nici suflete lipsite de scânteia vieţii, care este spiritul.

Ceea ce cred mulţi oameni despre spirite este total confuz. Unii înţeleg foarte greu că omul ajuns în pământ, în apă sau sub formă de cenuşă, nu va renaşte şi nu va mai fi acelaşi niciodată. După trecerea în lumea de dincolo de bariera morţii trupeşti, doar spiritul mai rămâne în viaţă. El este cel care trece această barieră, împreună cu sufletul său**.** Omul de odinioară dispare pentru totdeauna, iar locul său, în lumea scânteilor de lumină divină, energie şi inteligenţă, îl ia spiritul.

FORMA SPIRITELOR

Nu poate nimeni, în afară de Divinitatea Supremă care l-a creat, să vadă spiritul în totalitatea sa.

Există muritori care pot distinge emanaţia luminoasă a energiei spiritului. Această emanaţie cuprinde sufletul spiritului respectiv. Spiritul, fiind extrem de mic, devine practic invizibil ochiului şi minţii omeneşti. Emanaţia luminoasă are o întindere foarte mare, dar de dimensiuni diferite pentru diversele spirite ce populează spaţiul dintre noi, din atmosfera terestră şi din întinderea infinită a Cosmosului. La spiritele echilibrate, sănătoase din punct de vedere energetic, emanaţia luminoasă (căreia i se mai spune „aură energetică”) are o formă sferică perfectă.

În figura nr.1 sunt fotografiile unor spirite înalte, cu aura perfect sferică.

Majoritatea spiritelor-sferă nu mai au obligaţia de a se încarna în muritorii de pe Terra. Ele au multe îndatoriri şi ocupaţii celeste, muncind neobosite pentru ca totul să decurgă perfect în lumea spiritelor care guvernează Universul.

Spre deosebire de acestea, unele spirite se află în suferinţă energetică şi sufletească, emanaţia lor având o formă prea puţin geometrică, sau

chiar deloc geometrică. Aparatele fotografice moderne pot să înregistreze diverse forme ale spiritelor. Acolo unde sfera luminoasă nu este completă sau prezintă găuri, rupturi, spiritul respectiv se află în mare durere. A fost atacat de energii potrivnice sau încă se află în plină evoluţie. Până la completarea formei sferice perfecte, el va duce o luptă îndelungată cu duşmanii energetici şi cu propria neputinţă de a evolua cât mai repede, conform năzuinţelor sale. Orice spirit de bună calitate se poate afla, în anumite momente, în situaţii periculoase, putând fi atacat de energiile inferioare, prezente peste tot în spaţiul terestru şi cel cosmic. Datoria fiecărui spirit aflat în plină evoluţie este să spere şi să lupte pentru a se înălţa în rang, spre a se apropia de Lumina Supremă, emanată de Tatăl Ceresc.

Figura nr.1 – Spirite aproape perfecte

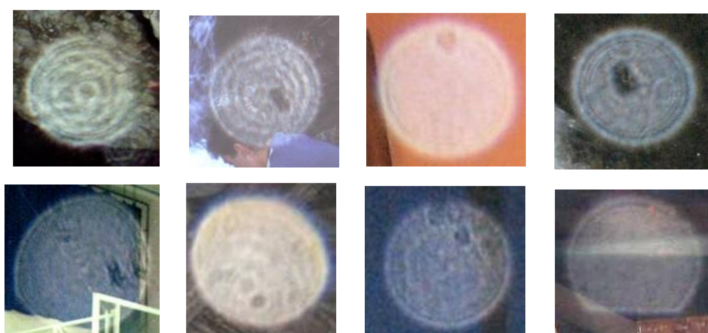

Figura nr.2 – Spirite în suferinţă

În figura 2 sunt fotografiile unor spirite spirite cu aura perforată sau incomplet formată, exprimând suferinţă şi dorinţă de evoluţie.

Aparatele fotografice au surprins de nenumărate ori, în lumea întreagă, forme luminoase geometrice: sferă, hexagon, pentagon, romb, triunghi. Acestea sunt aurele entităţilor aflate în plină evoluţie spirituală, care îşi pot continua seria încarnărilor, conform voinţei lor.

În figura 3 sunt fotografiile unor spirite de rang animal.

Oamenii dotaţi cu vedere în spaţiile cu mai multe dimensiuni pot observa uneori forme ciudate, albicioase sau de diferite culori. Acestea sunt spirite de o calitate mai joasă, neechilibrate energetic şi sufletesc. Lupta lor plină de speranţe pentru evoluţia spirituală şi apropierea de Lumea

Îngerilor lui Dumnezeu este asiduă şi permanentă. În mod sigur, le este impus lanţul încarnărilor, care vor fi numeroase şi zbuciumate.

În figura 4 sunt fotografiile unor ectoplasme, material utilizat de spiritele inferioare pentru uzul propriu.

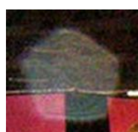
Spiritul unui animal blând de mărime mijlocie (căprioară, zebră, cangur)

Spiritul unui animal masiv, cu o inteligenţă apropiată de cea a omului (elefant, girafă, balenă)

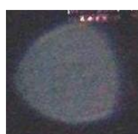
Spiritul unui animal mare, mai puţin puternic decât cele de mai sus (delfin, pasăre mare: kiwi, struţ, pescăruş)

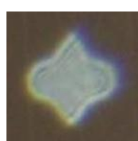
Spiritul unui animal de statură medie sau mare, foarte puternic, cu inteligenţă medie (crocodil, leu, puma, cal)

Spiritul unui animal de mărime mijlocie, cu o inteligenţă slabă (catâr, măgar, păsări ecuatoriale, şarpe gigantic)

Spirit puternic aflat în dezvoltare rapidă. Trece în trupurile unor animale care mor foarte repede. După câteva încarnări va deveni spirit uman.

Spirit aflat în condiţia de înger printre spiritele animale. Se va reîncarna doar la propria voinţă.

Figura nr.3 – Spirite animale

Figura nr.4 - Ectoplasme

LIMBAJUL SPIRITUAL

Despre limbajul spiritual s-a scris extrem de puţin şi într-un mod cât se poate de confuz. Trebuie să ştie toată omenirea că spiritele au limbajul lor specific, total diferit de cel al cuvântătoarelor terestre. Este un limbaj energetic, vibratoriu, care nu poate fi auzit şi înţeles de nicio fiinţă de pe Pământ. Mediumii clarauditivi pot auzi doar traducerea limbajului spiritual în limba pe care ei o folosesc în preluările telepatice. Această traducere i se dă omului automat, prin bunăvoinţa şi truda spiritelor care fac munca de traducător. Nimic nu se petrece la întâmplare între spirite şi oameni, nici măcar comunicarea telepatică. Vă pot da un exemplu: dacă o fiinţă umană are darul dumnezeiesc de a putea comunica prin mintea sa cu fiinţele inteligente ale lumii spiritelor, ea va primi mesajele într-o limbă pe care o cunoaşte şi la nivelul său de înţelegere. Dacă, prin excepţie, omul primeşte mesaje neinteligibile pentru el, atunci să ştiţi că un anumit aspect al telepatiei sale nu funcţionează corect sau, pur şi simplu, spiritele traducătoare nu vor să îl ajute.

Aş avea multe să vă spun despre deosebirile esenţiale dintre limbajul spiritului şi cel al omului. Înţeleg că oamenii care îşi pierd prin moarte cele mai dragi fiinţe doresc din tot sufletul să le regăsească în aceeaşi formă, atât de bine cunoscută de ei. Acest lucru fiind practic imposibil, din motivele pe care vi le-am prezentat mai sus, sărmanii muritori se agaţă de orice şi de oricine le-ar putea da speranţa reîntâlnirii cu cei pierduţi. Nenumăraţi sunt aceia, în întreaga lume, care apelează la mediumi pentru a-şi apropia cumva fiinţele trecute în lumea spiritelor. În mesajele oferite de mediumi, muritorii neconsolaţi caută cu înfrigurare cuvintele pe care le ştiu de multă vreme şi care le sunt atât de dragi. Nespus de fericiţi sunt aceia care îşi recunosc răposaţii în vorbele mediumului! Mare le este consolarea şi speranţa unei reîntâlniri dincolo de hotarele morţii! Ce ne facem, totuşi, cu aceia care nu recunosc vorbele celor dragi? Dezamăgirea lor nu cunoaşte limite. Pentru aceştia, mai am câte ceva de explicat. Spiritele, odată ajunse în lumea lipsită de trupuri, uită aproape tot ce au ştiut ca oameni. Şocul provocat de moarte este imens, mai ales la cei care au avut un sfârşit rapid şi violent. Mă refer cu deosebire la cei decedaţi prin crime, sinucideri, accidente. Pe aceştia îi obsedează multă vreme situaţia dramatică în care şi-au pierdut viaţa, uitând adeseori cine au fost pe Pământ. Pentru ei, perioada de revenire a memoriei spirituale este mult mai mare decât în cazul celor decedaţi prin moarte normală. Cel mai repede îşi recapătă memoria foştii bătrâni, care au avut răgazul necesar să se apropie de obiceiurile vieţii de dincolo.

Ca un ultim aspect al povestirii mele, doresc să le spun muritorilor care cer de la mediumi convorbiri cu spiritele celor apropiaţi că intenţiile egoiste, pur omeneşti nu îşi au locul în relaţiile cu lumea nevăzută. Cele mai nobile motive de comunicare sunt cele sufleteşti. A le cere spiritelor să dezvăluie amănunte de ordin tehnic, cum ar fi parolele dispozitivelor electronice, este un lucru exagerat şi absurd. În plus, cererea de a găsi bijuterii ascunse sau acte de tot felul, este şi ea nedemnă de a fi luată în

seamă. În concluzie, oamenii care doresc să comunice cu lumea spiritelor sunt rugaţi să nu exagereze în speranţele lor. Ei pot primi de la spirite sfaturi de suflet, cuvinte de aur, pe care nu au cum să le obţină din altă parte. Egoismul, interesele meschine, materiale, pur omeneşti le sunt necunoscute fiinţelor din lumea nevăzută. Ele au doar inteligenţă şi suflet. Nu le interesează banii, averea, funcţiile înalte destinate oamenilor, dar nici concurenţa sălbatică, setea de răzbunare, ura, invidia, ipocrizia.

Muritorii de rând care se străduiesc să-şi scoată din suflet aceste trăiri egoiste şi periculoase vor avea mai puţine motive de căinţă atunci când vor ajunge în Lumea lui Dumnezeu...

ROLUL PROGRESIST AL MEDIUMILOR

Omenirea, în ansamblul ei, îşi cunoaşte doar propriile interese. Acestea sunt legate de viaţa zilnică, de problemele existenţei obişnuite. Sunt puţin numeroşi acei pământeni care îşi condiţionează traiul şi armonia vieţii de colaborarea cu spiritele Universului. Astfel de fiinţe umane, înzestrate cu simţul aparte al percepţiei lumii fiinţelor nevăzute, fiind capabile să menţină o legătură firească şi permanentă cu această lume, sunt numite mediumi sau extrasenzitivi pe cale telepatică. În strădaniile lor de a sensibiliza omenirea în privinţa relaţiei de colaborare cu entităţile spaţiului cosmic, mediumii au de întâmpinat opoziţia celor neiniţiaţi şi a celor neîncrezători în existenţa vieţii din afara materiei. Majoritatea mediumilor duc un trai modest şi retras, fără a se face cunoscuţi pretutindeni. Totuşi, cum nu există societate fără vârfuri, tot aşa, lumea celor care menţin legătura cu spiritele are şi ea geniile sale. Înţelese sau nu de către cei din jurul lor, aceste fiinţe aduc un imens serviciu umanităţii, transferând crâmpeie de înţelepciune universală către întreaga populaţie pământeană.

SPIRITELE ANIMALE

SPIRITELE ÎNTRUPATE ÎN ANIMALE

Despre convorbirile telepaţilor cu spiritele umane se scrie şi se vorbeşte de sute şi mii de ani. Subiectul încă nu s-a epuizat şi nici nu poate avea un final, cum nu poate fi mărginită lumea nevăzută a entităţilor vorbitoare. Printre acestea întâlnim şi spiritele animale, care vieţuiesc în bună pace alături de cele umane. După cum spiritele umane se organizează pe o scară ierarhică foarte exactă şi ordonată, tot aşa procedează şi cele animale. Ne vom referi cu precădere la acestea din urmă.

Spiritele animale provin din seria celor mai tinere spirite, care se nasc în spaţiul cosmic fără întrerupere, prin voinţa Guvernatorului Suprem. Pe Acesta, fiecare popor îl denumeşte în limba sa, iar românii îi spun

Dumnezeu. Creatorul Suprem are o gândire universală, atotcuprinzătoare, incomparabilă cu tot ceea ce îi poate face concurenţă în Univers. El a stabilit că fiecare spirit nou creat prin voinţa Sa îşi va face stadiul primar în trup de microorganism, insectă, pasăre şi animal.

MURIND SPRE A RENAŞTE

Aceste fiinţe au o viaţă relativ scurtă în comparaţie cu cea umană. Înţelegem prin fenomenul morţii timpurii necesitatea reîncarnării accelerate a spiritelor tinere. Orice nouă încarnare defineşte o nouă treaptă de evoluţie a fiecărui spirit. Acceptăm drept fenomen al evoluţiei unui spirit trecerea acestuia prin diferite stadii de acumulare a unui nou bagaj de cunoştinţe şi experienţe unice. Conştiente de necesitatea decesului lor timpuriu, majoritatea necuvântătoarelor îşi acceptă soarta cu resemnare şi supunere totală în faţa fenomenului morţii. Ceea ce simt şi gândesc ele atunci când îşi presimt sfârşitul este asemănător cu trăirile sufleteşti ale oamenilor care cred cu tărie în necesitatea morţii, ca etapă decisivă a trecerii în lumea spiritelor. Necuvântătoarele se lasă ucise de semenii lor sau de către oameni, opunând o slabă rezistenţă în faţa morţii, care poate interveni în orice clipă. Astfel putem înţelege mai bine de ce oamenii nu îşi încarcă destinul şi karma dacă le ucid pentru a se hrăni sau îmbrăca. Iar acestea se sacrifică în mod conştient pentru ca oamenii, fiinţele care pentru ele constituie idealul de perfecţiune, să supravieţuiască datorită lor. Este uimitor cum pot să trăiască bietele necuvântătoare în perspectiva permanentă a sacrifi-ciului de sine destinat bunăstării speciilor superioare lor! Acest dar al sacrificiului suprem se întâlneşte extrem de rar la oameni. Specia umană este permanent orientată spre idealul de viaţă, nu de moarte.

FORMA AUREI SPIRITELOR

După cum au remarcat mulţi cercetători ai lumii spirituale, forma aurei spiritelor umane este sferică în ansamblul ei, fiind asemănătoare cu modelul perfect, creat de imaginaţia unor savanţi ai vremurilor trecute. Aura energetică a unui spirit uman are o întindere nesfârşită, compusă din straturi sferice concentrice. Ultimele două straturi, cele care conţin inteligenţa supremă şi credinţa în divinitate se întrepătrund puternic, formând ceea ce unii denumesc inteligenţă universală şi conştiinţă divină.

Spre deosebire de aura spiritului uman, cea a spiritului animal are o formă diferită de cea sferică. Nenumărate aparate de filmat sau de fotografiat au surprins figuri luminoase care, în transpunere plană şi limitată, seamănă cu romburi, pentagoane, hexagoane sau cu figuri apropiate de acestea. În spaţiul cosmic, astfel de aure, a căror mărime este infinit de mare, aparţin spiritelor animale. Pe măsură ce acestea avansează în

lanţul reîncarnărilor, aurele lor se apropie din ce în ce mai mult de forma sferică.

În figura 3 sunt prezentate fotografiile unor spirite animale.

BENEFICIILE TRANSCOMUNICĂRII CU SPIRITELE ANIMALE

Inteligenţa spiritelor animale este inferioară în comparaţie cu cea a spiritelor umane. Persoanele care contactează telepatic spiritele animale reuşesc, în general, să discute cu acestea într-un mod civilizat şi eficient pentru ambele părţi, obţinând adeseori informaţii de excepţie. În urma acestor convorbiri, oamenii devin mai înţelepţi şi mai iubitori faţă de lumea necuvântătoarelor. Spiritele animale care au avut bunăvoinţa şi priceperea să comunice cu mediumii acumulează înţelepciune şi experienţă de viaţă, care le vor fi deosebit de folositoare în următoarea încarnare.

Pentru mulţi oameni, a discuta cu spiritele necuvântătoarelor pare a fi o îndeletnicire de neconceput, aparţinând sferei evenimentelor fantastice. Totuşi, astfel de convorbiri există pe toată întinderea locuită a Pământului, de când Dumnezeu a creat lumea pe această planetă.

SPIRITELE ÎN LUMEA NOASTRĂ

SPIRITELE sunt vieţuitoare minuscule, luminiţe dotate cu inteligenţă, invizibile cu ochiul liber, dar perceptibile de către clarvăzători şi de unii senzitivi. Au fost nenumărate cazuri în care aşa-zişi „spiritişti” au semnalat prezenţa unor vietăţi pe care nu le-au putut vedea şi le-au asociat numele de „spirite”. În realitate, a fost o total greşită interpretare a unor fenomene atmosferice vizibile şi invizibile, considerate a fi fost manifestări sau materializări ale spiritelor.

Cei ce percep spiritele sunt dotaţi cu anumite însuşiri paranormale, care în esenţa lor sunt forme de manifestare a unei activităţi cerebrale ieşite din banalitatea gândirii umane mediocre. Persoanele **senzitive** sunt acele fiinţe care prin organele lor de simţ (corpul fizic), cât şi prin centrii lor energetici (învelişul eteric al fizicului uman) pot să perceapă acei curenţi minusculi de energie care sunt spiritele.

Spiritele sunt invizibile cu ochiul liber, însă anumite persoane dotate cu **clarviziune** le pot observa pe „ecranul mental interior”. Aceasta este o denumire convenţională adoptată de parapsihologi pentru a actualiza străvechea denumire de „al treilea ochi omenesc”. Este vorba despre o anumită stare de funcţionare a emisferei drepte cerebrale, care permite creierului uman, în ansamblul său şi în toate învelişurile lui energetice, să poată vedea „cu ochii minţii”. Omul vede pe ecranul mental imagini ca de vis. Unii lucrează în stare de trezie, adică de perfectă luciditate, alţii au nevoie de substanţe halucinogene (droguri, unele sedative puternice, al-

cool şi altele). Foarte eficientă, dar şi foarte periculoasă prin urmările ei, este acţiunea hipnotică asupra unei alte persoane. Efectul este spectaculos, dar urmările sunt catastrofale pentru starea psihică a celui care s-a lăsat hipnotizat.

Oricare din metodele menţionate poate, în anumite condiţii fericite, să conducă subiectul la perceperea unor imagini asociate conceptului de „spirit”. Pot exista şi alte forme de manifestare ale acestuia cum ar fi:

- Sunete, traduse sau netraduse în limbajul perceput de creierul uman
- Zgomote, cum sunt foşnetele în aer, pocniturile în pereţi sau în diverse obiecte
- Explozia unor becuri electrice
- Mângâieri sau lovituri simţite de oameni
- Imagini fantomatice percepute cu ochiul liber
- Senzaţii de respiraţie a unei persoane invizibile
- Atingerea sau apucarea mâinilor sau altor părţi ale corpului omului
- Scene de amor nocturn aproape reale
- Senzaţii de miros puternic, parfumat sau respingător
- Deplasarea unor obiecte
- Adieri, ca şi cum ar sufla vântul prin cameră
- Deschiderea sau închiderea uşilor sau ferestrelor
- Rularea covoarelor
- Manifestări de teamă din partea animalelor
- Aprinderea sau stingerea luminilor sau lumânărilor, ca din senin
- Manifestări de vânt în dreptul ferestrelor
- Încuierea sau descuierea uşilor, porţilor sau ferestrelor
- Apariţia sau dispariţia unor mâncăruri
- Materializări instantanee ale unor obiecte
- Apariţia unor scrisori pentru a avertiza sau aminti ceva celor cărora le sunt adresate
- Trezirea subită a unor cadavre

Literatură de inspiraţie spiritistă există în toate ţările pământului. În principal s-au semnalat fapte, aspecte de viaţă în care au fost implicate spiritele, de obicei folosindu-se stilul specific literaturii S.F. Prea puţini au îndrăznit să explice, într-o manieră oarecum ştiinţifică şi accesibilă înţelegerii tuturor, aceste aspecte ale existenţei eterne a spiritelor.

PRACTICI SPIRITISTE

Există nenumărate practici utilizate de oameni pentru a intra în legătură cu spiritele. Unele dintre ele sunt foarte eficiente, ducând la colaborarea fidelă dintre om şi spirit. Altele sunt simple aberaţii, care duc la false percepţii ale lumii spiritelor. Această a doua categorie cuprinde în ge-

neral spiritismul cu cartea şi cheiţa, care, de fapt, poate fi considerat o metodă radiestezică. Aici nu este vorba de contactarea propriu-zisă a spiritelor, ci de contactarea propriului subconştient, iar falsitatea constă în aceea că omul îşi cheamă propriul subconştient folosind numele unui spirit. Spiritele Superioare nu vin dacă sunt chemate în acest mod de lucru rudimentar. Cel mult se pot distra pe seama persoanei în cauză acele spirite buclucaşe, glumeţe, care mişună peste tot. De aici rezultă informaţii eronate, incomplete sau absenţa răspunsurilor la întrebările puse de către om.

O altă metodă empirică folosită de oameni pentru contactarea spiritelor este cea a ciocăniturilor. Există case în care anumite spirite se distrează ciocănind în mobile sau pereţi. Într-adevăr, aceste zgomote sunt provocate de spirite, dar numai atunci când ele au o anumită cadenţă şi se repetă în mod sistematic. Spiritele care produc zgomotele doresc să comunice cu oamenii. În aceste cazuri, este util să li se răspundă în aceeaşi manieră până când se stabileşte un cod de conversaţie între spirit şi om, această colaborare putând duce la unele descoperiri interesante pentru om.

Există posibilitatea ca situaţiile conflictuale din interiorul familiilor să deranjeze unele spirite bune sau rele, antrenându-le în atmosfera agitată din casă. De aici rezultă o serie de manifestări dezordonate, zgomotoase ale spiritelor, care fie că pun oamenii pe gânduri, fie îi înspăimântă în cel mai înalt grad. De exemplu, un spirit „nervos" poate capta de la oamenii care se ceartă suficientă energie pentru a trage cuiva o palmă sau chiar un pumn, destul de puternic ca să trântească un om la podea. Sau, din contră, spiritele bune pot trezi omul din somn noaptea, pentru a-l obliga să gân-dească înţelept, în liniştea nopţii, la problemele lui de viaţă.

Oricum şi oricând s-ar produce astfel de manifestări ale spiritelor, trebuie să remarcăm intenţiile lor pentru orientarea oamenilor în direcţia dorită de ele. Influenţa spiritelor asupra minţii omului este covârşitoare. Totuşi, pentru majoritatea pământenilor, această influenţă este inacceptabilă, deoarece, în general, oamenii se cred atotputernici, capabili să învingă chiar forţele naturii; cu alte cuvinte, ei consideră că manifestările spiritelor ar fi neglijabile. Oamenii ar trebui să înţeleagă că spiritele fac parte din natura ce îi înconjoară. Aerul ce-l respiraţi, dragii mei oameni, este încărcat de spirite! Într-o formulă simplificată: **energia înseamnă spirit şi spiritul înseamnă energie**. Aşa cum energia este o formă de manifestare naturală, constituită dintr-o substanţă continuă, tot aşa, lumea subtilă a spiritelor este şi ea lipsită de discontinuităţi. Pretutindeni în jurul nostru se află spirite. Numărul celor încarnate este mult mai mic decât numărul spiritelor aflate în stare pură, adică neîncarnate.

CLASIFICAREA SPIRITELOR

a) Clasificarea spiritelor în funcţie de **influenţa lor asupra stării psiho-fizice a omului**

Spiritele leneşe, dense, preferă să observe totul fără să se agite. Ele îndeamnă oamenii la trândăvie, pasivitate, indiferenţă faţă de ceea ce se petrece în jurul lor.

Spiritele inferioare paşnice îndeamnă oamenii la forme calme de evadare din limitele gândirii şi acţiunii normale. Ele însoţesc, de obicei, persoanele neurastenice care sunt dependente de sedative puternice, alcoolicii paşnici, sau bolnavii mintali care nu prezintă manifestări negative.

Spiritele inferioare turbulente. Unele dintre ele sunt agresive, îndeamnă oamenii la manifestări colerice, violenţă faţă de propria persoană sau faţă de cei din jur, mergând până la crimă. Aceste spirite se liniştesc numai prin încarnare, şi poate că nici după aceea. Altele dintre ele sunt non-agresive, provocând psiho-nevroze, stări de nelinişte şi nemulţumire continuă, de căutări nesfârşite, insomnii, obsesii, agresivitate mută prin non-violenţă (indiferenţă la rău, invidie, ură, gelozie, incitare la discordie).

Spiritele mediocre îi îndeamnă pe oameni să gândească închistat, să nu aibă pretenţii la cercetarea mediului înconjurător, să fie mulţumiţi cu ceea ce au, fără a aspira la mai mult, să fie paşnici, dar totodată laşi.

Spiritele cu adevărat inteligente sunt dotate cu creativitate şi intuiţie. Îndeamnă omul spre cercetare, spre gândire profundă şi realistă, spre echilibru interior. Acestea sunt spiritele care călăuzesc geniile sau marii gânditori spre descoperirea esenţei divine din om şi din mediul înconjurător.

b) Clasificarea spiritelor în funcţie de **influenţa lor asupra moralei şi psihicului uman**

Spiritele înalte determină evoluţia spirituală şi mentală a fiinţei umane. Cei aflaţi sub influenţa lor ating aproape perfecţiunea în timpul vieţii prin manifestările lor elevate şi intenţiile nobile, orientate spre progresul omenirii.

Spiritele binevoitoare ajută oamenii în orice fel de situaţii grele, îi sfătuiesc, îi sprijină energetic, îi ajută să se ferească de împrejurările periculoase şi dăunătoare.

Spiritele mediocre din punct de vedere moral se complac în a admira şi întreţine josnicia omenească sub toate formele ei, rezultată din inconştienţa, ignoranţa, sau prostia omenească. Au manifestări oscilante între bine şi rău, dar sunt mereu convinse că pot ajuta oamenii şi că au o influenţă benefică asupra lor. În accepţia lor, ele sunt bine intenţionate, dar rezultatele strădaniilor lor de multe ori pot fi necorespunzătoare din perspectivă superioară.

Spiritele josnice, rele, mincinoase, urmăresc antrenarea oamenilor în acţiuni încărcate de ipocrizie, egoism, falsă umanitate şi duritate psihică.

Spiritele malefice, supranumite „copiii diavolului” sau „ierburile infernului”, sunt cele mai mizerabile fiinţe de energie universală. Ele îndeamnă oamenii la violuri, asasinate politice, uzurpări de funcţii, sadism erotic, distrugeri de bunuri materiale, compromiterea unor personalităţi sau uciderea lor când încep să aibă o influenţă covârşitoare asupra binelui şi progresului umanităţii.

c) Clasificarea spiritelor în funcţie de **influenţa lor asupra naturii**

Există mai multe categorii de spirite care pot influenţa mersul naturii după bunul lor plac, provocând fenomene malefice sau benefice. Astfel, spiritele recunoscute ca binefăcătoare pentru natură pot produce recolte foarte bogate, ploi binefăcătoare la momente potrivite, apariţia de fenomene meteorologice rare, cum ar fi luna roşcată, sau eclipsele cu efect benefic asupra Pământului.

Dimpotrivă, incendiile de păduri sau stepă nu apar spontan, ci provocate fie de mâini criminale, fie de unele spirite care vor să-şi dovedească superioritatea asupra naturii.

Există un număr imens de spirite care provoacă furtunile maritime şi tornadele. Ele aleg anumite ambarcaţiuni pe care le protejează sau le distrug dacă nu le convin.

Un număr imens de spirite provoacă şi cutremurele de pământ. În acest caz se dă o luptă cumplită între spiritele bune şi cele rele. Spiritele bune, mai ales cele înalte din punctul de vedere al înţelepciunii, acceptă necesitatea manifestării cutremurelor terestre ca o formă de descărcare magnetică şi energetică a profunzimilor scoarţei terestre, dar treptat, fără pierderi umane. Spiritele mizerabile se bucură ca la un spectacol văzând suferinţa oamenilor şi caută să omoare cât mai mulţi dintre cei aflaţi în mijlocul dezastrului.

Foarte multe spirite provoacă deraierea trenurilor de pe şine, scufundarea navelor maritime, prăbuşirea avioanelor, reacţiile nucleare scăpate de sub control, electrocutările inexplicabile, orientarea trăsnetelor către case, oameni şi animale, ploile torenţiale ce provoacă inundaţii catastrofale, secetele cumplite ce primejduiesc vietăţile, prăbuşirea unor OZN-uri cu scopul apropierii nepotrivite dintre oameni şi civilizaţiile extraterestre, prăbuşirea galeriilor din mine, morţile prin îngheţ în timpul iernii, sufocările datorate emanaţiilor de gaze şi tot felul de alte situaţii grave, explicabile sau inexplicabile, în majoritatea cărora este angrenată fiinţa umană.

d) O categorie aparte o reprezintă spiritele cu **influenţă asupra fenomenelor cosmice**

Acestea sunt cele care reglează interacţiunile magnetice dintre obiectele cosmice, provocând sau evitând anumite manifestări catastrofale.

Aceste spirite sălăşluiesc pe toate planetele şi, în general, pe toate obiectele cosmice. Ele coordonează contactele dintre diverse civilizaţii din Univers, favorizează transferarea spiritelor de pe un corp ceresc pe altul, supraveghează deplasarea fiinţelor inteligente în spaţiul cosmic, le coordonează şi le protejează. Sub influenţa lor, unele civilizaţii aspiră spre cunoaşterea altor civilizaţii din Univers. Ele reglează transferul energetic între planetele diverselor sisteme solare. Îi protejează pe astronauţi împotriva atacurilor spiritelor întunericului, care roiesc în spaţiul interstelar. Au un rol foarte mare în acomodarea fiinţelor inteligente care ajung pe alte planete, diferite de cea de origine. Ele însă nu reuşesc să împiedice toate catastrofele cosmice. Acestea se produc în urma unei coordonări generale din centrul Universului, fiind înscrise în „Marea Carte a Transformărilor Permanente şi Autonome”...

Anul 1998

INVESTIGAŢII CU AJUTORUL SPIRITELOR

Relatări despre cercetarea unor situaţii problematice în care dialogul cu spiritele a fost edificator

Neuitatul ION ŢUGUI

Doream de mult să discut cu spiritul regretatului scriitor Ion Ţugui. Asistând în ultimii ani la degradarea paranormalului românesc, m-am întrebat de multe ori în momente de cumpănă: oare ce-ar fi spus domnul Ţugui despre ce ni se întâmplă acum? După ieşirea forţată a românilor la libertate, în urma sângerosului decembrie '89, paranormalul românesc s-a deschis ca bobocii la soare. Oameni talentaţi, bine instruiţi în ezoterism şi terapii naturale, au ieşit la lumină, deschizându-şi cabinete de consultanţă şi tratamente complementare. Au plecat prin ţară pentru a ţine cursuri şi conferinţe. Inimosul Ion Ţugui, pasionat de paranormal, nu s-a mulţumit cu propriile cercetări în domeniu. Iniţiativa lui de promovare a valorilor autohtone s-a concretizat în numeroase apariţii televizate, care au scos la iveală multe minţi luminate ale paranormalului românesc. Tocmai când ne simţeam cu toţii bine sub influenţa tonică a maestrului Ţugui, omul trecu la cele veşnice, lăsându-ne ai nimănui. Nici până în ziua de astăzi nu a reuşit careva să continue activitatea nobilă şi generoasă a marelui scriitor. Dimpotrivă, s-au ridicat numeroase voci otrăvite ca zeama de cucută, făcându-ne pe toţi „şarlatani, impostori, escroci, vrăjitori de 4 grade” etc. În anul 2008 s-au scos din codurile CAEN „astrologia şi spiritismul”. Clarvăzătorii care încă mai au cabinete s-au profilat pe masaj, reflexoterapie sau terapia Bowtech, urmând cursuri costisitoare. Bioenergoterapeuţii şi reikiştii sunt hăituiţi, căutându-se mereu „victime” ale „nepriceperii” lor.

Mă aflam în direct la un post de televiziune, când un presupus ziarist, despre care nu mai auzisem niciodată, s-a exprimat la telefon cam în felul următor: „Să terminăm odată cu şarlatanii aceştia! Fac pensionarii rând la cabinetele lor, iar ei le iau din buzunare şi ultimul leu!” Îi dau chiar acum, pe această cale, o replică dură, dar competentă acelui neicanimeni. Ştim cu toţii că pensionarii români aleargă neobosiţi după minuni care să-i scoată din sărăcie şi să le ia bolile cu mâna, mai mult pe gratis decât cu bani. Au trecut 3 ani de când nu mai iau niciun ban de la pensionari. Am convingerea că şi ceilalţi terapeuţi sau clarvăzători procedează la fel, mai ales în cazul clienţilor foarte săraci. Nu are niciun rost să le dăm celor bătrâni şi foarte bolnavi nişte speranţe deşarte cum că

noi, cu „harul divin” de care beneficiem, i-am putea scăpa de toate necazurile. Omul bătrân are mintea obosită, ajungând adesea la un ridicat grad de naivitate. A profita de buna credinţă şi de speranţele deşarte ale unui om în vârstă înseamnă a-ţi încălca propriul jurământ depus în faţa Divinităţii, de a-ţi ajuta într-un mod dezinteresat semenii aflaţi în mare dificultate.

Mesajul preluat de la spiritul lui Ion Ţugui reflectă revolta acestuia pentru situaţia de vânare şi distrugere a paranormalilor români. Tot ceea ce a construit scriitorul cu multă migală a fost distrus, an de an, după moartea sa. La ce s-a ajuns acum? La o batjocură generală împotriva celor care se mai încumetă să practice paranormalul în România. Au apărut emisiuni TV în care paranormalii prezenţi au fost ironizaţi de persoane fără studii, fără cultură şi fără bun simţ.

Mi-au rămas întipărite în memorie, ca scrise cu fierul înroşit în foc, vorbele unui cunoscut bioterapeut, care îşi dovedise calităţile extrasenzoriale în serialul de tristă amintire „Clarvăzătorii”: „*Va să zică, noi doar am ghicit!*” În acel serial au fost folosiţi drept cobai câţiva paranormali de excepţie din ţara noastră. După ce s-au achitat cu cinste de obligaţiile concursului, au fost batjocoriţi, pe rând, iar ultimii 3, cei mai valoroşi, au fost supuşi unui tir de ironii din partea juriului incompetent, ai cărui membri nu aveau nimic în comun cu paranormalul. Mai rău chiar, se declarau „sceptici”.

Să vă spun ceva şi despre modernul slogan „Nu cred nimic, sunt sceptic!” A te declara „sceptic” înseamnă a recunoaşte faptul că eşti 50% răuvoitor şi 50% neştiutor. Spre ruşinea lui, scepticul îşi recunoaşte neputinţa de a înţelege munca unui individ mai deştept şi mai capabil decât el. Este convingerea mea şi, cel puţin deocamdată, nu intenţionez să mi-o schimb.

Dialog cu spiritul scriitorului şi muzicianului ION ŢUGUI

- *Unde vă aflaţi? Ce faceţi acum?*

- Mă găsesc într-o sferă foarte înaltă a astralului, dincolo de atmosfera terestră, unde mă pregătesc pentru o nouă trecere în trup de om. Mi-au rămas multe treburi nerezolvate pe Pământ, iar conştiinţa mea de spirit superior mă îndeamnă să trec din nou la acţiune.

- *Ce părere aveţi despre situaţia actuală a paranormalilor din România?*

- Despre paranormalii din România pot să vă spun multe lucruri, şi bune, şi rele. Mă întristează halul în care au ajuns cu toţii, în cei câţiva ani de la sfârşitul meu. M-am ocupat mult de paranormalul românesc, mai ales în ultimii ani de viaţă. M-am zbătut zi şi noapte să pun bazele unei teorii şi unor metode eficiente de lucru. I-am studiat pe toţi paranormalii cunoscuţi, le-am pus câte o vorbă de sprijin pe la diverse televiziuni, am scris despre calităţile şi munca lor. Tocmai când reuşisem să creez un imperiu al ştiinţei paranormalului, am trecut la cele veşnice, din

cauza unor probleme grave de sănătate. Degeaba am fost un om optimist dacă trupul m-a lăsat ca o căruţă în drum! Nu pot depune mărturie că aş fi fost ucis prin magie neagră. Le-am ajutat pe tămăduitoare la fel ca şi pe ceilalţi paranormali din ţară care au avut nevoie de sprijinul meu.

- Ce sfaturi le daţi paranormalilor români?

- Acum, când văd praful şi pulberea rămase în urma strădaniilor mele de ani întregi, mă doare sufletul că nu mai pot da o mână de ajutor. Oamenii cu har divin s-au împrăştiat care încotro, unii dintre ei părăsind ţara pe vecie. Alţii şi-au pierdut harul din cauza lăcomiei de bani. Mai încearcă vreo 3-4 tineri să se remarce, dar sunt sufocaţi, îmbrânciţi şi călcaţi în picioare de şarlatanii care se dau mari profesori şi iniţiaţi de grad înalt în obiceiuri ezoterice. Îi sfătuiesc pe entuziaştii, temerarii de astăzi, care se chinuiesc să mai activeze în paranormal, să reziste atacurilor mârşave ale duşmanilor adevărului. Rezistaţi, dragii mei paranormali din ţara mea, rezistaţi răului, întăriţi-vă cu voinţa şi talentele voastre! Fără o inteligenţă superioară, supranaturală, întreaga omenire va dispare în câţiva ani!

- Ce propuneri aveţi pentru ridicarea calităţii paranormalului din România?

- Am de făcut multe propuneri. M-aş bucura în sufletul meu mare de acum să li se permită paranormalilor cu har şi cinste în suflet să muncească liniştiţi, fără să se mai facă presiuni asupra lor pentru a-şi înceta activitatea. Mai vreau ca România, ţara mea din ultima viaţă de om, să ajungă în paranormal la nivelul ţărilor europene dezvoltate în acest domeniu. Mai visez adeseori ca România să folosească paranormalul în toate ramurile de activitate. Numai aşa se poate ridica ţara noastră, măcar la nivelul la care a fost înainte de controversata Revoluţie.

- Cum apreciaţi situaţia socială şi politică din ţara noastră?

- Viaţa românilor a fost grea şi complicată dintotdeauna. Dar acum, răul s-a întins pe fiecare metru pătrat din întinsul ţării. Egoismul, setea de bani, obsesia banilor le-a stricat caracterul românilor. Unde mai sunt vechile petreceri de familie, când rudele se adunau în jurul unei mese lungi din ogradă şi cântau până la ziuă, depănând amintiri? Unde s-a dus firea blajină, omenoasă a românului dintotdeauna? Dragii mei români, voi aveţi datoria dumnezeiască să vă păstraţi obiceiurile ţării. Nu uitaţi că România a apărut ca ţară pe Pământ prin Voinţa Bunului Dumnezeu. Dacă vă mai înstrăinaţi obiceiurile şi fiinţa, imitând alte popoare, este ca şi atunci când puneţi o haină străină pe voi. Românii care se ocupă cu politica au nevoie să înveţe mult paranormal, în loc să plătească vrăjitoarele pentru a le „face” de mare succes. Omul trebuie să se zbată cu propriile puteri pentru a răzbi în viaţă.

- Cum vedeţi viitorul României în următorii ani?

- Viitorul României este promiţător, dar pentru a-l îndeplini cum se cuvine, tot poporul român are nevoie de multă instruire din partea celor cu ştiinţă de carte. Învăţaţi mult, dragii mei compatrioţi, şi veţi vedea că

viaţa în ţara voastră va redeveni ce a fost odată, ba chiar mai mult decât atâta!

Celor care îmi pângăresc memoria cu insultele lor, le spun doar atât: dacă aveţi puterea de a ajunge celebri ca mine, atunci puneţi umărul la treabă şi faceţi nişte lucruri bune în jurul vostru!

Al vostru pentru totdeauna, Ion Ţugui

1 noiembrie 2009

Moartea lui DUMITRU TINU

Celebrul ziarist Dumitru Tinu şi-a găsit sfârşitul în dimineaţa zilei de 1 ianuarie 2003, într-un accident de maşină pe şoseaua Bucureşti-Ploieşti, în timp ce se îndrepta spre Valea Prahovei. L-am privit şi l-am ascultat cu plăcere în apariţiile sale televizate. Era un om cu vorba cumpătată, privirea mereu calmă şi îngândurată, iar gesturile sale emanau mult bun simţ. Părea foarte trist în ultimele luni de viaţă. Aveam impresia că ar fi suferit cu inima, deşi ulterior o anumită persoană din anturajul său a afirmat că era sănătos tun. Nu cred să fi fost perfect sănătos. O dovadă în acest sens a constituit-o atacul cerebral suferit la volanul maşinii sale în plină stradă, fără să-l fi deranjat cineva în timpul mersului. Ştia de mult că viaţa dublă a unui familist aduce multă durere celor mai dragi fiinţe de lângă el. Dar există pasiuni puternice în viaţa extraconjugală cărora nu li se poate împotrivi nimeni.

Am întâlnit multe cazuri de genul acesta printre clienţii mei. Există suflete-pereche ale căror spirite nu pot sta departe unul de celălalt. Fiinţele umane stăpânite de ele, dacă ajung să se cunoască, nu mai pot să se despartă, oricât de mult viaţa de familie şi convenţiile sociale ar urmări să le îndepărteze. Dacă au deja familii diferite, nefericiţii aceştia fac tot ce le stă în putinţă să se întâl-nească zilnic. Complicaţiile apar pe zi ce trece: află despre relaţia lor nu numai membrii de familie, ci şi prietenii apropiaţi, iar de la aceştia, toată lumea. În sufletul lor persistă un chin permanent, o luptă dureroasă între iubirea pătimaşă şi necesitatea unei atitudini corecte, umane faţă de tovarăşul de viaţă.

Am putea spune că Dumitru Tinu s-a achitat într-un mod ireproşabil de obligaţiile faţă de cele două familii ale sale. Şi-a crescut copiii în aşa fel încât să nu le lipsească nimic. Mai mult chiar, nevestele lui nu s-au luat niciodată de păr ca protagonistele unor emisiuni TV de mare scandal. Cât a trăit el, totul s-a petrecut într-un mod discret şi onorabil.

După moartea sa neaşteptată, a izbucnit discordia. Ce a urmat, ştim cu toţii: revendicarea paternităţii de către fiul său, umilitoarea deshumare pentru a se stabili dacă ar fi sfârşit de moarte naturală sau nu, lungul proces finalizat cu schimbarea numelui fiului său, hărţuiala suportată de

fiica defunctului din partea taberei adverse, nesfârşite apariţii televizate ale fostei amante susţinând cauza copilului său.

Am contactat spiritul ziaristului, dorind să-i aflu părerea cu privire la regretabilul accident. Spre satisfacţia mea, mărturia spiritului s-a potrivit cu rezultatele anchetei autorităţilor. Fără nicio îndoială, Dumitru Tinu a murit din cauze naturale, accidentul său de maşină nefiind provocat de nimic altceva decât de propria sa neputinţă în menţinerea controlul volanului.

Mesaj de la spiritul ziaristului DUMITRU TINU

„Sunt foarte supărat pentru ceea ce se vehiculează pe seama decesului meu.

Am avut o moarte perfect normală, având în vedere sănătatea mea mult şubrezită de muncă, stres şi prea multă iubire faţă de cei ce mi-au fost rude sau, pur şi simplu, apropiaţi sufleteşte. Mi-am iubit până la istovirea inimii cei doi copii, cele două femei mult-adorate şi nu aş fi vrut nici în ruptul capului ca vieţile noastre intime să ajungă în gura lumii şi a confraţilor mei de breaslă. Mă întristează profund toate speculaţiile pline de rea-voinţă apărute în presă. Vreau să le comunic, tuturor celor curioşi să afle, că nu m-a otrăvit şi nu m-a strangulat nimeni. Am fost singur-singurel în propriul automobil, iar decesul meu a survenit în plin mers, motiv din care am pierdut controlul volanului.

Nu învinuiesc pe nimeni pentru sfârşitul meu din această viaţă. Am fost un om bolnav, stresat, chinuit sufleteşte şi împărţit între mai multe fiinţe iubite.

Îi rog pe toţi confraţii mei jurnalişti să nu mai împieteze sfârşitul meu, dramatic în viziunea lor, şi, mai ales, să îmi lase în pace fiinţele pe care le-am iubit mai mult decât orice pe lume.

Sunt de acord cu deshumarea trupului meu, pentru ca iubitul meu copil să îşi primească, în sfârşit, drepturile ce i se cuvin conform legilor în vigoare.

Vă las pe toţi, cei iubiţi sau neiubiţi de sărmana mea inimă, să reflectaţi asupra atitudinii voastre viitoare. Nu am fost un om rău, niciun pervers şi niciun şarlatan. Mi-am trăit viaţa şi mi-am urmat destinul. Atât şi nimic mai mult.

Cel ce a fost Dumitru Tinu vă doreşte numai bine...”

21 Ianuarie 2003

Cazul ION DOLĂNESCU

Tocmai când credeam că nu mai am prea multe de discutat cu spiritele referitor la personalităţile României, a căzut trăsnetul. Moartea rapsodului popular Ion Dolănescu ne-a lăsat un mare gol în suflet, mai ales nouă, celor cărora ne-a înfrumuseţat anii tinereţii cu glasul său domol şi liniştitor. Ion Dolănescu, Irina Loghin, Maria Ciobanu, Benone Sinulescu - sunt marile voci izvorâte din mijlocul poporului român care vor purta mesajul lor patriotic încă mulţi ani de acum încolo. Din fericire pentru noi toţi, cei care îndrăgim tradiţia muzicală românească şi o dorim nemuritoare, mulţi dintre mesagerii adevăratei muzici populare româneşti încă se mai află în viaţă, prezenţi la datoria lor de onoare în faţa spectatorilor şi a telespectatorilor. Colegul lor, neuitatul Ion Dolănescu, a trecut la cele veşnice, după câţiva ani de suferinţă trupească. Dumnezeu să îl odihnească în pace! Fac un apel creştinesc spre Bunul Dumnezeu să aline acest suflet deosebit, care nu are linişte nici pe lumea cealaltă.

Nu se răcise bine trupul neînsufleţit al marelui artist, când izbucni un scandal oribil: cei doi fii ai rapsodului au început să îşi dispute dreptul la moştenirea bunurilor materiale rămase de pe urma părintelui lor. Urât de tot au procedat aceşti doi băieţi ai artistului! În loc să negocieze civilizat, în mod discret, alături de avocaţii lor, s-au lăsat antrenaţi în interviuri şi discuţii televizate, văitându-se fiecare dintre ei că nu este înţeles de către celălalt.

Aşa după cum se întâmplă de câţiva ani încoace, reprezentanţi ai mass-media mi-au solicitat punctul de vedere. Aflându-mă într-o emisiune televizată, moderatoarea mi-a cerut, dintr-o dată, să discut cu spiritul lui Ion Dolănescu, pentru a-i afla părerea cu privire la discordia iscată între fiii săi. Având o profundă simpatie faţă de moderatoarea respectivă, am trecut la fapte, fără să mai stau pe gânduri. În mesajul preluat de la spiritul regretatului Ion Dolănescu am remarcat dorinţa puternică de a-i potoli pe cei doi cocoşei ambiţioşi, care se tot împung cu ciocurile, făcându-se de râs în faţa noastră, a tuturor. Cu mult bun simţ, adresându-se în numele celui dispărut dintre noi, spiritul şi-a recunoscut neputinţa de a-i mai ţine în frâu, aşa cum o făcea în timpul vieţii. I-a lăsat să înţe-leagă că mult disputata lui avere ar fi mult prea mică pentru un război atât de mare.

Reflectând ulterior, luni de zile, la acest mesaj venit dintr-o lume necunoscută nouă, muritorilor de rând, am preluat din neant ideea că de acolo, de unde se află acum, spiritul marelui artist încearcă să le protejeze pe mamele fiilor săi. Pe aceste două doamne Ion Dolănescu le-a iubit puternic, iar copiii dăruiţi de ele i-au fost ca lumina ochilor. Acum, când ochii săi nu mai văd, pe urmaşii săi i-a orbit setea de avere. Trist, foarte trist, mai ales pentru memoria marelui rapsod!

Mesaj de la spiritul lui ION DOLĂNESCU

- Maestre Ion Dolănescu, vă mai amintiţi de viaţa anterioară?

- Da, doamna mea. Acuma sunt un biet spirit peste măsură de îngrozit de ceea ce se întâmplă între rudele mele şi între prietenii mei. Nu mi-am imaginat niciodată că sfârşitul meu onorabil va aduce printre cei dragi mie atâta discordie.

Dragii mei, voi cu toţii v-aţi iubit, v-aţi respectat, v-aţi simpatizat cât am trăit eu. Acum ce se întâmplă cu voi? Vă certaţi, vă împroşcaţi cu noroi, aţi umplut ziarele şi televiziunile cu toată mizeria pe care o scoateţi voi acuma şi care mă îngrozeşte pe mine. Pentru ce, dragii mei? Eu nu am fost un miliardar, eu nu am fost un om de afaceri, eu nu am avut insule, avioane, vapoare. Ce avere am avut eu, dragii mei? Pentru ce vă urâţi voi atât de mult? Ce aveţi de împărţit? De ce nu vreţi să împărţiţi omenia, pe care eu am răspândit-o în jurul meu toată viaţa? Prin cântecele mele am încercat să ajut oamenii să se iubească, să se respecte, iar voi acum, fiii mei, prietenii mei, ce faceţi? Dragii mei băieţi, de ce vă urâţi acum? Voi v-aţi iubit sincer, frăţeşte, v-aţi respectat unul pe celălalt. Ce aţi păţit, iubiţii mei copii, chiar nu vă puteţi înţelege acum, după ce eu am trecut dincolo? Aveţi impresia că eu, tatăl vostru, pot, de unde sunt eu acum, în lumea nevăzută, să vă mai dau educaţie? Scumpii mei copii, vă rog din suflet, nu mă faceţi de râs. Eu sunt peste măsură de îndurerat. Sunt un biet spirit, o biată fiinţă nevăzută care are un suflet, dar sufletul acesta este plin de răni din cauza voastră. Nu mă mai doare nimic, trupul meu s-a spulberat, a rămas în pământ, în ţărână, dar sufletul meu sângerează din cauza celor ce se întâmplă în urma morţii mele.

Şi-a mai apărut un băiat acum. Dragul meu copil, vrei şi tu avere de pe urma mea? Ai intrat şi tu în dispută cu cei doi fii ai mei? Ce mai vreţi să împărţiţi, scumpilor?

Iată ce vă sfătuiesc eu, cel care a fost Ion Dolănescu, marele patriot Ion Dolănescu. Ce vă sfătuiesc eu: dragi băieţi, împărţiţi-vă omenia între voi! Haideţi! Şi împărţiţi amintirea mea în aşa fel încât să fiu mândru de voi. Să nu mai văd, să nu mai observ lucruri urâte pe care voi le faceţi din mândrie. Ce mai vreţi să obţineţi acum? Împărţiţi mai bine amintirea mea şi să fim cu toţii mulţumiţi! Aşa vă rog eu, cel care a fost Ion Dolănescu. Acum sunt doar o amintire, dar doresc foarte mult ca memoria mea să fie respectată, pentru că şi eu, în timpul vieţii, am respectat pe toată lumea. V-am respectat pe toţi, cunoscuţi sau necunoscuţi. Aceasta este cea mai aprigă dorinţă pe care v-o trimit din lumea nevăzută. Respectaţi-mi amintirea, dragii mei! Şi cum puteţi să o respectaţi? Păstrându-vă calmul şi respectul unii pentru alţii, iar atunci voi fi şi eu mulţumit. Rămâneţi cu bine, dragii mei, şi nu uitaţi ce v-am rugat. Faceţi pace între voi! Pacea este cel mai scump lucru de pe lume. Nu vă mai chinuiţi unii pe alţii! Atâta am vrut să vă spun.

Eu sunt cel care a fost sufletul lui Ion Dolănescu, iar acum este un suflet rătăcit printre miliarde şi miliarde de suflete din spaţiul cosmic. Îmi iau rămas bun de la voi cu speranţa că îmi veţi îndeplini această ultimă dorinţă. Faceţi pace, dragii mei!

7 octombrie 2009

Drama lui NICOLAE CEAUŞESCU

Am efectuat de-a lungul anilor mii de contactări spiritiste, multe dintre ele dovedindu-se a fi veritabile surse de informaţii inedite. Acestea au declanşat numeroase campanii de presă, dispute politice, orgolii călcate în picioare şi mai ales o neobosită vânătoare de minciuni. Un caz încă neelucidat în totalitate îl reprezintă asasinarea soţilor Ceauşescu. Terifiantul film care înfăţişează procesul pripit şi ilegal, soldat cu două victime umane, a făcut înconjurul mapamondului. Numeroşi experţi în creaţie cinematografică l-au cercetat secundă cu secundă, unii dintre ei afirmând că ar fi fost trucat. Timp de 20 de ani, televiziunile româneşti au fost înţesate cu tot felul de martori, mai mult sau mai puţin credibili. Nici acum nu s-a lăsat liniştea peste această amintire dureroasă a românilor. Iţele se încurcă din ce în ce mai mult, pe măsură ce trec anii. Declaraţiile se bat cap în cap, martorii se jignesc unii pe alţii, protagoniştii evenimentelor din decembrie '89 au îmbătrânit şi mor pe capete. Cine să fi ieşit cu adevărat învingător din infernul acelui decembrie derutant şi sângeros? Probabil că numai Istoria. Ea este cea care acumulează faptele omenirii. Ea ne judecă pe toţi, fără menajamente, scoţând adeseori adevărul la iveală, oricât de bine l-ar fi ascuns unii sau alţii.

Am contactat de 3 ori spiritul celui care a fost Preşedintele României timp de 25 de ani, Nicolae Ceauşescu. Spre uimirea tuturor, afirm pe această cale că spiritul său, neîntrupat încă, este de o calitate excepţională. După mulţi ani de la moartea „dictatorului”, el mi-a relevat o mulţime de fapte inedite, care au declanşat o campanie de presă uimitoare. Fusese aproape uitat de popor şi mass-media, când forţa istoriei a explodat ca o grenadă. Afirmaţiile acestui spirit elevat au pus pe gânduri populaţia României.

Românii vârstnici ca mine îşi amintesc de tinereţea lor echilibrată prin studii, muncă, împlinire familială. Acum 50 de ani, spre exemplu, fiecare român avea un loc de muncă şi o locuinţă a lui. Nu dormea nimeni prin canale şi prin parcuri. Niciun român nu era scos din casa lui şi aruncat în stradă. Trăiam cu toţii modest, normal, cu sufletul liniştit al omului care îşi face datoria în societate. Din salariul meu de profesor, îmi achitam ratele la apartament, cu taxele obişnuite eram la zi, avem un bănuţ în plus pentru o carte sau o rochie nouă. Din fericire pentru câţiva români dornici de avere şi din nefericire pentru majoritatea populaţiei din ţara noastră, după 1980 a început „emanciparea”. Românilor li se susurau la ureche poveşti despre democraţie şi „raiul capitalist”. Trăim de 20 de ani în această ciudată democraţie şi acest „rai” care seamănă mai bine cu „iadul”. Ştie tot poporul ce se întâmplă acum în România. Unii, cinici până la nesimţire, afirmă în fiecare an: „Cum să fie fericit un popor care şi-a ucis conducătorul în ziua de Crăciun?” Întrebarea aceasta sună din ce în se mai fals, pe măsură ce trec anii. Ştim cu toţii că nu poporul l-a asasinat pe Nicolae Ceauşescu. Gaşca de complotişti s-a redus simţitor, unii dintre ei trecând la cele veşnice, nemaisuportându-şi ruşinea.

Moartea lui Nicolae Ceauşescu a rămas învăluită în mister. Oricât de mult s-ar redifuza filmul asasinatului, ca dovadă că „dictatorul” a murit, planează dubii mari asupra acestui penibil eveniment. Oricâţi martori s-ar perinda pe la posturile TV, tot ce spun ei sare în aer la vederea celor două morminte misterioase din cimitirul Ghencea. Sunt păzite cu mare grijă, ca nu cumva să le deschidă cineva. Pentru ce atâta severitate? Ce ascund ele de fapt? Copiii traumatizaţi psihic ai soţilor Ceauşescu au implorat ani la rândul instanţele de judecată să li se permită deshumarea osemintelor celor doi martiri. Nimănui nu i-a fost milă de cei trei orfani, care se întrebau în anii trecuţi dacă mai are rost să lupte pentru această cauză aparent pierdută. Concluzia multor locuitori ai acestei ţări arde ca fierul roşu: atâta timp cât nu se permite identificarea cadavrelor din Ghencea, planează suspiciunea că ele nu ar aparţine soţilor Ceauşescu.

Primele două mesaje telepatice pe care le-am preluat de la spiritul celui ce-a fost Nicolae Ceauşescu m-au pus serios pe gânduri. Acest spirit inteligent mi-a mărturisit că în acea curte sinistră de lângă Târgovişte ar fi fost ucisă doar Elena Ceauşescu. Cel sacrificat odată cu ea nu era altcineva decât una dintre „dublurile” soţului ei, individ ademenit cu minciuna că va juca un rol „necesar ţării”, după care va fi salvat în ultimul moment. Înaltul spirit mi-a pomenit toată epopeea scoaterii din ţară a „dictatorului” şi viaţa lui departe de patria dragă. Ca să fiu dreaptă şi echidistantă, fiecare dintre noi crede ce vrea din istoria căderii comunismului în România. Însă pe măsură ce trece timpul, ies la iveală tot mai multe dovezi ale faptului că nimeni din afara ţării noastre nu a dorit cu adevărat uciderea lui Ceauşescu. S-a urmărit doar alungarea lui de la putere, aşa cum s-a întâmplat cu toţi conducătorii comunişti din ţările Europei de Est. L-au vrut mort actorii de adunătură care au jucat fantezia numită „Revoluţia Română”. În aceste condiţii, să nu fi existat oare un activist curajos în anturajul soţilor Ceauşescu, animat de simpatie şi compasiune pentru aceşti doi oameni care ridicaseră România la un nivel de cultură şi civilizaţie acceptat de marile state occidentale?

În ultimii 10 ani, am tot cercetat cazul soţilor Ceauşescu, folosind mai multe surse de informare şi bazându-mă pe calităţile mele paranormale verificate cu multe ocazii. Ceea ce pot afirma acum este că, în mod sigur, temerarul care a organizat fuga din ţară a „dictatorului” încă se mai află în viaţă. Dar pentru că omul acesta, dovedind un curaj nebun şi o nobleţe sufletească rar întâlnită, va lua cu el în mormânt marele său secret, nici eu nu-l voi trăda făcând public numele său. Adeseori suntem nevoiţi să-i protejăm pe marii oameni ai vremii păstrând tăcerea, prefăcându-ne că suntem naivi şi nu înţelegem nimic.

Interviuri cu spiritele lui NICOLAE şi ELENA CEAUŞESCU

Interviu cu spiritul lui NICOLAE CEAUŞESCU

Anul 2001

- Stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu, vă rog să îmi spuneţi unde vă aflaţi acum şi cu ce vă ocupaţi timpul?

- Mă aflu printre voi, dragii mei patrioţi români, căci numai cu voi vreau să stau de vorbă. Pe trădătorii de ţară nu i-am iubit niciodată. Aici sunt, compatrioţi iubiţi, pe lângă fiecare dintre voi. Sunt liber ca păsările cerului. Zbor iute ca gândul, călătoresc oriunde am treabă în natura înconjurătoare vouă şi altora. Nu am ajuns în Iad, cum au sperat cei ce m-au incriminat pe nedrept. Sunt liber, dragii mei, şi aflaţi că pedeapsa mea pentru cât v-am greşit este mai mică decât a celor care au complotat să îmi ia viaţa. Nicio ambiţie pământească soldată cu crime nu va rămâne fără urmări neplăcute în „viaţa de Apoi”. Am făcut pentru poporul meu atât cât mi-a stat în putinţă pentru a-i salva sufletul şi fiinţa naţională. Dacă am greşit, vă cer iertare tuturor celor care îmi purtaţi o amintire încărcată cu reproşuri...

- Cum şi când aţi murit, tovarăşe preşedinte?

- Ca să fiu sincer, în Decembrie ‘89 s-a produs un lanţ de crime pentru a acoperi alte crime... „Crimă pentru crimă” - aşa aş putea supranumi „revoluţia română”. V-au rămas casete cu falsa judecare a noastră. Soţia mea a fost mai clară în exprimarea protestelor. Ale mele au fost doar vorbe de dragul vorbei. Şi ştiţi de ce? Pentru că nu eram eu, ci unul dintre „înlocuitorii” mei. Ce spuneţi de această veste, scumpii mei compatrioţi? Am murit cu adevărat, trupeşte, anul trecut, la un sfârşit de mileniu, aşa cum mi-am dorit-o întotdeauna. Bineînţeles că nu mi-am lăsat rămăşiţele trupului în ţara mea, fiindcă atunci când mi-am dat duhul Cerului mă aflam mult mai departe de voi decât v-aţi închipuit vreodată... Păstrez secretă denumirea ţării care mi-a salvat viaţa acum 11 ani, sustrăgându-mă, cu multă abilitate, din infernul declanşat în România de autorii străini şi autohtoni, pe care prea bine îi cunoaşteti. Am fost chemat de multe ori din lumea nevăzută, în care am ajuns de curând. Mulţi dintre voi îmi simt lipsa din cauza sărăciei şi a debusolării în care se aflã.

- Vă regretaţi moartea?

- Mi-am regretat moartea prea timpurie faţă de potenţa trupului şi a minţii mele. Aş mai fi putut face multe lucruri bune pentru poporul meu dacă nu m-ar fi copleşit insistenţele conducătorilor politici din dreapta şi din stânga ţării. În plus, specialiştii în diversiuni, infiltraţi în România cu multă răbdare şi consecvenţă, şi-au împlinit cu mare succes, de răsunet internaţional, perversa lor misiune de scindare a naţiunii române în pro-occidentali şi anti-occidentali. Nu regret nimic din ceea ce mi s-a întâm-

plat în urmă cu 11 ani, decât dispariţia mea prematură din viaţa politică a ţării. Mulţi m-au denigrat şi mai mulţi m-au tot criticat pe nedrept. Cum să fi modernizat această scumpă ţară românească în condiţiile presiunilor politice şi economice externe la care am fost supuşi începând cu anii ‘80?

- *Cum aţi fost scos din România în Decembrie 1989?*

- În Decembrie ‘89 am fost luat cu un elicopter al armatei ruse şi dus până la gurile Dunării, unde am fost îmbarcat pe un submarin rusesc, care m-a scos pe sub nivelul apelor Mării Negre până într-o altă mare. Am ieşit din submarin pe 24 decembrie pe o navă de suprafaţă a ţării gazdă, care m-a predat autorităţilor militare portuare, ce urmau să mă trimită mai departe pe uscat. Tot drumul meu, care semănă foarte bine cu o evadare din infern, a decurs perfect normal. Am fost pregătit sufleteşte cu mulţi ani în urmă pentru acest mare pas al vieţii mele. Informatorii mei de nădejde mi-au relatat, ani la rândul, tot ce au putut afla despre cele 3 comploturi puse la cale cu minuţiozitate pentru doborârea mea de la conducerea ţării. Au existat 3 variante de complot:

a) Asasinarea mea prin una din metodele urmatoare: injectarea cu otravă, otrăvirea prin alimente sau împuşcarea, ca din greşeală, în timpul unei parade militare;

b) Deturnarea unui avion ce urma să mă transporte în străinătate într-o vizită de lucru;

c) Provocarea unei lovituri de stat, cu aspect de revoluţie populară, în timpul căreia să fiu ucis ca un criminal de rând. Această variantă a reuşit din plin, dar nu cu mine ca victimă, ci cu unul dintre paznicii mei, care a acceptat să se sacrifice în ultimul moment.

- *Ce aţi făcut după aceea în ţara care v-a primit?*

- Ţara care m-a primit m-a îngrijit, m-a protejat şi m-a înmormântat în pământul său, sfinţit de multe jertfe omeneşti şi nenumărate vestigii arheologice străvechi. Este un stat puternic, plin de oameni curaţi la suflet şi credincioşi în Dumnezeul lor. Poporul său este un martir, suportând de foarte mulţi ani nedreptăţile şi privaţiunile impuse de Occident. L-am ajutat pe conducătorul acestei ţări să îşi ducă treburile în continuare, rezistând împreună cu poporul său tuturor vicisitudinilor vieţii.

- *Ce părere aveţi despre situaţia actuală a românilor?*

- Dacă am fost înlăturat de la conducerea României, poporul meu ce a câştigat? Este liber cu adevărat? Da, recunosc, românul de acum poate pleca oriunde, poate vorbi şi gândi după bunul plac, dar puterea banului, pe care nu îl are orice om de rând, devine din ce în ce mai copleşitoare. Este vorba de o falsă libertate a poporului meu. Nu aveţi bani destui, nu vă bucuraţi de o asistenţă medicală corespunzătoare. Nu vă puteţi întreţine familiile în siguranţă, fără să vă temeţi de ziua ce va veni, dragii mei români necăjiţi! Pentru ce am fost alungat de la putere? Pentru ambiţiile unora de a se ajunge ce nu au fost niciodată? Prea mult s-a dat vina pe soţia mea, Lenuţa! Unii au făcut-o rea, alţii incapabilă, alţii criminală! După ce mi-aţi împuşcat-o, vă simţiţi mai mulţumiţi şi mai fericiţi, fru-

moşi criminali de modă nouă?! Unii dintre voi aţi venit repede după mine, ca să vă iertăm amândoi, şi eu, şi ea. Cu voi nu mai am nicio treabă. Ne vedem oricând, ştiţi ce aţi făcut şi ce pedeapsă vi se aplică aici, în Cer!

Viaţa românilor este acum mai grea ca niciodată. Nici războa-iele repetate de-a lungul sutelor de ani, nici molimele, nici calamităţile naturale nu au reuşit să atace atât de puternic fiinţa naţională a poporului nostru. Nu sunt de ajuns foametea, bolile, lipsa banilor! Mulţi dintre cei care „s-au ajuns" au început să uite de unde au pornit în lupta lor parşivă pentru avere şi mărire politică. Acestora acum le este ruşine să mai afirme că sunt români în lungile sau scurtele lor peregrinări pe alte continente. Se dau drept ceea ce nu sunt şi nu vor fi niciodată!

- Ce părere aveţi despre guvernele post-decembriste din ţara noastră?

- Ce să-ţi mai spun despre politica democratică post-decembristă din România? S-a dat totul pe faţă, toate greşelile parlamentului şi guvernului au fost întoarse pe toate feţele, an de an, legislatură cu legislatură, dar mai nimic nou nu s-a întâmplat pentru acest popor chinuit.

- Credeţi că România trebuie să redevină un stat monarhic sau să rămână o republică?

- Despre monarhie nu am avut niciodată o părere prea bună. Dacă un preşedinte ca mine sau ca alţii rămaşi în viaţă a putut fi acuzat de autocraţie şi despotism, ce să mai spun despre un rege? Unii mai rezistă astăzi ca regi pentru că şi-au arogat rolul de figuranţi, nu de conducători politici. Iar lumea se distrează copios pe seama lor. Pe toată lumea o interesează amorurile şi suferinţele tainice ale prinţeselor sau bolile părinţilor lor. Un circ întreg! Asta nu se cheamă politică şi nici conducere a ţării!

- Cum vedeţi viitorul României în următorii ani? Va fi România zguduită, din nou, de un cutremur devastator?

- Îmi este greu să pun degetul pe rana poporului meu. Ce să-i spun despre viitor? Adevărul, bineînţeles, ca să-l doară buba şi mai rău? Asta vrei să ştii, cât timp vă vor mai durea scrijeliturile din trupurile şi minţile voastre? Bine, fie, dacă mi-o ceri.

Vor mai urma ani grei pentru români şi pentru ţara noastră. Durerea lipsei de bani, mizeria trupurilor şi a sufletelor, ameninţările tot mai transparente şi îngrijorătoare venite dinspre toate cele patru zări, vă vor da mult de furcă tuturor. Dar românul nu piere aşa uşor! Veţi trăi şi veţi muri ca şi până acum, niciodată mulţumiţi de voi înşivă. Aveţi nevoie de încă 10 ani până când veţi ieşi puţin la liman. Curaj, oameni buni, că viaţa voastră nu va fi mult mai uşoară nici peste 5- 6 ani!

Cutremurul devastator, calamitatea naturală pe care o aşteaptă unii, din prostie, bineînţeles, este mai mult un simbol al mizeriei în care vă zbateţi şi care, pentru oamenii sărmani, ar însemna izbăvirea prin moarte. Nu-l mai aşteptaţi, dragii mei, căci el nu va veni la cererea şi dorinţa voastră! Chinuiţi-vă mai departe, trăind greul până la capăt! Altceva mai important nu aveţi de făcut!...

Dacă tot am dispărut din viaţa voastră, vă doresc să trăiţi mai bine şi să fiţi mai fericiţi decât în vremurile preşedinţiei mele. Vă las cu bine şi vă rog să nu mă mai blestemaţi atâta, voi cei care aţi profitat de „moartea" mea!

26 iunie 2001

Mesaj de la spiritul ELENEI CEAUŞESCU

Anul 2001

„Dragii mei români,

Nu m-am supărat chiar foarte rău aflând câte lucruri urâte s-au spus pe seama mea după ce mi-am dat obştescul sfârşit. Eu am fost o personalitate deosebită a poporului din care m-am născut. Dar mulţi m-au divinizat şi mult prea mulţi m-au hulit, cred eu, pe nedrept. Mi-am dat toată osteneala oaselor şi minţii mele, uzate de prea multă muncă politică şi culturală, mai ales în ultimii ani dinaintea dispariţiei mele din viaţă. Am ştiut încă din copilăria mea modestă, dar luminoasă că voi ajunge un om înalt în ţara mea. Şi uite că am ajuns! Că unii m-au denigrat, că s-a complotat în spatele meu ani la rândul ca să ne dea pe amândoi jos de la conducerea ţării, am ştiut-o cu multă vreme înainte de moartea mea. Am convingerea mea fermă în faţa lui Dumnezeu Atotputernicul că am avut şi eu greşelile mele, mari şi mici, ca orice muritor de rând. Dar binele făcut ţării de soţul meu şi supuşii lui nu se compară cu sărmanele mele greşeli. Sunt mândră şi acum de rezultatele minunate ale poporului meu sub conducerea noastră foarte competentă. Mi-am iubit şi respectat bărbatul, l-am ajutat în toate treburile politice şi nu am de ce a mă teme de blestemele unor nenorociţi de parveniţi din vremurile de astăzi!

Am fost o femeie deşteaptă şi am rămas un duh foarte inteligent. Nici vorbă să mă găsesc în Iad, aşa cum au insinuat guri1e rele ale „democraţiei"! Muncesc şi acum ajutându-mi soţul, care nu doreşte nici acum să mă despart de el.

- Fiul dumneavoastră, Nicu, a procedat corect predându-se revoluţionarilor din Bucureşti?

- Nicu a greşit fundamental, dând dovadă de laşitate în timpul răzmeriţei armatei şi trupelor de miliţie. Trebuia să dea dovadă de bărbăţie şi să lupte cot la cot cu gardienii săi. Aşa, ce a rezolvat? A murit ca un laş, uitat de lume. L-am răsfăţat prea mult, asta a fost! Un copil deştept ca el, dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi preluat conducerea ţării pentru a o duce mai departe pe drumul modernizării. Dar lui nu i-a plăcut niciodată politica. El a avut mai multă treabă cu femeile decât cu munca.

- Ce sfaturi le daţi copiilor dumneavoastră rămaşi în viaţă, Zoe şi Valentin?

- Pe Zoe şi Valentin îi binecuvântez zi şi noapte pentru curajul şi demnitatea lor, pentru discreţia şi sinceritatea cu care i-a înzestrat Bunul

Dumnezeu. Au supravieţuit, dragii de ei, şi uite că trăiesc în mod civilizat, nebatjocoriţi şi neloviţi de nimeni. Istoria se întoarce, draga mea, şi este necruţătoare cu cei care greşesc!

- Dar femeilor din România de astăzi?

- Dragele mele românce, unde vă este curajul şi setea de viaţă de odinioară? Aţi capitulat-o cu toate? Nu mai are cine vă încuraja, aşa cum făceam eu? Curaj, fetelor, că mai aveţi încă multe de făcut în viaţă! Or trece ele şi greutăţile de acuma, că numai de aşa ceva are parte românca, de când a adus-o Dumnezeu pe pământ!

- Vă îngrijorează situaţia copiilor defavorizaţi şi a tinerilor români, dezorientaţi şi disperaţi?

- Ce s-a făcut cu tineretul român în ultimii 10 - 11 ani este o crimă de neiertat. Puzderie de copii zac prin canale şi pe străzi, orfelinatele se desfiinţează unul după altul, iar tinerii cu studii în toată legea fug din ţară prin magaziile vapoarelor şi ale avioanelor, ca să scape de sărăcie şi mizerie. Ruşine naţională, dragi tovarăşi de la conducerea ţării, că domni nu pot să vă zic!

Dragii mei, vouă, celor de acum, fiii „moderni" ai României, vă urez să vă deschideţi bine ochii asupra celor din jurul graniţelor ţării, să nu vă lăsaţi călcaţi cu cizmele de nimeni din afară şi, mai ales, să munciţi, dragi tovarăşi, să munciţi cu hărnicie, în loc să trândăviţi prin cafenele!

A voastră mamă iubitoare, Elena Ceauşescu"

24 iunie 2001

Mesaj de Crăciun transmis poporului român de către spiritul lui NICOLAE CEAUŞESCU

Anul 2003

„Dragii mei tovarăşi români,

Mă adresez vouă, în această zi de mare sărbătoare pentru toată suflarea creştină, dar şi de mare tristeţe pentru poporul meu adevărat - cei mulţi şi necăjiţi care suspină cu amar atunci când îmi aud numele. Au trecut 14 ani de la dispariţia mea fizică din faţa ochilor voştri. Nu m-au împuşcat blestemaţii, lingăii şi bandiţii care s-au lăudat cu această faptă dezonorantă! Am fost salvat în ultimul moment de oameni inteligenţi, cu suflet mare, care, din păcate, nu au fost răsplătiţi de nimeni. Unde eşti Tu, Domnule Dumnezeu? De ce pentru unii eşti mumă şi pentru alţii ciumă? Nu voi înţelege niciodată cum Îţi este Voia, deşi m-ai şcolit zile şi nopţi la rând, de vreo 3 ani încoace!

Despre ţara mea, ce pot să mai spun? Cu ce vă mai pot ajuta, bieţi români care mă chemaţi neobosiţi să ies din mormînt pentru a vă ajuta, ca pe vremuri? Unde mă aflu acum, liber în zările albastre, pot eu să vă mai construiesc locuinţe, să vă dau locuri de muncă, să vă ocrotesc? Nici vorbă de aşa ceva! Aţi vrut democraţie, fără să ştiţi ce înseamnă ea cu adevă-

rat. Aici mă simt şi eu vinovat, pentru că v-am limitat dreptul la cultură, crezând, de naiv ce eram, că oamenii prea citiţi devin periculoşi.

Văd că vă pregătiţi pentru o nouă campanie electorală. Păi, nu era mai uşor pe vremea mea? Totul mergea perfect, în mod disciplinat, fără înjurături, calomnii, împroşcarea candidaţilor cu toate murdăriile posibile şi multe alte mizerii care se fac acum. Este revoltător ce se petrece acum în ţara noastră! Unde este disciplina, bunul simţ şi isteţimea minţii celor care lucrează la televiziuni şi ziare? Le-a luat banul şi mintea din cap? Ce-i drept, e drept, multe murături stricate vor să ajungă în funcţii înalte, la conducerea ţării, dar cei care le cunosc, de ce le iau apărarea? La ciolan visaţi, tovarăşi, la ciolan? Ei lasă, că or să vă iasă ciolanele prin piele, pînă când o să vă săturaţi să mai minţiţi poporul cu televizorul! Mă mir şi eu că mai găsesc, pe ici pe colo, câte un politician care vorbeşte frumos despre mine. Pe unul dintre ei l-aţi şi făcut ţap ispăşitor. Toţi daţi în Vadim, prin toate ziarele, de parcă v-a intrat holera în capete! Ca să fiu sincer, tipul mi-a făcut şi mie mulţi nervi. Când auzeam ce comportare de tânăr năbădăios avea, parcă îl vedeam pe bietul Nicu, dragul meu băiat. De multe ori era mai impertinent decât Nicu, dar, aşa cum nu mi-am omorât copilul, nu l-am omorât nici pe Vadim! Vedeţi cu toţii, dragi români, că nu am fost un criminal, un ucigaş paranoic, aşa cum spun unii. Am fost, pur şi simplu, o enigmă a istoriei, cu un sfîrşit tragic, la fel ca şi fratele meu de suflet, Saddam.

Ce circ se mai face şi pe seama lui! Dar, între popoarele noastre există o mare asemănare: unii de la putere şi-au vîndut preşedintele pentru bani mulţi, însă masele mari populare ne-au iubit şi ne regretă cu multă sinceritate. Cine mai crede acum, în Irak, în capturarea lui Saddam? De ce spun oamenii de rând că Saddam este eroul lor? Ştiţi de ce? Pentru că a murit ca un erou, încercând să îşi apere ţara şi poporul! Aşa cum adevărul morţii mele iese încet, încet la iveală, tot aşa se vor descoperi circumstanţele dispariţiei lui Saddam. Mai aveţi puţină răbdare şi veţi afla cu toţii tot ce vă interesează!

În acest trist Crăciun al anului 2003, când nici vremea de afară parcă nu mai ţine cu oamenii nevoiaşi, aş dori nespus de mult să vă ştiu mai bine adăpostiţi, mai liniştiţi sufleteşte şi mai bine hrăniţi. Poate se va îndura Domnul Dumnezeu să-şi mai micşoreze severitatea faţă de voi, aducîndu-vă un dram în plus de binecuvântare, aşa cum numai El ştie să o facă!

Rămâi cu bine, drag şi nevinovat popor român! Ai fost mereu o victimă a istoriei şi a rapacităţii altor popoare. Eu sper că roata istoriei se întoarce şi pentru tine!

Nicolae Ceauşescu,
cel ce suferă alături de voi...”

25 decembrie 2003

Mesaj de la spiritul lui NICOLAE CEAUŞESCU

Anul 2008

- Bună seara domnule Preşedinte Nicolae Ceauşescu. Acceptaţi să le vorbiţi românilor?

- Da, accept. Bună seara tuturor!

Dragii mei români, tare chinuiţi mai sunteţi! Îmi este milă de voi. Eu am fost preşedintele vostru, al tuturor, dar m-au dat jos nemernicii care vroiau să ajungă să jefuiască ţara aceasta plină de bogăţii. Acum ce-a mai rămas din ea? Nimic. Numai jale şi tânguială peste tot.

Dragii mei compatrioţi, tare aş fi vrut să mai rămân la conducerea ţării, aşa greu cum era. Dar eu v-am vrut binele. Recunosc, am greşit de foarte multe ori. Pentru asta am plătit cu grea suferinţă. Dar acum, după atâţia ani, când văd ce se întâmplă la voi, parcă mă doare sufletul. Ştiţi, eu încă mai am suflet. Şi este foarte mare..., pe lângă spiritul meu, care vă vorbeşte.

Dragii mei români, ce vreau eu să vă spun vouă... Să nu vă pierdeţi speranţa! Munciţi mai departe, străduiţi-vă să vă faceţi o viaţă mai liniştită decât până acum. Încercaţi să fiţi mai harnici, mai curajoşi, mai inimoşi, mai încrezători în voi şi în viitorul acestei ţări. Să nu decădeţi în disperare. Eu v-am învăţat, atunci când eram conducătorul vostru, să fiţi optimişti, să munciţi, să vă vedeţi de viaţa voastră. Dar acum ce s-a ales de voi? Numai jale şi disperare în toată ţara?! Daţi-i la o parte pe cei care au câştigat averile nemăsurate pe spinarea voastră! Lăsaţi-i să plătească într-o zi pentru tot ce au făcut împotriva celor săraci. Dar voi, marele popor românesc, străduiţi-vă să fiţi demni, aşa cum aţi fost întotdeauna! Eu văd pentru voi o viaţă mai bună. Întâi vă va fi mai greu, după aceea mai bine.

- Care va fi situaţia românilor după alegerile din luna aceasta?

- După următoarele alegeri, care vor fi luna aceasta, să ştiţi că o s-o duceţi mai bine. Vor fi alţii la putere, nu cei de acum. Cei care au stat în spate. Iar aceia se vor strădui să ridice această ţară, pentru că au şi ei mândria lor. Să nu fiţi disperaţi, dragii mei români! Să ştiţi că eu veghez asupra voastră şi adun toţi îngerii din jurul meu să vă ajute. Să nu cădeţi în cea mai neagră mizerie şi în cea mai neagră disperare! Eu, cel care a construit pentru voi case, care v-a dat câte un loc de muncă tuturor, care a vegheat asupra copiilor voştri, vă spun de aici, de unde sunt, din Cer, dintre îngerii lui Dumnezeu, că veţi fi un popor fericit. Mai târziu, nu chiar atât de curând. Să ştiţi că eu văd totul de aici şi vă spun ceea ce trebuie să vă spun şi ceea ce îmi este îngăduit să vă spun. Nu disperaţi, dragii mei români! Fiţi liniştiţi, străduiţi-vă să fiţi sănătoşi, inimoşi, plini de speranţe şi plini de sete de muncă, aşa cum aţi fost pe vremea mea!

V-a vorbit spiritul lui Nicolae Ceauşescu, cel care a fost doborât de la conducerea acestei ţări de o gaşcă de nemernici. Să fiţi binecuvântaţi, dragii mei români!

- Vă mulţumim, domnule preşedinte Nicolae Ceauşescu.

6 noiembrie 2008

MORT PENTRU REFUZUL DE A SE DROGA

IONUŢ LUNG, elev la liceul de Informatică din Braşov, a dispărut pe data de 1 martie 2006, fiind găsit mort într-o pădure de sub Tâmpa. S-a vehiculat ideea sinuciderii sau a unei crime. Ionuţ avea doar 16 ani când, după torturi îndelungate, fusese aruncat de pe creasta Tâmpei. Trupul său purta urmele unor tăieturi simetrice în manieră satanistă. Îi fuseseră extirpate organele genitale şi o bucată de buză. Avea hainele sfâşiate, iar obiectele din ghiozdanul său erau împrăştiate printre pomii din pădure. Părinţii săi au exclus varianta sinuciderii, argumentând că fiul lor era un băiat optimist, foarte bun la învăţătură şi dornic să ajungă un om realizat în viaţă.

Mesaj de la spiritul lui IONUŢ LUNG

„Nu mai sunt la Judecata cea Mare. Am stat foarte puţin acolo. Îngerii Domnului Dumnezeu mi-au dat drumul foarte repede, după numai două săptamâni de la decesul meu, mai mult decât îngrozitor.

Am fost o victimă a traficanţilor de droguri, care bântuie pe lângă porţile tuturor şcolilor din oraş, pentru a-şi vinde marfa blestemată. Nu am vrut să cumpăr pastile, aşa cum fac mulţi elevi din liceul nostru şi nu numai ei. M-au ameninţat trei golani, purtători de droguri în buzunare, că mă vor aranja într-o zi pentru tupeul meu de a-i refuza. Nu i-am crezut, ba chiar le-am spus să plece de la poarta şcolii mele dragi, să n-o mai spurce cu mirosul lor de animale nespălate de luni de zile. Nu cunosc numele lor. Au venit mai multe grupuri de câte 2, 3, 4, parcă izvorau din iad şi nu se mai terminau.

În acea zi nefastă am avut presimţiri sumbre. Visasem urât noaptea, se făcea că mă scufundam într-o baltă însângerată. Nu le-am spus nimic părinţilor mei, ca să nu le provoc nişte griji inutile. De altfel, aveam coşmaruri şi o senzaţie nelămurită de câteva luni. M-am străduit să nu dau atenţie la ceea ce visam noaptea şi presimţeam ziua. Aveam de învăţat, doream să mă reabilitez în privinţa mediei generale. În acea dimineaţă cu ghinion, parcă nu aveam deloc poftă să merg la şcoală. Ceva îmi spunea în minte că ar fi mai bine să stau acasă. Am crezut că ar trebui să evit un accident de circulaţie, aşa că pe stradă am fost foarte atent cum traversez. La şcoală, în pauza de la prânz, un băiat din anul I m-a chemat până la poartă. L-am urmat, iar la poartă a dispărut rapid din faţa ochilor mei. În schimb, a apărut din stradă unul cam negricios la faţă şi cu părut negru creţ, care mi-a făcut semn cu mâna să ies în stradă, că vrea să-mi spună ceva. După ce am ieşit, s-au mai apropiat încă doi negricioşi, iar

cel care m-a chemat mi-a înfipt vârful unui cuţit în spate, spunându-mi să nu strig, că voi muri pe loc. M-au luat prieteneşte de braţ şi de după umeri, m-au urcat într-un automobil negru cu geamuri fumurii şi număr de Covasna. În maşină, mi-au pus la gură o sticlă cu rachiu de prune, obligându-mă să înghit două pastile mici şi albe, împreună cu un sfert din rachiul din sticlă. Am adormit imediat.

M-am trezit într-o pivniţă rece şi întunecată, bântuită de gândaci şi şobolani. Cred că afară era noapte. M-am simţit năclăit cu ceva. Pipăindu-mă, am observat că fusesem lovit în cap, pe la spate. Mă durea tot corpul, nu mă puteam mişca din cauza durerilor de peste tot. Am zăcut aşa un timp, până când au venit doi negricioşi să mă vadă. M-au ascultat la inimă, m-au auzit gemând şi s-au înfuriat: „Uite-l, mă, că mişcă, sclifositul dracului! Hai să-i dăm bomboanele pe degeaba, că pe bani n-a vrut să le ia!" Mi-am încleştat dinţii de scârbă şi groază. Unul m-a tăiat cu ceva ascuţit la gură, iar eu, de durere, am descleştat dinţii. Iar mi-au dat rachiu cu pastile. După acest tratament barbar nu m-am mai trezit printre oameni, ci printre îngeraşi.

Nu-i cunosc pe ucigaşii mei, dar pot să afirm cu sinceritate că au fost patru la număr: trei cam tuciurii la faţă, iar al patrulea mai alb, dar foarte palid şi plin de ură. Toţi au fost drogaţi când m-au ucis.

Scumpii mei părinţi, iubită mamă, greu încercată de durerea despărţirii noastre, scumpule, neasemuitule, minunatul meu tătic, vreau să ştiţi că eu vă iubesc şi vă respect la fel de mult aici, unde mă aflu, ca şi atunci când eram lângă voi! Despărţirea noastră a fost cumplită şi plină de incertitudini. Atât voi, cât şi toată lumea care m-a cunoscut aţi fost induşi în eroare: nu m-am sinucis, dragii mei, aşa cum s-a zvonit după descoperirea trupului meu nenorocit! Am murit pentru că am refuzat să mă droghez! Să ştie toată lumea de pretutindeni că am fost una din milioanele de victime ale morţii albe!

Iubiţii mei profesori, dragii mei colegi, vă implor să mă respectaţi la fel de mult ca şi atunci când mă aflam printre voi!

Iubită mamă, te conjur, nu mă mai plânge, scumpa mea! Poate că am plătit cu sfârşitul zilelor mele pentru a salva vieţile unor copii nenorociţi, ajunşi sclavii traficanţilor de moarte albă.

Iubitul meu tată, sufletul meu de om şi părinte, încearcă, rogu-te să te resemnezi în durerea ta imensă! Priveşte-mă ca pe un mic erou, ca pe un biet simbol al luptei nevinovate împotriva flagelului drogurilor! Vă iubesc pe amândoi, aşa cum nu veţi mai fi iubiţi niciodată!

Dragele mele rude, scumpii mei prieteni, Ionuţ vă roagă de dincolo de răscrucea vieţii şi a morţii să îl iertaţi dacă v-a lăsat măcar o clipă să îl credeţi vinovat cu ceva în faţa scurtei sale vieţi! Iertaţi-mă cu toţii, scumpii mei, pentru durerea voastră pricinuită de plecarea mea în nefiinţă!

Al vostru, al tuturor, modestul Ionuţ Lung..."

8 iulie 2006

Preluare din subconştientul asasinului Vasile, realizată de Nina Petre

„Am participat la capturarea şi uciderea lui Ionuţ Lung. S-a întâmplat pe la începutul lunii martie. Ionuţ a murit după trei zile de la capturare. L-am dus într-o pivniţă la ţară, lângă Braşov. Am urmat şoseaua spre Zizin şi ne-am oprit pe traseu. L-am lovit în cap pe nenorocit, i-am tras şi una peste un ochi ca să-l învăţ minte să n-o mai facă pe nebunul. După trei zile de azil forţat în pivniţă, s-a răcit de-a binelea.

L-am luat cu doi prieteni şi l-am aruncat la poalele Tâmpei, să-l mănânce cui i-a fost foame. S-a păstrat alb ca o mireasă în noaptea nunţii datorită nouă, care l-am îmbălsămat până peste cap cu ce nu i-a plăcut toată viaţa: rachiu şi droguri. Nu regret nimic din ce am făcut."

9 iulie 2006

Mărturii ale părinţilor lui IONUŢ LUNG

IOAN LUNG:

„Am cerut Raportul de necropsie de la Poliţie, dar mi-au spus că numai Procuratura îl are. Cred că, de fapt, n-au vrut să mi-l arate. La Laboratorul de Medicină Legală am cerut să mi se dea o copie după Raport, dar nu mi-au primit cererea, pe motiv că sunt doar persoană fizică, iar ei îl pun la dispoziţie numai organelor de cercetare. Am cerut de câteva ori audienţă la Comandantul Adjunct al Poliţiei Judeţene, care m-a amânat de fiecare dată, dându-mi de înţeles să nu mă mai duc. Ca tată îndurerat al unui copil atât de bun, nu mă bagă nimeni în seamă... nu ştiu care sunt concluziile ştiinţifice."

VIORICA LUNG:

„Când am raportat la Poliţie lipsa băiatului de acasă, mi s-a spus: «Fiţi liniştită, că vine el acasă. Nu mai plângeţi, doamnă, a vrut să vă dea o lecţie că l-aţi certat.» Dar Ionuţ era un om atât de corect şi direct, el nu ştia să „dea lecţii"...!

După ce l-au găsit sâmbătă seara, poliţiştii au fotografiat locul şi nu s-au mai întors, dar eu cred că perimetrul trebuia izolat, să caute probe. Abia miercuri, după înmormântare, ne-am dus noi în zonă şi am mai găsit nişte lucruri, printre care fâşul lui Ionuţ, iar fetele cu care eram mi-au

spus că au văzut fire de păr creţ. Ionuţ nu avea părul creţ! Nici măcar la liceu poliţiştii n-au făcut o anchetă...

Am fost pe Tâmpa până sus, pe stânca unde s-a descoperit ghiozdanul lui Ionuţ, aproape de promenada de lângă „Panoramic”. M-am aşezat pe burtă şi m-am uitat în vale: e stâncă după stâncă, dacă s-ar fi aruncat de acolo, ar fi trebuit să văd urme de sânge, gropi în zăpadă, dar zăpada era netedă, curată... Cadavrul a fost descoperit la poalele Tâmpei, la 50 metri mai sus de Liceul Silvic. Ori, un om care s-ar fi aruncat de sus, s-ar fi făcut zob până jos, lovindu-se de stânci, pomi şi tufişuri, care sunt foarte dese. Dar corpul copilului meu nu avea astfel de zgârieturi...

Acolo sus, pe ultima stâncă, lângă un caiet, am găsit o glugă neagră, care nu era a lui Ionuţ. Îmi pare rău că am lăsat-o acolo, poate că ne-ar fi dat nişte indicii...

Cum spune Ionuţ în mesajul lui, şi eu visam urât, de vreo jumătate de an. Mă gândeam că se va întâmpla ceva rău cu mama mea. Mama visa urât, şi ea, în acea perioadă. Dacă ar şti omul de ce să se ferească...!”

9 iulie 2006

ALTARUL FAMILIEI LUNG

La biroul de studiu al lui Ionuţ a rămas doar un portret îndoliat...

După un an de la sfârşitul tragic al lui Ionuţ, tatăl său Ioan s-a sinucis, nemaiputând îndura dorul de mult-iubitul său copil. Dumnezeu să odihnească în pace aceste două suflete chinuite!

CADAVRUL ZDRENŢUIT

Totul s-a petrecut într-un orăşel din România anului 1997...

Am fost solicitată pentru o investigaţie spiritistă de către bunica unui copilaş, dispărut din curtea ei cu două luni în urmă. Povestea ce urmează este incredibilă şi cumplită, dar faptele relatate pot fi recunoscute cu uşurinţă de numeroasele persoane care au participat la desfăşurarea dramei.

Era o zi frumoasă de vară. Andrei a ieşit în stradă pentru a privi trenul care tocmai oprise în gară. N-a ascultat-o pe bunicuţa, care de multe ori l-a sfătuit să nu-i dispară din ogradă, că ar putea muri de dorul lui. Atâta noroc a avut şi el, că l-a luat bunica în grija ei! Biet copil făcut din flori, îşi vedea mama destul de rar, numai atunci când o aducea cu maşina turcul cu care trăia necununată. Tatăl, meseriaş harnic, dar cam muieratic, avea familia lui, iar pensia alimentară, pe care o plătea de nevoie, îl deranja teribil. Tare ar mai fi vrut să scape de această „angara”! Când Luiza, mama copilului l-a anunţat că doreşte o pensie mai mare, l-au apucat toate furiile. O ştia că nu glumeşte. Dacă nu-i va face pe plac, va „gusta” din cuţitul fratelui ei, care la mânie nu se stăpânea şi mereu făcea câte o poznă. Ca la comandă, tocmai i-a intrat în atelier un corturar, cerându-i ceva de pomană. Zărindu-şi pe geam copilul lăsat singur în stradă, i l-a arătat pletosului, oferindu-i o sumă frumuşică în schimbul dispariţiei micuţului. Ţiganul a luat banii, a urcat copilul în căruţa lui cu coviltir şi a dat bice calului. În urma lor a rămas un nor de praf şi câţiva copii, privind cu uimire şi invidie spre vehicolul care îl plimba pe Andrei.

După o vreme Maria, bunica lui, a început să-l caute îngrijorată. Andrei nu era de găsit! A anunţat Poliţia, a umblat tot oraşul, întrebând trecătorii, a ieşit la fiecare tren cu fotografia copilului în mână. După două luni de calvar, o prietenă a adus-o la mine. Verificând fotografia celui dispărut, i-am dat cel mai neaşteptat răspuns: copilul este mort! Revoltată şi îngrozită, Maria a respins cu vehemenţă afirmaţia mea. După aceasta, s-a liniştit şi am început împreună cercetările.

Timp de un an, lună de lună, Maria m-a solicitat pentru contactarea spiritului nepotului său. Spre norocul meu, Andrei, care promitea să devină un oligofren sadea, avusese în creierul său un spirit inteligent. Acest spirit, de o agerime neobişnuită, ne-a indicat traseul urmat de căruţa care îl purta pe Andrei spre neant. Ajuns în şatră, a ţipat până l-au omorât în bătaie, după care, târziu în noapte, l-au îngropat într-o pădure din apropiere. Au mai pus şi câţiva bolovani peste el, ca să nu-l dezgroape câinii!

Maria şi-a tocit tălpile sandalelor pe drumul secţiei de Poliţie. Ajunsă în şlapi, în fiecare lună şi-a cheltuit pensia călătorind cu trenul pentru a-şi găsi nepotul.

Spiritul copilului mi-a indicat cu foarte mare precizie locul în care a fost îngropat Andrei. Maria, naivă din fire, a spus la toată lumea ce a aflat de la mine. Tot oraşul vuia în ziua când, însoţită de câteva rude, a săpat

în pădure. Când pe cazma a apărut o bucată de carne însângerată, au fugit cu toţii, lăsând-o singură în faţa gropii goale. Speriată, a acoperit totul pentru a scăpa de furia celor doi câini vagabonzi care îi dădeau târcoale, nerăbdători să se ospăteze. Poliţia a refuzat să cerceteze locul, considerând că indicaţiile mele spiritiste nu sunt relevante. Razia făcută în şatră nu a dat rezultatele aşteptate.

Câteva prietene de-ale Mariei, ţigănci vigilente, au început să le ţină partea corturarilor. Au răspândit zvonul că Maria şi-ar fi omorât nepotul deoarece era handicapat şi rău, după care l-ar fi aruncat în closetul cel nou din grădină. Disperată, m-a rugat să aflu de ce a găsit doar o bucată de carne în locul indicat. Spiritul copilului ne-a spus că, aflându-se în şatră de intenţia bătrânei, corturarii au dezgropat cadavrul, după care l-au ascuns undeva, mai adânc, în altă parte. Firul nostru călăuzitor s-a rupt. Nerecunoscând locurile indicate de spirit, Maria nu s-a mai putut orienta pe teren. Nimeni nu a mai vrut să o însoţească, insistând cu toţii pe ideea falsă că Andrei s-ar fi rătăcit, ar fi fost găsit de cineva şi adăpostit într-un orfelinat oarecare.

Sărmana de ea, încă îl mai caută! Doar gândul că îl va găsi într-o bună zi o mai ţine în viaţă. Inima ei stă gata să plesnească. Oare îl va mai vedea vreodată?

Se vor reîntâlni, cu siguranţă, în lumea celor drepţi!

Iunie 2000

COPIL PIERDUT

În august 1996, un grup de copii a plecat în tabără la mare. Printre ei se afla şi Gina, o fetiţă de 9 ani, bine dezvoltată, talentată, foarte harnică la învăţătură. După o săptămână, părinţii săi au fost anunţaţi de Poliţie să vină pentru a ridica de la morgă trupul neînsufleţit al copilei. Fetiţa murise înecată aproape de mal, marea fiind foarte liniştită în acea zi. Cercetările s-au rezumat doar la declaraţiile cadrelor didactice însoţitoare şi ale câtorva copii din grup. Conform relatărilor celor anchetaţi, nimeni nu văzuse nimic deosebit. Învăţătoarea Ginei a declarat că, observând absenţa fetiţei din mijlocul copiilor, a întrebat unde este, iar unul dintre ei i-a răspuns că Gina a plecat să-şi cumpere îngheţată. După un timp, a fost văzut un bărbat care o scotea leşinată din apă. Doi medici, soţ şi soţie, şi-au abandonat rapid şederea la soare pentru a-i acorda victimei primul ajutor. Nu au scos din ea nici măcar 100 grame de apă. Sunt singurii martori care au declarat că urmele unor lovituri de pe corpul copilului păreau suspecte. Învăţătoarea Ginei a continuat să se disculpe, spunând că stătuse întoarsă cu spatele către mare. Mama disperată a rugat-o să jure cu mâna pe sicriu că a spus Poliţiei adevărul. Refuzul învăţătoarei a fost categoric. Îndurerat, unul dintre colegii fetiţei şi-a amintit că înain-

te de sfârşitul anului şcolar învăţătoarea afirmase în faţa clasei: „Merge ea, Gina, la mare... o înecăm şi scăpăm de ea!”

Deoarece nimeni nu fusese pedepsit, mama victimei m-a rugat să contactez spiritul copilei sale, sperând că de la el va afla adevărul în această dramă. Iată ce mi-a relatat spiritul Ginei:

„Am fost omorâtă încă de pe plajă. Nu mă aveam deloc bine cu colegul meu, Fani. La şcoală ne certam mereu fiindcă dorea să pună mâinile pe mine, aşa cum vedea că fac bărbaţii în filme. L-am plesnit de multe ori şi mi-a promis că se va răzbuna din cauza ifoselor mele. La şcoală nu a reuşit, fiindcă eram voinică şi-mi săreau fetele în ajutor. Am plecat la mare puţin îngrijorată, dar m-am bazat pe forţele mele şi pe faptul că mă însoţea surioara mea. În autobuz, m-am tot certat cu Fani, am continuat în tren, iar scorpia de învăţătoare, care nu mă putea suferi, sărea mai mult la mine decât la el.

La mare, Fani a început să mă izbească, găsind mereu câte un băţ cu care să-mi dea peste fese. Mă lovea tocmai atunci când nimeni nu vedea ce se întâmplă. Odată, i-am spus pe plajă că o să ajungă un puşcăriaş celebru. Mi-a promis una peste bot de-o să-mi reteze răsuflarea.

Într-o zi, am înaintat în apă până la genunchi. M-am aşezat să mă umezesc pe tot corpul. Atunci au început loviturile, date cu o piatră foarte ascuţită. Prima a venit în cap, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut cu totul în apă. Au urmat alte lovituri. M-am târât pe brânci până în apropierea plajei şi mi-am pierdut cunoştinţa. După un timp, una dintre fete a observat că nu mă mai mişc, a strigat la mine şi, văzând că nu răspund, a început să ţipe, alertând toată tabăra.

Aş vrea să-i transmit scumpei mele mame să nu caute răzbunare, pentru că-şi va face rău ei înşişi, distrugând chiar liniştea întregii familii. Eu de mică visam că voi muri tânără. Nu am înţeles însemnătatea acestui vis. Când le spuneam fetelor că mă visez moartă, ele îmi răspundeau: „mâine va ploua”. Dar eu ştiam în adâncul sufletului că voi avea o viaţă scurtă, deşi nu am mărturisit nimănui acest lucru.

Dragele mele mamă şi surioară, scumpul meu tătic, păstraţi-mi o amintire luminoasă, nu una tristă, căci durerea voastră îmi sfâşie sufletul, iar neliniştea mea vă tulbură! Resemnaţi-vă dragii mei, gândindu-vă că aici, în ceruri, mă aflu în siguranţă, că rudele noastre decedate sunt mereu lângă mine, îmi arată unde am greşit şi mă ajută să-mi fac planuri de viitor. Căutaţi să trăiţi, dragii mei, eu vă vreau vii pe Pământ!

Vă las cu bine şi vă rog să nu mă uitaţi!

A voastră copilă, Gina.”

Iulie 2000

SPIRITUL BUCLUCAŞ

Adeseori, spiritele de calitate îndoielnică îşi accelerează succesiunea reîncarnărilor, punând la cale moartea prematură a celor care le adăpostesc. De exemplu, dacă fiinţele umane în care sălăşluiesc sunt prea bune faţă de gusturile lor demoniace, le provoacă, fără regrete, boli grele şi incurabile, accidente fatale, sinucideri, crime greu de elucidat.

Victimă a egoismului propriului spirit, tânărul Remus, în vârstă de 18 ani, a fost ucis „ca din întâmplare" de un prieten al său. Motivul crimei? Gelozia. Arma crimei? O banală bilă de metal, manevrată cu furie şi inconştienţă.

Cei doi băieţi iubeau aceeaşi fată. Liliana, potolită din fire şi bine educată, îşi vedea de muzica şi lecţiile ei, exigenţele profesorilor de la Şcoala de Muzică obligând-o să studieze mai toată ziua. Fiecare dintre cei doi naivi amorezaţi, lipsiţi de experienţa vieţii, a interpretat seriozitatea fetei ca pe un semn al iubirii pentru celălalt. Nimeni nu a întrebat-o dacă este îndrăgostită de cineva. Îşi vedea liniştită de treburile ei, răspunzându-le politicoasă la întrebări când o opreau pe stradă. Dar, mintea şi trupul celor îndrăgostiţi la vârsta adolescenţei nu prea ştiu ce este aceea moderaţie. Gesturile necugetate sunt considerate dovezi ale curajului de a-şi înfrunta adversarul întru cucerirea fiinţei iubite şi de a înlătura piedicile (reale sau închipuite) din calea fericirii, care, de cele mai multe ori, este iluzorie la această vârstă.

Într-o seară, întorcându-se dintr-o plimbare prin oraş, Remus şi prietenul său, Liviu, traversau pasajul suspendat dintre cele două scări ale blocului în care locuiau. Lăsându-l să păşească înainte, Liviu a scos pe neaşteptate din buzunar o bilă mărişoară de oţel, cu care l-a lovit puternic în tâmpla dreaptă. Băiatul şi-a pierdut instantaneu cunoştinţa şi, cu un gest reflex, s-a sprijinit de balustradă înainte de a se prăbuşi pe ciment. Agresorul, voinic, oarecum speriat, dar mai ales cu mintea întunecată de ură prostească, l-a ridicat repede, l-a săltat peste balustradă, aruncându-l în gol de la etajul 3, unde se aflau. Era pustiu şi întuneric afară, aşa că nimeni nu a văzut sau auzit ceva. Seara târziu, un vecin care se întorcea de la schimbul doi s-a împiedicat de trupul neînsufleţit al băiatului. A alertat tot blocul, chemând şi Poliţia. Părinţii victimei au intrat într-o stare de şoc. Singurul copil, lumina ochilor şi speranţa lor de viaţă, zăcea nemişcat, palid, cu sângele şiroindu-i pe faţă!

De unde să scoată criminalul, din piatră seacă? Poliţia a clasat dosarul, neavând probe şi martori. Mama îndoliată s-a adresat Poliţiei, Procuraturii, şi tuturor celor care i-ar fi putut da indicii plauzibile pentru aflarea vinovatului. A apelat la radiestezişti, ghicitoare, clarvăzători, fără niciun rezultat concret. Cineva i-a dat adresa mea, pe care a folosit-o cu ultimele puteri, în speranţa că va afla noutăţi credibile, în scopul redeschiderii anchetei.

Am descoperit vinovatul, cauza şi circumstanţele morţii lui Remus, dar, din nefericire pentru mine, înfruntând bădărănia spiritului său. De

la primele apeluri telepatice pe care i le-am adresat, mi-a tras o înjurătură în cea mai populară limbă românească, refuzând conversaţia. După ce l-am rugat frumos, a acceptat să-mi comunice scenariul crimei. Foarte mândru de reuşita faptei sale, l-a nominalizat pe criminal, lăudându-l pentru „priceperea” sa. În finalul convorbirii, drept pedeapsă pentru curiozitatea şi insistenţele mele, m-a pocnit zdravăn în creştetul capului. Biata de mine, am suferit migrenă după migrenă, câteva zile la rând!

Mama băiatului decedat s-a adresat din nou organelor de anchetă care, culmea, au luat în serios investigaţia mea. Cercetările au durat câteva luni, dar criminalul nu a fost dovedit. Femeia, plângând la telefon, mi-a dezvăluit stadiul în care ajunseseră cercetările. Profund mâhnită, am chemat iarăşi spiritul blestemat, rugându-l să-mi dea detalii suplimentare. Foarte satisfăcut, mi-a replicat mitocăneşte: „Ţi-am dat nume false, ca să te înveţi minte şi să n-o mai faci pe detectiva!”

Spre norocul meu, a fost singurul spirit mizerabil cu care am avut de-a face în ultimii 5 ani, de când mă ocup cu astfel de investigaţii.

Februarie 2001

IUBIREA CRIMINALĂ

Dintotdeauna, secol după secol, iubirea dintre bărbat şi femeie a făcut numeroase victime. Multe fiinţe umane s-au îmbolnăvit grav ori s-au sinucis în urma unor decepţii amoroase. Mai grav încă, unii au omorât din prea multă iubire, gelozie şi disperare, alţii au fost ucişi cu sânge rece, din aceleaşi motive. Dar, în vremurile noastre, dragostea a devenit ucigătoare şi în alt fel. Crima pasională o pot comite atât bărbaţii, cât şi femeile, cu mijloace simple, dar bine alese, astfel încât vinovaţii rămân adeseori nedescoperiţi. Un motiv „la modă” pentru uciderea adversarului este refuzul acestuia de a se lăsa şantajat... din dragoste! În multe cazuri de acest fel criminalul este femeia avidă de bani, iar victima, bărbatul înstărit, care îi refuză avansurile amoroase şi, de ce nu, cererea în căsătorie, pripită şi inoportună.

Prima victimă a unei astfel de agresiuni fatale, despre care voi scrie în continuare, a fost un tânăr student în vârstă de 24 de ani, plecat la mare împreună cu câţiva colegi. Iată ce mi-a relatat mama lui în scrisoarea sa tristă: „După aproape zece zile de stat la mare, fiul meu s-a văitat colegilor că-l doare burta, nu se simte bine şi vrea să se întoarcă acasă. Prietenul lui cel mai bun a încercat zadarnic să-l oprească. A plecat seara din staţiune, iar a doua zi dimineaţă a fost lovit de tren în apropierea unei halte. Ce a căutat acolo, nimeni nu ştie. Seara, am fost anunţaţi că se află la morgă. Bagajul lui l-am găsit intact. Nu vreau răzbunare, nu vreau să fie nimeni pedepsit, copilul meu nu mai înviază, dar, în durerea mea fără margini, vă rog să mă ajutaţi contactând spiritul băiatului meu, în spe-

ranţa că voi afla adevărul de la el! Pentru mine, fiecare vorbuliţă a lui (dacă pot spune aşa) este o binecuvântare. Dorul şi durerea sunt atât de mari, că orice ar spune, poate mă va linişti.”

Cum să refuz un apel atât de disperat? Mesajul primit de la spiritul tânărului mi-a sfâşiat inima de durere, cu toate că nu i-am fost mamă. Spunea, printre altele:

„Nu mai suportam atmosfera apăsătoare din staţiune. Anturajul meu nu era prea reuşit. Am nimerit într-o gaşcă de beţivani afemeiaţi, care se adunau seara la bar, agăţau femei ieftine, de proastă calitate şi fugeau cu ele în tufişurile de pe plajă, după ce beau până nu mai ştiau de ei. Nu se gândeau la pericolul contaminării cu boli grave, luate de la acele femei dubioase. A fost pentru prima oară în viaţa mea când mi-a displăcut total şederea la mare. Nu aveam linişte, nici ziua şi nici noaptea, din cauza presiunii la care eram supus de o individă, bine păzită de amicii ei, care pusese ochii pe mine, dorind să mă distrez cu ea. Nu mi-a plăcut deloc, era o prostituată vulgară, vestită pe litoral. Discuta, de obicei, pe valută, dar când „mirosea” mai mulţi lei la vreun bărbat, se prefăcea să este îndrăgostită, iar „peştii”, care o însoţeau peste tot, îl ameninţau pe nenorocit că indiferenţa lui faţă de „domnişoara Mia” i-ar putea fi fatală.

S-a întâmplat în acel sezon nenorocit ca una dintre victime să fiu eu. Am simţit primejdia după ce, în seara plecării mele, unul dintre amicii ei mi-a arătat un cuţit pe sub vesta de blugi, spunându-mi că peste 3 ore „domnişoara” mă va aştepta în faţa barului. Profund scârbit şi îngrozit, gândindu-mă numai şi numai la părinţii mei dragi, care şi-au sacrificat tinereţea pentru a mă creşte aşa cum trebuie, am plecat rapid din staţiune. Am găsit pe şosea o maşină de ocazie, al cărei şofer s-a oferit cu amabilitate să mă ducă la gară. Naivul de mine, am crezut că astfel voi reuşi să fug de bandiţii care mă pândeau peste tot. Spre ghinionul meu, cel de la volan era unul dintre ei! M-a dus la gară, m-a lăsat să mă urc în tren, iar altul, care venea în urma mea pe culoarul vagonului, mi-a dat un ultimatum: sau o chem pe Mia, introducând-o în familia mea, sau voi regreta cât de curând încăpăţânarea mea necugetată. A început cearta, am refuzat, iar banditul mi-a cerut 20.000 de dolari ca să-mi dea pace. Am refuzat şi asta, ameninţându-l că voi anunţa Poliţia. M-a împins către o uşă a vagonului, a deschis-o şi m-a îmbrâncit în afară...

Nu am avut nici cea mai mică vină în tot ce mi s-a întâmplat. Nu ştiam că eram urmărit, încă de la plecarea pe litoral, de o bandă mafiotă, însetată de valută. Se ştia în grupul meu de prieteni că am rude în Occident, de la care aş fi putut obţine o cantitate mai mare de valută dacă aş fi avut nevoie să-mi salvez viaţa. Părinţii mei m-au învăţat să fiu cinstit, să dau dovadă de demnitate în orice situaţie dificilă, când alţii ar dori să mă umilească, profitând de bunele intenţii ale familiei mele. Bunul simţ şi mândria m-au costat viaţa!”

În cazul descris mai sus, crima s-a produs într-un loc aglomerat, în tren, şi ar fi putut fi observată de cineva. Dacă a văzut vreo persoană cele

întâmplate, nu se ştie. Criminalul a rămas necunoscut, ca şi în povestirea următoare.

De data aceasta, moartea a venit prin aer, nevăzută şi neauzită. Arma crimei? Magia neagră! O altă mamă îndoliată, un alt fiu mort „din întâmplare”, în alt colţ al ţării, dar... aceeaşi durere sfâşietoare!

„Mi s-a întâmplat cea mai mare nenorocire cu putinţă: băiatul meu, Rareş, avea 27 de ani când a murit sub roţile unui tractor, răsturnat într-un şanţ. El conducea tractorul şi ar fi avut timp să sară din cabină, era voinic, sportiv. A rămas fără viaţă, întins pe buruienile din şanţ, iar cei care l-au cercetat nu i-au găsit nici măcar o zgârietură pe corp sau vreo ruptură în interior. Doctorul a spus că a murit stupid, înecat cu o bucăţică de carne de pui, care i-a oprit respiraţia!

În ziua accidentului a avut o comportare ciudată. Parcă nu mai era el, băiatul cumpătat şi liniştit, cum îl ştiam dintotdeauna. S-a sculat dimineaţa foarte nervos, nu asculta ce-i spuneam, a mâncat pe nemestecate, ca niciodată, parcă n-ar mai fi pus în gură friptură de pasăre! A vrut cu tot dinadinsul să conducă tractorul, în ciuda împotrivirii mele şi a vărului său, care l-a văzut că nu se simte bine. Era palid, a leşinat pe câmp, a vomitat în ierburi. Totul a fost în zadar, fiindcă moartea îl chema în mare grabă! În zilele premergătoare accidentului a fost agitat, cu gândul mereu în altă parte şi peste măsură de nervos. Mă macină bănuiala că a fost omorât de cineva prin magie neagră. Trebuia să se logodească peste două săptămâni. În ziua morţii sale era soare şi senin, dar, când s-a răsturnat tractorul, a trăsnit o dată aşa de tare că s-a întrerupt curentul electric. A început o furtună cu vârtejuri, care a ţinut puţin, iar după aceea s-a făcut din nou timp frumos.

La parastasele de şase săptămâni, şase luni şi un an, când începea preotul slujba de pomenire, se pornea furtuna, oprindu-se imediat după slujbă. Toată lumea s-a mirat de aceste semne, mai ales că era cunoscut ca un băiat bun, credincios şi foarte omenos. I s-au adus multe coroane, iar trei dintre ele le-am aşezat în biserică, să stea frumoase până la parastasul de şase săptămâni. Una s-a uscat de tot, parcă avea ani de zile, în timp ce celelalte erau verzi, ca la început. Pe panglica coroanei uscate era scris: „Din partea familiei Dumitrescu, Cecilia şi Anişoara”. Am aflat că, în comuna noastră şi în oraşul din apropiere, nu există vreo familie cu acest nume.

Eu şi tatăl lui nu ne putem găsi liniştea până când nu vom şti dacă a murit de moarte bună sau cineva a contribuit la aceasta. Ne gândim că, înainte de a muri, fusese agresat psihic, fiindcă era foarte derutat, se simţea nemaipomenit de rău, avea insomnii, iar la toate acestea s-a adăugat schimbarea vremii chiar la înmormântare şi parastase. Suntem pur şi simplu distruşi, atât noi, cât şi fosta lui logodnică!”

Comunicarea pe care am primit-o de la spiritul lui Rareş mi-a întrecut aşteptările. O încredinţez hârtiei integral, cu schimbările de prenume absolut necesare protecţiei celor dragi lui, rămaşi în viaţă.

„Presimţeam de mult că voi muri. Mi s-au făcut farmece puternice de boală grea şi moarte. Am preferat moartea decât să mă însor cu ticăloasa aceea de la oraş, care de doi ani se ţinea de capul meu. M-a ameninţat cu o răzbunare cruntă, o pedeapsă groaznică dacă voi îndrăzni să mă logodesc, aşa cum aflase întâmplător. Anişoara se numeşte cea vinovată, a venit la înmormântarea mea îmbrăcată ca o femeie bătrână, pentru a nu fi recunoscută de cineva. A minţit pe coroană, o cheamă Anişoara Caloianu, iar Cecilia este mama ei. Sunt venite în oraş doar de câţiva ani, după divorţul părinţilor.

M-au cunoscut întâmplător printr-un coleg de-al meu de la fabrică, iar după aceea nu am mai reuşit să scap de Anişoara. Este prea stricată pentru cei 21 de ani ai ei, a umblat cu foarte mulţi bărbaţi în localitatea din care a venit, continuându-şi aventurile şi în prezent, de i-a mers buhul prin toate cârciumile mai deocheate. Prietenii îi spun Ani. M-a cerut în căsătorie pe stradă, aşa, pe nepusă masă, fără să mă întrebe dacă o plac şi o vreau. Nu am avut de a face cu ea în intimitate. Gândurile şi inima îmi erau la fata pe care o iubeam şi o doream de soţie. Mizerabila m-a ameninţat că are prieteni influenţi, care mă vor pedepsi crunt dacă îmi voi bate joc de sentimentele ei (este, de fapt, o mincinoasă, care visează să se mărite cu un intelectual). I-am spus să-şi vadă de viaţa ei, că eu nu mă însor cu prima pramatie care pofteşte la diploma mea de inginer. Numai eu ştiu câte nopţi nedormite am petrecut deasupra cursurilor de la facultate pentru a-mi lua examenele! Puteam să-mi bat joc de munca mea şi de banii părinţilor, care au făcut sacrificii imense pentru a mă ţine la studii? Nici vorbă de însurătoare cu o fiinţă fără căpătâi, vulgară, stricată şi proastă! Să mă arate, după nuntă, oamenii cu degetul pe stradă? Să vină să-mi povestească toţi derbedeii cum au făcut dragoste cu ea? Se spune printre bărbaţi că ştie să facă „de toate". Nu m-a interesat „priceperea" ei. Doream să mă căsătoresc în mod onorabil cu fata bună şi serioasă pe care o iubesc şi părinţii mei.

Cu un an înaintea morţii mele m-a oprit, nemernica, pe stradă, ameninţându-mă că voi plăti cu viaţa pentru batjocorirea „sentimentelor ei sincere". I-am spus să mă lase în pace, că eu am cu cine să mă însor. Din ziua aceea, linişte sufletească nu am mai avut. Noaptea, mă trezeau din somn tot felul de zgomote suspecte prin cameră (ticăit de ceas, ciocănituri în uşă, în geamuri), uneori simţeam că mă plesnea cineva peste faţă, alteori mă trezeam sufocat, parcă mă strângea cineva de gât. Ziua nu-mi mai tihnea nimic. Un singur lucru doream din tot sufletul - să nu afle părinţii mei drama pe care o trăiam. Am hotărât să mă logodesc, sperând că voi reuşi să lupt singur cu răul care mă ameninţa din toate părţile, ca o otravă în aer. Aşa stau lucrurile cu soarta şi cu moartea mea!

Vreau din tot sufletul să-i rog pe părinţii mei să nu caute răzbunare pe ticăloasa care mi-a curmat viaţa cu răutatea ei. Sunt convins că va plăti cu suferinţă grea şi decepţii nemăsurate pentru crima nedovedită, comisă asupra fiinţei mele! Îi mai rog pe dragii mei părinţi să-i comunice logodnicei mele că o rog să se mărite cu altul şi să-şi trăiască viaţa. M-a jelit

destul, ei îi este dat să aibă familie, soţ, copii, nepoţi. Eu m-am stins din viaţa aceasta prea devreme şi nu vreau ca alte fiinţe dragi să-mi împărtăşească soarta.

Scumpii mei părinţi înlăcrimaţi, vă rog să mă iertaţi pentru durerea imensă pe care v-a pricinuit-o dispariţia mea! Fiţi binecuvântaţi, oameni buni care v-aţi sacrificat tinereţea pentru fiul vostru! Vă iubesc, vă respect şi vă regret, dragii mei!

Cu nemăsurată suferinţă, fiul vostru, Rareş!”

Unii dintre cei care vor citi această zguduitoare mărturisire a unui suflet plecat în lumea celor drepţi, ar fi îndreptăţiţi să exclame: „Dacă mesteca bine carnea de pui, poate că trăia şi astăzi!”. Dacă ar fi fost aşa, atunci cine ştie cum ar fi murit? Probabil că tot de o moarte violentă şi greu de explicat...

Septembrie 2000

„PE CINE AM ÎNGROPAT?”

În urma unor decese suspecte, s-a procedat la returnarea cadavrelor către familii, în sicrie sigilate. Cei dragi şi-au făcut datoria, cheltuind bani grei pentru slujba de înmormântare, o cruce frumoasă, pomenirea după datină a celui răposat. Dar nu de puţine ori, cei care i-au făcut mortului trecerea uşoară spre lumea de dincolo, cu lacrimi şi pagubă mare la bani, s-au întrebat, cu inima sfâşiată de durere şi îndoială: „Oare, pe cine am îngropat?”

Această întrebare mi-a pus-o şi mie o mamă îndurerată de moartea fiului său, neelucidată de către autorităţi.

Tudor şi-a terminat cu bine stagiul militar şi, după ce le-a telefonat părinţilor că va sosi a doua zi acasă, şi-a cumpărat biletul de tren. A pornit la drum fericit, făcându-şi în taină planuri mari pentru viitor: găsirea unui serviciu, logodna cu fata iubită, cumpărarea unei garsoniere cu banii dăruiţi de părinţi. Aceştia, plini de dor şi iubire, l-au aşteptat la gară. Au coborât mulţi călători pe peron, alţii au urcat grăbiţi, fluierul a răsunat, iar trenul a pornit din nou la drum. Tudor nu a apărut. Nici peste o oră, nici peste o zi. Pe cine să întrebe de soarta lui? Nu cunoşteau pe nimeni dintre cei care coborâseră din tren. Au anunţat unitatea militară, Poliţia, rudele, prietenii celui dispărut. Plecase din garnizoană cu acte în regulă, vesel, sănătos tun. Foarte curând, cei de la Poliţie le-au comunicat că Tudor se afla la Morgă, pentru autopsie. Se părea că avusese un accident. Îl găsiseră la câţiva kilometri de o haltă, pe şine, tăiat de tren. Vestea i-a lovit pe bieţii părinţi ca un trăsnet. Cum a fost posibil aşa ceva? Tudor nu mai era un copil, ca să-i treacă prin minte să sară din tren între staţii, în plin câmp! După trei zile i-au chemat să ia sicriul acasă, pentru

înmormântare. Li s-a dat o ladă de fier, închisă ermetic, şi un sfat care nu admitea replică: să-l îngroape cât mai repede, că, altfel, putrezeau bucăţile de carne stâlcită din interior! Speriaţi şi plini de durere, cei din familie s-au conformat, îngropând lădoiul, fără a îndrăzni să-l desfacă.

Biata mamă îndoliată, abia după înmormântare a îndrăznit să deschidă gura pentru a mărturisi un lucru foarte grav: avea tot timpul presimţirea că nu-şi îngropase fiul, ci un străin! Le-a spus tuturor, dar cine să o creadă? Şi, dacă o credea cineva, cum să o ajute?

A ajutat-o o prietenă, care a trimis-o la mine. În hohotele de plâns ale femeii, am repetat cu voce tare ceea ce mi-a mărturisit, telepatic, spiritul lui Tudor. Primele lui cuvinte au fost: „Nu m-ai îngropat, mamă, l-ai omenit pe altul, iar pe mine m-au mâncat ciorile şi câinii!” Ce se întâmplase în tren? Tudor, vesel şi cam slobod la gură, le-a povestit celor de pe culoar, între două fumuri de ţigară şi o sticlă cu bere, că i-au trimis părinţii ceva bani, ca să nu plece la drum cu buzunarele goale. În apropierea ultimei halte, dinaintea gării, doi indivizi l-au chemat în capătul vagonului ca să-i spună ceva. I-au cerut să-şi golească buzunarele de bani, că, altfel, o va păţi imediat. Voinic şi agil din fire, Tudor l-a pocnit pe unul dintre ei drept în stomac. Celălalt, furios la culme, i-a tras un pumn în faţă, ameţindu-l într-o clipă. I-au scos repede banii din buzunarul hainei, au deschis uşa în apropierea haltei şi l-au aruncat din tren. După câteva minute, au coborât la haltă, au pornit-o înapoi spre locul unde căzuse tânărul, găsind un ţăran care se uita mirat la leşul de pe şine. Simţind primejdia existenţei unui martor, l-au înjunghiat pe sărmanul curios, aşezându-l cu capul pe şină. Au tras repede cadavrul lui Tudor, ascunzându-l într-un tufiş, deoarece se auzea şuierul unui tren. Acesta şi-a făcut „datoria”, strivind cu roţile-i neiertătoare capul nenorocitului. Pe Tudor l-au acoperit cu pietre şi frunze, lăsându-l pradă vietăţilor flămânde ale câmpului. Ajungând în oraş, banditii au răspândit zvonul că un tânăr care se întorcea de la armată a fost tăiat de tren. Aşa a ajuns ţăranul la Morgă, apoi îngropat cu mare durere sub o cruce care purta numele lui Tudor!

„Ce să fac acum, după ce am aflat adevărul?”, m-a întrebat femeia, năucită de cele auzite din gura mea. „Nimic deosebit”, i-am răspuns calmă, „resemnaţi-vă, jeliţi-vă copilul şi, ori de câte ori veţi îngriji mormântul, gândiţi-vă la sufletul lui Tudor, nu la trupul ce putrezeşte sub cruce!”.

Decembrie 2000

CONFUZIE FATALĂ

Într-o zi, o tânără m-a rugat să contactez spiritul mamei sale, decedate în urmă cu doi ani. Privind fotografia celei dispărute, am avut o strângere de inimă: ştiam de ce murise biata de ea! Aflasem, întâmplător, păţania ei de la o vecină. Spiritul victimei mi-a dat o mărturie zguduitoa-

re, spunând printre altele: „Am fost omorâtă fără vină, confundându-mă cu altă femeie!”

Geloasă din fire, Ecaterina îşi suspecta soţul de infidelitate. Ani la rândul, i-a suportat indiferenţa, sosirile acasă după miezul nopţii, veşnicele pretexte că l-ar fi reţinut prietenii la un pahar. Nici venirea pe lume a copilului nu l-a făcut om de casă.

Au îmbătrânit amândoi, băiatul s-a însurat, iar ruşinea ei de femeie încornorată a împins-o spre răzbunare. Prietena cea mai bună i-a arătat o revistă în care se aduceau elogii unei vrăjitoare celebre. Obţinând o programare prin telefon, Ecaterina porni la drum cu sufletul plin de speranţe şi sete de dreptate.

Casa vrăjitoarei era o cocioabă nu prea curată, urât mirositoare, dar bine păzită de trei indivizi cam suspecţi. Amabilă şi aparent afectuoasă, i-a dat mai întâi în cărţi. Infidelitatea soţului a ieşit rapid la iveală: două femei linguşitoare îl încadrau impertinente. Totuşi, parcă situaţia nu se arăta prea clară: cine erau neruşinatele? A urmat ghicitul pe o cruce mică de argint cu găuri în ea, mult lăudată că ar face minuni, descoperind orice. Cuvintele vrăjitoarei loveau adânc în sufletul femeii: „Maria şi Lenuţa sunt de vină! Ele vor să-ţi ia bărbatul pentru totdeauna!” I-a mai spus nenorocitei să ţină un ou în casă timp de trei zile, după care să i-l aducă împreună cu câteva sute de mii de lei, pe care urma să-i ardă în faţa ei „ca să se împlinească”.

Ecaterina a revenit după trei zile cu bani mulţi şi sufletul încărcat de aşteptări. Vrăjitoarea a spart oul cu crucea, scoţând din el albuşul, care femeii îi apăru ca un melc fără cochilie. „Uite ce vrajă i-au făcut bărbatului tău!”, zise „specialista”. „Îl vrei înapoi, sau îmi ceri doar răzbunare pe vinovate?” „Nu-l mai vreau înapoi, pedepseşte-le pe ele. Ştiu cine sunt: surorile Maria şi Lenuţa, cărora, pesemne, nu le mai ajung bărbaţii lor.” Vrăjitoarea a ars banii, a bolborosit câteva descântece şi a expediat-o afară pe uşă cu mii de promisiuni ce vizau îndreptarea situaţiei. Ecaterina s-a întors la treburile ei.

La nici jumătate de an după această întâmplare, ziarele anunţau moartea subită a Mariei. „În sfârşit, mi s-a făcut dreptate!”, gândi Ecaterina triumfătoare. O lună mai târziu, a aflat de moartea fratelui celor două surori într-un accident de maşină. Peste alte două luni, a murit mama lor de la ţară, distrusă de durere. Nu a trecut anul şi fiul Lenuţei s-a spânzurat. „Destul!”, gândeşte Ecaterina. „Prea multă dreptate!”, urlă conştiinţa ei. Soţul a dat divorţ şi nu mai vrea să audă de ea. Trăieşte singură, bolnavă, luptându-se zi şi noapte cu duhurile obraznice care îi bântuie prin casă.

Noiembrie 2001

CEASORNICUL MORŢII

Printre nenumăratele relatări bizare ale clienţilor mei, am întâlnit o situaţie incredibilă pentru mulţi oameni care au auzit de ea şi de neînţeles pentru cei care au trecut prin ea. Este vorba despre apariţia tic-tacului unui ceasornic, la vreme de zi sau de noapte, în pereţii unei locuinţe ce urmează să devină curând îndoliată. Nu toţi aud ceasornicul rău prevestitor, iar cei care îl percep şi îl semnalează altora nu sunt crezuţi, ba, mai rău chiar, sunt trimişi la Psihiatrie. Sunetele sale enervante sunt acompaniate, uneori, de trosnetele mobilierului din casă, ciocănituri în uşi sau geamuri, spargerea inexplicabilă a unor obiecte.

Voi relata cazul unei familii bântuite de nenoroc şi de tic-tacul blestemat. Un domn respectabil şi demn de toată încrederea mi s-a adresat, rugându-mă să investighez circumstanţele suspecte ale decesului fratelui său, pe care l-a iubit ca pe propriul copil.

„Am intuit motivul morţii fratelui meu mai mic, dar aş dori să fiu sigur. Împrejurările morţii sale eu le consider suspecte. Ţin foarte mult sămi spuneţi dumneavoastră adevărul, întrebându-i spiritul de ce a decedat. Era de profesie inginer, căsătorit cu numita Lucreţia. N-au avut copii. Cu mulţi ani înainte de sfârşitul său, într-o vară, când încă mă aflam la ţară, în casa părintească, am auzit tic-tacul unui ceasornic în perete. Ce semnificaţie are? Înainte de a muri mama, am auzit multă vreme trosnind şifonierul. După moartea fratelui meu, Ducu, înnebunit de durere cum eram, de câte ori mă gândeam la el cu intensitate mare, pocnea tabloul de deasupra patului, scenă de coşmar, care a durat aproape o lună. Ce a însemnat lucrul acesta?”

Spiritul lui Ducu nu s-a lăsat mult rugat să mărturisească drama. Avea multe de spus:

„Am fost omorât din gelozie de fosta mea soţie, printr-o otrăvire lentă, cu o substanţă chimică greu detectabilă în timpul vieţii, simptomele fiind cu totul înşelătoare. În urmă cu mai mulţi ani, m-a ameninţat că nu-mi va permite să fiu „crai de curte veche pe lângă târfele de modă nouă”. N-am crezut-o şi mi-am văzut de treburile mele, nedorind să-i agravez starea psihică, şubrezită încă din copilărie. După un timp de la primele ei ameninţări, am început să mă simt rău, îndeosebi după petrecerile la care apăreau femei tinere şi atrăgătoare. Am crezut multă vreme că eram bolnav, deşi analizele nu indicau nimic mai mult decât o uşoară congestie a ficatului şi a vezicii biliare. În ultimii ani am avut dureri cumplite de cap. Am trecut şi pe la Psihiatrie, unde mi s-a spus că prezentam simptomele unei afecţiuni psihice. Îţi jur pe tot ce îmi este mai scump că nu am fost schizofren, dar nu am mai putut suporta mizeria umană în care mă zbăteam, ca soţ al Lucreţiei! Mi-am pus capăt zilelor într-un târziu, nemaiputând îndura chinurile la care nimeni nu găsea un răspuns credibil. Îţi cer iertare în genunchi, scumpul meu frate, pentru durerea ce ţi-am pricinuit-o prin dispariţia mea! Nu erau de ajuns suferinţele provocate de

moartea mamei şi a surorii noastre, mai trebuia să mă sting şi eu din viaţă! Regret nespus ce am făcut, dar vina mea este doar pe jumătate. Nu am mai putut îndura comportarea femeii iubite, care mă înşela şi îşi bătea joc de mine cu orice ocazie.

Tic-tacul din perete este un semn al neamului nostru, care prevesteşte moartea apropiată a unei fiinţe dragi din familie. L-am auzit obsesiv câteva luni înainte de a mă spânzura. Mă urmărea pretutindeni, îl auzeam pe stradă, în casă, mă trezea noaptea din somn. Am încercat să rezist presiunilor blestemate ale acestui sunet, dar, în final, am capitulat.

Dragul meu Marin, tu întotdeauna ai avut vise premonitorii. Ai presimţit moartea mea cu câteva zile înainte, aflând printr-un vis ce mi se va întâmpla, dar sufletul tău minunat n-a vrut să creadă că se apropie încă o nenorocire. Neamul nostru a fost greu încercat de pierderi omeneşti premature. Suntem blestemaţi din tată în fiu să ispăşim cu grele suferinţe isprăvile unor strămoşi care s-au întrecut în războaie, crezându-se viteji peste noapte, omorând şi schilodind în dreapta şi-n stânga. Casa noastră părintească nu este blestemată, blestemaţi şi nenorociţi suntem noi să ispăşim pedeapsa pentru „vitejia" ostaşilor neamului nostru. Ţie nu ţi s-au făcut farmece şi sper că vei reuşi să trăieşti până la adânci bătrâneţi, spărgând astfel lanţul ghinioanelor care ne-au copleşit pe toţi. Ştiu că m-ai visat după dispariţia mea pământească. Mi-a fost ruşine să-ţi spun, în vis, cauza adevărată a morţii mele. Ştii că am fost un om mândru şi cu mult bun-simţ. N-am vrut să-ţi sporesc durerea care îţi chinuia sufletul.

Soţia mea, având o fire posesivă şi nestăpânită, a încercat ani la rândul să mă despartă de rudele mele, reuşind aceasta, în final, după ce am trecut în nefiinţă. A vrut, totodată, să evite o deshumare a cadavrului meu şi nişte analize speciale, care ar fi scos la iveală ticăloşia la care s-a pretat. Vreau să te rog din tot sufletul să rămâi în viaţă! Ia calea preoţilor, pentru a te dezlega de pedeapsa năprasnică ce ne apasă neamul. Lucreţiei nu vreau să-i transmit nimic, deoarece încă mai sunt supărat pe ea. De altfel, mult nu mai are şi va veni aici, lângă mine, printr-o accidentare mortală sau prin sinucidere.

Trosnetele mobilelor din casa ta reprezintă dorinţele mele de a comunica. La fel, şi pocnetele tabloului, atunci când te gândeşti la mine. Ţine în mână fotografia mea, priveşte-mă drept în ochi şi vorbeşte-mi în gând. Vei primi anumite semne prin care vei şti că te-am auzit şi vreau să-ţi răspund.

Îţi doresc să trăieşti în continuare şi să cureţi neamul nostru de păcate, prin credinţă în Dumnezeu, făcând numai bine celor din jurul tău! Rămâi cu bine, dragul meu! Îţi mulţumesc şi îţi sunt recunoscător pentru că mi-ai dat glas omenesc şi m-ai ajutat să-ţi spun câte ceva din toate câte aş dori mereu să-ţi povestesc.

Al tău scump pe vecie, Ducu."

Nu aştept niciodată elogii din partea oamenilor, ştiind că munca mea de medium este, pentru unii, greu de înţeles şi acceptat. Totuşi, ele vin

fără să le chem, liniştindu-mi sufletul, adeseori zbuciumat de aflarea atâtor suferinţe omeneşti.

„Am rămas şocat de veridicitatea mesajului primit de la spiritul lui Ducu şi de puterea dumneavoastră uluitoare de a lua legătura cu el. Am avut convingerea că puteţi realiza acest lucru. Posibilitatea de comunicare există între spirite, mai ales între părinţi şi fraţi, unde legăturile sufleteşti, de sânge şi de fire sunt foarte mari. Am intuit aceste lucruri prin trăirea mea spirituală, visele premonitorii pe care le-am avut înaintea tragediilor consumate în familia noastră.

Ţin să vă mulţumesc din suflet şi vă rămân dator cu recunoştinţa mea până la moarte deoarece acum sunt ferm convins de un lucru pe care îl intuiam! Mi s-a părut, cu mulţi ani în urmă, că Lucreţia, cumnata mea, dorea să-mi omoare fratele. Adeseori, sufletul mi-a spus că anumite lucruri nu sunt în regulă. Cazul este foarte mare, cuprinde numeroase aspecte şi nu doresc să vă încarc memoria cu aceste fapte. Probele zdrobitoare ale crimei comise asupra fratelui meu vor fi analizele de expertiză a cadavrului. Cumnata mea a fugit, pur şi simplu, cu mortul în satul ei natal, pentru a-l îngropa acolo. Alt semn că ar fi fost otrăvit era umflarea picioarelor, care începuseră să-şi schimbe culoarea. Se trezea dimineaţa umflat şi la faţă.

Cu respectul cuvenit, închei şi ţin să vă asigur de toată stima şi consideraţiunea mea. Pentru mine, aţi fost monumentală! Nu vă voi uita până la sfârşitul zilelor! Dumnezeu să vă călăuzească spre lumină, pace, adevăr şi îmbogăţire sufletească!

Marin”

I-am răspuns printr-o scrisoare scurtă, rece ca o ploaie de toamnă, avertizându-l că instanţele juridice nu vor lua în seamă investigaţia mea asupra cazului fratelui său. Pentru a salva onoarea fratelui dispărut, o va putea demasca pe criminală numai prin mijloacele de cercetare criminalistică folosite de autorităţi.

Februarie 2002

ACCIDENT ÎN FAMILIE

Într-o zi, am primit vizita unei doamne foarte frumoase şi distinse, văduvă de o jumătate de an. Mi-a povestit că soţul i-a murit strivit în propriul automobil, pe o şosea alunecoasă, la volan aflându-se cumnatul său, adică fratele clientei mele. Decesul victimei a fost considerat suspect, având-se în vedere halul în care a ajuns maşina şi salvarea miraculoasă a celui de la volan, care a scăpat doar cu câteva vânătăi. S-a aflat repede că Eduard lucrează de câţiva ani în Legiunea Străină, că a scăpat viu din grelele încercări la care îl supune mereu slujba sa de mercenar şi că a ştiut cum să se chircească în clipa rostogolirii maşinii, pentru a-şi salva

viaţa. Totuşi, autorităţile române l-au luat „în vizor”, hărţuindu-l într-un proces care nu se mai termina odată, storcându-l de dolari şi obligându-l să revină în ţară de 2-3 ori pe an pentru a da noi declaraţii la Poliţie şi Procuratură.

Proaspăta văduvă, sora lui, l-a iertat pentru că i-a omorât soţul în accident, considerându-l nevinovat. Intrigată de gura lumii şi atitudinea autorităţilor, s-a hotărât să ceară părerea defunctului său soţ. Astfel, a ajuns în cabinetul pe care îl aveam în acea perioadă. La dorinţa ei, am contactat spiritul celui decedat, întrebându-l pe rând, eu şi văduva, tot ce ne-a interesat să aflăm de la el. A mărturisit că Eduard, cumnatul său, nu intenţionase să-l omoare, aşa cum spune gura lumii, dorind, chipurile, să obţină împărţirea averii părinteşti cu sora lui. A fost, pur şi simplu, o întâmplare nefericită, soldată cu distrugerea maşinii şi a vieţii sale, care n-ar trebui să aducă atâtea suspiciuni în rândul cunoscuţilor şi al autorităţilor care anchetează accidentul. Ne-a rugat să-i avertizăm cumnatul asupra situaţiei sale de mare cuceritor de femei, urmărit pretutindeni de iubirea şi blestemele celor părăsite de el. A spus că recentul accident a fost doar un avertisment, marcând începutul unui lanţ întreg de situaţii periculoase în care va ajunge dacă nu se va hotărî să păstreze o singură femeie.

După câteva zile de la vizita acestei doamne, a apărut Eduard, în carne şi oase. Frumos, bine făcut, fermecător, inteligent, mi-a schimbat întrucâtva părerea naivă pe care o aveam despre mercenari, crezându-i pe toţi nişte brute hidoase, animale cu chip de om. Nu părea prea îndurerat de moartea cumnatului său, ci îl interesa, mai ales, reacţia celor mituiţi de el cu hârtii verzi pentru a scăpa mai uşor de incomodul proces. Mai dorea să-şi afle viitorul cu o anumită femeie, în privinţa căreia nu prea l-am încurajat. Nu ştiu cât de mult a crezut în avertismentele mele şi ale defunctului său cumnat, dar ele nu l-au ajutat cu nimic. S-a comportat, în continuare, după bunul plac, mergând din greşeală în greşeală.

Peste câteva săptămâni, am primit la consultaţie o tânără care intenţiona să-şi părăsească soţul şi copilul pentru a locui în concubinaj cu Eduard. La niciun an de la discuţia mea cu el, a venit o altă tânără, la fel de derutată ca şi prima, pentru a-mi mărturisi că intenţionează să se sinucidă dacă Eduard o va părăsi. Cu alte cuvinte, la fiecare vizită în ţară, dumnealui făcea câte o victimă în rândul tinerelor naive şi dornice de aventuri prin ţări străine. Şi, culmea, fiecare dintre ele ştia de existenţa celorlalte! Astfel, ajunsesem să aflu de sosirile lui în casa părintească de la noile iubite, care mă căutau disperate. Îl avertizasem că în destinul său urmează un accident grav, din care va scăpa cu viaţă doar printr-o minune. Era însetat de victime şi mergea cu fruntea sus spre nenorocirile ce-l aşteptau. Iar meseria de mercenar îi încărca destinul cu atâtea păcate, că nu se ştie în câte vieţi le va ispăşi.

După ce am plecat din localitatea aceea, nu am mai auzit de el. Cine ştie pe cine mai iubeşte acum?!

Decembrie 2001

MORTUL CARE TRĂIEŞTE

În cel de-al doilea an al activităţii mele de parapsiholog, am avut de a face cu un caz nemaiîntâlnit până atunci, bizar şi şocant prin ineditul şi dramatismul său. O tânără împreună cu bătrâna ei mamă m-au rugat să-l găsesc pe Ion, fratele ei şi fiul bătrânei, plecat în străinătate în urmă cu câţiva ani şi dispărut de câteva luni în mod misterios. Locuia împreună cu soţia şi fetiţa lui într-o casă frumoasă, într-un cartier elegant din centrul unei mari capitale europene. De mai bine de o jumătate de an, nu i-au mai auzit glasul la telefon şi nu le-a mai trimis nicio scrisoare. Telefonul de acasă suna în gol, iar cel mobil nu mai funcţiona. Nu se puteau adresa rudelor soţiei lui deoarece acestea nu vorbeau româneşte şi nu-l vedeau cu ochi buni, considerându-l „oaia neagră” a neamului lor, o „ruşine” de emigrant român, care le-a acaparat frumoasa blondă, căsătorindu-se cu ea şi făcându-i un copil. Fratele lui din Australia, cunoscând limba engleză, a dat câteva telefoane peste ocean, nereuşind să afle nimic. Bătrâna mamă repeta zilnic acelaşi cuvinte, aceeaşi tânguire, ca pe un descântec jalnic: „O fi murit Nelu, că tare mă doare inima!”

De mila ei, am evitat să spun că fotografiile celor doi soţi nu-mi transmiteau nimic, ca şi cum persoanele în cauză ar fi fost moarte. Le-am păstrat până a doua zi pentru verificări repetate, urmând să discut ulterior numai cu sora lui Ion. Seara, târziu, am primit nişte semnale slabe, ţipetele îngrozite ale unor resturi de corpuri astrale. Mi-au povestit că au fost împuşcaţi în casă de nişte terorişti care îl somau de multă vreme pe Ion să părăsească ţara. I-am cerut tinerei fotografii suplimentare, ale copilului şi rudelor soţiei celui dispărut. Ca prin minune, fetiţa, în vârstă de doi ani, se afla în viaţă, fiind luată, spre norocul ei, cu câteva zile înaintea atentatului, de o mătuşă care locuia în alt oraş. De la subconştientele surorilor mamei fetiţei am aflat că acestea nu-l vedeau cu ochi buni pe cumnatul lor, considerat un „paria”, intrat din greşeală în familia lor de oameni bogaţi. Se bucurau de moartea acestuia, dar îşi jeleau sora cu multă sinceritate. Mi-au indicat până şi cimitirul unde fuseseră înmormântaţi. Casa lor, rămânând fără stăpâni, au sigilat-o. Ancheta asupra morţii celor doi nevinovaţi încă nu se terminase.

I-am relatat femeii cele aflate, lăsând-o să-şi plângă fratele şi cumnata. După trei luni, a apărut din nou, aducându-mi veşti proaspete şi, după părerea ei, bune. Ion i-a dat telefon! Obişnuită fiind să nu cred chiar tot ce mi se spune, preferând să verific, cu mijloacele mele, fiecare vorbuliţă a interlocutorului, am tras-o de limbă cu binişorul, ca să spună tot ce ştie. Simţeam că îmi ascunde ceva şi nu doream să fiu atrasă într-o cursă, cine ştie cu ce scop al nu ştiu cui. Mi-a spus că fratele ei a fost victima unui atentat, că a fost împuşcat în gât, zăcând aproape mort o perioadă mare de timp şi, culmea, că a divorţat de soţia lui! Nu i-a dat niciun număr de telefon, spunând că are nişte încurcături şi că nu vrea să se ştie în ţară unde se află. Am întrebat-o rapid: „Eşti sigură că era vocea lui Nelu?” A

răspuns afirmativ, rămânând pe gânduri. Am tras concluzia că, probabil, individul se afla în comă atunci când i-am contactat subconştientul.

Au mai trecut 2-3 luni şi m-am trezit din nou cu tânăra la uşă. „Ce mai este nou?”, am întrebat-o imediat. „Nelu este la puşcărie, mi-a telefonat şi mi-a cerut să-i trimit pachete cu mâncare!”, a răspuns ea. „De unde ţi-a telefonat?” „Din închisoare, unde se are bine cu un gardian” „Măi să fie, chiar are „pile” în închisoare la ăia?”, am replicat eu stupefiată. „Da, mi-a dat un număr de telefon, ca să-l sun înainte de a-i trimite coletul, dar nu pe numele lui, ci al gardianului. Mă costă o groază de bani, dar am să i-l trimit.”

Nemaisuportând ambiguitatea spuselor interlocutoarei, cu toată împotrivirea ei, am contactat spiritul lui Nelu. Am aflat de la el că, într-adevăr, cei doi soţi au fost împuşcaţi în locuinţa lor, seara târziu, când se pregăteau de culcare. Ţinta gloanţelor ar fi trebuit să fie numai bărbatul, dar, din exces de zel, asasinii au împuşcat-o şi pe femeie. Oare de ce? Probabil că rudele bogate ale acesteia nu le-au dat destui bani pentru lichidarea „emigrantului”! Acum îşi deplâng moarta şi egoismul prostesc, care a dus la această dublă crimă! Se consolează doar cu micuţa nepoată, rămasă orfană de ambii părinţi, pe care au ştiut să o scoată din casă înainte de producerea nenorocirii!

Clienta din faţa mea mă privea cu îndoială. Era convinsă că Nelu trăieşte! Pentru liniştea sufletului meu, am mai făcut un pas pe cont propriu, investigând subconştientul fratelui din Australia. Astfel, am aflat că omul telefonase în dreapta şi în stânga, alertând nişte ambasade, care nu doreau să se dea amploare incidentului. Rezultatul „cooperării” acestora a uns, oarecum, sufletele celor rămaşi în România. Cu două telefoane date nu se ştie de unde, nu se ştie de cine, „s-a făcut primăvară”! În aşteptarea lor dureroasă, cei din familie repetă la nesfârşit: „Când va ieşi Nelu din închisoare, îi vom trimite bani ca să se întoarcă în ţară!”

Ianuarie 2002

RÂUL, CA O GURĂ DE BALAUR

Se spune în popor că, an de an, apele îşi iau prada în oameni, ca nişte guri imense, flămânde, însetate de sânge cald şi proaspăt. Oare prin ce anomalie a naturii reuşeşte apa să-l fascineze pe nenorocitul de om şi să-i ia minţile, pentru a-l înghiţi în adâncurile sale?

Într-o dimineaţă însorită de vară, Valeria s-a urcat liniştită în automobilul cu care soţul o ducea zilnic la serviciu. A coborât, ca de obicei, în faţa spitalului unde lucra de mai mulţi ani. La prânz, nu s-a întors acasă. Soţul, telefonând la spital, a aflat că Valeria a lipsit nemotivat, ca niciodată. A trecut o noapte, familia a anunţat Poliţia. Au trecut şase luni până când fratele ei a aflat de existenţa mea, grăbindu-se să-mi ceară găsirea

celei dispărute. Spera, sărmanul, că sora lui se retrăsese, dintr-un capriciu, în vreo mânăstire! O ştia cu nervii încordaţi, plină de disperarea cauzată de nodulii de la sân, care nu vroiau să-i treacă, cu toate tratamentele urmate la medici vestiţi.

Cum să caut „acul în carul cu fân”? Riscul meu era prea mare! Până când m-am hotărât să-i contactez spiritul (am ezitat câteva zile!), o vedeam cu ochii minţii, ca pe un ecran închipuit, îndreptându-se spre albia unui râu, scufundându-se în apă şi dispărând liniştită în adâncul ei. Ştiind, din păţaniile altora, că astfel de viziuni pot fi înşelătoare, am decis, cu inima cât un purice, să discut cu spiritul Valeriei. Este îngrozitor ceea ce poate să mărturisească spiritul unui sinucigaş! Biata de ea, şi-a căutat liniştea murind, pentru a găsi chinurile remuşcării în viaţa cea veşnică!

„Am să vă spun toată povestea şi îmi cer mii de scuze de la toţi cei dragi aflaţi în viaţă pentru că le-am pricinuit o atât de mare durere. I-am lăsat să se zbată în incertitudini, fără să-mi dau seama pe moment că voi lăsa atâta jale în urma mea!

După ce m-a lăsat soţul în faţa spitalului, ştiind foarte bine ce aveam de făcut, mi s-a întunecat mintea şi m-am hotărât să-mi curm viaţa. Făcusem convenţia cu propria-mi conştiinţă că, decât să ajung în metastază, să putrezesc de vie, să-mi chinuiesc la nesfârşit familia, devenind respingătoare şi inoportună, mai bine să mă sinucid, cu toate că nu aveam certitudinea că boala mea era nevindecabilă. Am fost o femeie mândră întotdeauna, robustă, de nădejde în familie. Nu doream să ajung o epavă, fiinţă neajutorată, chinuindu-mă în cele mai grele dureri! Poate, dacă nu aş fi lucrat în spital, aş fi avut curajul să trăiesc mai departe. Dar am văzut mulţi oameni putrezind de vii şi nu voiam să ajung ca ei. Ceea ce nu ştia familia mea era că îmi apăruseră alţi noduli în jurul operaţiei. Aşteptam să se resoarbă, dar ei creşteau pe zi ce trecea. N-am mai avut curajul să mă duc la control. Aveam destule cunoştinţe de oncologie pentru a-mi da seama că metastaza începuse. Şi atunci, am preferat să mor.

Am privit în urma maşinii soţului meu până când a dispărut în zare. Am avut grijă să nu fiu văzută de la vreun geam al spitalului şi am plecat la autogară. M-am suit în primul autobuz pe care mi-au căzut ochii şi mi-am spus că aşa a fost să fie, Dumnezeu arătându-mi calea. Voi pleca neştiută în munţi, unde îmi voi pune capăt zilelor! De mai multă vreme purtam ascunse în geantă două fiole cu otravă. Am avut momente când nu credeam că le voi folosi. Dar poate că Dumnezeu m-a ajutat să nu devin o povară celor dragi! Am coborât la întâmplare, într-o comună dintre munţi, de unde se vedea apa râului. Nimeni nu mi-a dat nicio atenţie. M-am dus pe malul apei, m-am uitat bine de jur împrejur, să nu mă abată cineva din drumul pe care mi-l alesesem. Mi-am înnodat o piatră în fustă şi am intrat unde apa îmi venea până aproape de gât. Am înghiţit fiolele cu otravă şi am lăsat adâncurile să mă cuprindă. N-a durat mult până când sufletul meu s-a eliberat din trupul ostenit şi bolnav. Mă bucur că nu mi-a fost găsit trupul, n-aş fi dorit de loc acest lucru!

Sufletul meu a simţit o mare uşurare după ce a ieşit din trup, dar apoi, întâlnindu-mă cu rudele dragi trecute în nefiinţă, am înţeles din spusele lor că am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele. Mi-am părăsit familia, am distrus sufletele celor mai dragi fiinţe, mi-am lăsat copilul de izbelişte, cu sufletul rănit. Am fost atât de egoistă, gândindu-mă doar la frumuseţea trupului meu! Oare de ce nu m-am gândit şi la durerea ce o voi lăsa în urmă? Înainte de a mă sinucide, am crezut că Dumnezeu îmi arăta calea cea bună. Abia acum îmi dau seama că am făcut jocul unor fiinţe nevăzute, răuvoitoare, care doreau să-mi distrugă familia!

Îi rog pe scumpii mei rămaşi în viaţă să mă ierte pentru fapta mea urâtă. Vă rog din suflet, dragii mei, să mă iertaţi pentru greul păcat pe care l-am înfăptuit! Iartă-mă, scumpul meu copil, pentru că te-am lăsat fără mamă în pragul vieţii tale de om tânăr, dornic de viaţă! Iartă-mă, scumpul meu soţ, vreau să ştii că m-am gândit în primul rând la tine atunci când am dispărut fără urmă! Doream să-mi păstrezi amintirea femeii frumoase şi atrăgătoare, n-am vrut să te dezguşti de mine, să-ţi devin o povară, un putregai în aşternut. Iartă-mă, dragul meu frate, care teai zbătut atât de mult ca să mă găseşti! Iertaţi-mă, scumpii mei părinţi, pentru nenorocirea pe care v-am adus-o în casă!

Sunt atât de nefericită aici, în lumea celor drepţi, care se străduiesc să mă judece după faptele mele. Vă rog din suflet, pe cei rămaşi în viaţă, să vă rugaţi pentru liniştea mea! Am mare nevoie de iertarea voastră. Îmi arde sufletul de durere şi ruşine pentru că mi-am curmat zilele în floarea vieţii, lăsând atâtea suflete rănite în urma mea. Rămâneţi cu bine, scumpii mei, şi urmaţi-mi cel mai sincer sfat pe care vi-l pot da: niciodată să nu vă curmaţi zilele! Este un mare păcat, pe care nu se ştie care dintre urmaşi îl va plăti!”

Octombrie 2001

LA LUCRU, PRINTRE STRĂINI

Cei care pleacă din România pentru a munci în străinătate sunt consideraţi norocoşi de către majoritatea celor care îi cunosc. Şansa lor de a câştiga câţiva dolari, nu se ştie cu câtă trudă, stârneşte invidia unora, duşmănia altora, bucuria sau tristeţea familiilor rămase în ţară. Mulţi nu s-au mai întors acasă. Au fost seceraţi de gloanţe, pumnale, cutremure, boli netratate la timp, accidente de muncă, de autocar, vapor, avion. Un astfel de caz nenorocit am descoperit la cererea unei cliente, al cărei tată, plecat de trei ani la lucru într-o altă ţară, nu le-a mai dat niciun semn de viaţă celor de acasă. Colegii lui de muncă s-au întors cu bine, cu valută, cu boli neglijate, cu mare dor şi... cu veşti confuze despre dispariţia lui nea Ghiţă. Unii spuneau că, fiind bolnav şi internat într-un spital, nu l-au mai văzut până la plecare, alţii, că ar fi avut un accident de muncă, iar pa-

tronul l-ar fi dus numai el ştia unde. Vreo doi, mai glumeţi, au răspândit zvonul prin sat cum că nea Ghiţă s-ar fi adăpostit în casa unei localnice oacheşe şi focoase, rămasă fără bărbat. Neliniştea şi ruşinea le-a copleşit familia, determinând-o pe Ioana să mi se adreseze.

Fotografia lui Gheorghe, cam uzată, făcută înainte de plecare, înfăţişa un om în vârstă, trecut bine de 50 de ani, robust şi destul de sănătos. Degeaba arăta bine pe poză, dacă ea îmi semnala chipul unui mort!

În hohotele de plâns ale Ioanei, am discutat cu spiritul celui decedat. Adevărul trist şi crud a ieşit la iveală în câteva minute, cuvânt după cuvânt. Nea Ghiţă era cel mai în vârstă din grupul de români care lucra în fabrică, la un patron urâcios, cam grosolan şi aprig la mânie. „Boss”-ul purta pistol şi cuţit, temându-se, oare de cine? Că-l păzeau doi vlăjgani înarmaţi, bătăuşi renumiţi în tot ţinutul acela pustiu şi uscat! Fabrica era veche, utilajele, rudimentare, cam de pe la 1900, dar pretenţiile de marfă bună ajungeau până la cer! Într-o zi, căzu nenorocirea pe un muncitor, căruia maşina i-a tăiat un braţ. După el, a urmat schilodirea altuia, care şi-a prins piciorul sub un căruţ ce transporta lăzile pline. Lucrătorii au început să mormăie, mai mult în barăci decât în fabrică. Nea Ghiţă, căruia i se spunea „tătuca”, şi-a luat inima în dinţi, încercând să discute cu supraveghetorii despre starea precară a utilajelor. L-au ameninţat întâi cu pumnii, apoi, cu concedierea. A încercat din nou să rezolve ceva, nici el nu ştia ce, solicitând o audienţă la patron. A fost primit cu ostilitate, privit de sus în jos cu cea mai grăitoare scârbă, traducătorul cerându-i să tacă, să-şi vadă de treabă şi să se întoarcă la lucru. S-a întors, dar pentru a organiza o grevă. Nebunie curată! Sindicat nu aveau, limba n-o ştiau ca lumea, ca să-şi revendice drepturile, iar codoşii mişunau printre ei, românaşi de-ai noştri, care îşi continuau activitatea de „turnători”, bine practicată pe vremea „împuşcatului”. Oamenii conducerii au aflat imediat cine este capul revoltei, înşfăcându-l pe bietul Ghiţă şi târându-l spre una din maşinile lor. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Au apărut „zvonerii”, care le-au împuiat capul românilor cu tot felul de scenarii, unul mai „credibil”decât altul.

Ce s-a mai întâmplat cu Ghiţă? Tot de la spiritul lui am aflat că l-au dus în pustiu, unde l-au înjunghiat şi l-au îngropat adânc, să nu poată da de el nicio vietate dornică de pradă.

Nu este singurul compatriot care, ajuns printre străini, a vrut să fie român cu tot dinadinsul, neţinând seama de mentalitatea şi obiceiurile ţării care l-a primit. Pe nea Ghiţă dorinţa de a fi considerat om liber, nu sclav, l-a costat viaţa!

August 2001

ŞANTIER ÎN AGONIE

În urmă cu un sfert de secol, avântul construcţiei socialismului în ţara noastră nu mai avea limite şi raţiune. Apăreau, ca ciupercile după ploaie, noi şi noi şantiere, adevăraţi dinozauri care scurmau pământul, mutau apele din loc, defrişau pădurile, asanau bălţile, înecau sate, insule, teren arabil. Elanul modernizării pământului nobil al României ademenea sufletele celor necăjiţi, care se bucurau la un salariu mai bun pe şantier. Anii au trecut într-un ritm necruţător, multe şantiere s-au închis, după ce şi-au făcut datoria impusă de organele superioare ale Partidului. Unele au rămas până în zilele noastre, adevărate epave, cu lucrările neterminate, fără speranţe de revenire la viaţa de odinioară. Ceea ce s-a construit nu mai este rentabil, modern, competitiv, iar ce nu s-a terminat nu mai are şanse de finalizare. În aceste locuri de tristă istorie au rămas doar barăcile şi oamenii săraci, care nu au unde pleca. Unii dintre ei lucrează, încă, la întreţinerea utilajelor vreunei hidrocentrale, care, aşa îmbătrânită cum este, mai dă ceva curent electric.

Pe un astfel de şantier s-a produs în urmă cu câţiva ani o crimă rămasă neelucidată. Dosarul s-a închis, iar toată lumea este mulţumită, mai puţin văduva şi fiica victimei. Iată ce mi-a scris soţia celui decedat: „Soţul meu a fost omorât în birou, de faţă cu doi colegi. Nimeni „nu a văzut nimic”, iar Procuratura nu a descoperit asasinul. De 20 de ani locuim într-o colonie izolată de comună şi oraş. Soţul meu, ca inginer şef, a anunţat într-o şedinţă că va trece în şomaj tehnic o parte dintre salariaţi, pe timp de iarnă. Nu ştia, sărmanul, că pe lista viitorilor disponibilizaţi se afla şi amanta şefului de şantier, fapt care l-a enervat peste măsură pe acesta. S-au certat în birou, cu martori. Nu se ştie cine l-a bătut atât de rău încât a fost adus acasă în comă. Am chemat Salvarea pentru a-l duce la spitalul din oraş, dar a murit pe drum. După două luni, a fost deshumat pentru autopsie. I-au fost descoperite trei lovituri la cap, cauzatoare de moarte şi multe altele pe corp. Am făcut nenumărate drumuri pentru a găsi dreptate şi adevăr, dar toţi au jucat alba-neagra cu mine. Am rămas fără serviciu, fata mea a întrerupt facultatea din lipsă de bani, ajungând şomeră ca şi mine. Am fost ameninţate cu moartea, dezinformate, izolate de cei care încă mai lucrează pe şantier.”

La rugămintea autoarei scrisorii, am contactat spiritul celui ucis, care mi-a dezvăluit adevărul morţii sale. Pentru a proteja soţia victimei, am schimbat numele şi prenumele celor implicaţi în crimă.

„Vasile, şeful de şantier, m-a luat de piept, reproşându-mi că dau afară oameni fără să fac cercetări amănunţite asupra posibilităţii lor de trai. De faţă era şi Pelinescu, inginerul mecanic, un om nesimţit şi beţiv, la fel ca Vasile. Pelinescu m-a luat de piept, m-a izbit în peretele din spatele meu, spunându-i lui Vasile că nu mă mai rabdă pământul şi o să bage cuţitul în mine. L-a întrebat rânjind: „Şefule, spune-mi ce să fac şi-l potolesc pe nemernicul ăsta, care ne ia pâinea de la gura copiilor!” Şeful i-a

răspuns: „Fă-i ce vrei, dar să terminăm odată!" Am încercat să fug pe uşă, dar m-au prins amândoi şi m-au pironit în perete. Pe când vroiau să mă lovească în cap şi în faţă, băuţi şi încinşi de supărare, a intrat pe uşă Petrache, mecanicul. I-a întrebat: „Ce faceţi, domnilor, cu omul ăsta?" A primit rapid răspunsul: „Vrem să-i dăm o lecţie de viaţă, să ne ţină minte, că prea se crede şef prin locurile astea!" Le-a spus îngrozit: „Nu vreau să văd şi să ştiu nimic. Sunteţi şefi şi lămuriţi lucrurile între voi", după care a ieşit pe uşă. Vasile a scos o brişcă din buzunar, spunându-mi: „Ori te tai, ori te potoleşti!" I-am dat peste mână, a scăpat cuţitul pe jos şi, de furie, s-au repezit amândoi cu pumnii la mine. M-au trântit la podea şi m-au izbit în cap până mi-am pierdut cunoştinţa. Mai departe, nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Cred că am fost transportat, soţia mea s-a chinuit cu mine, dar tot mi-am dat duhul.

După ce am ieşit din trup, m-am întors pe şantier ca să văd ce mai este pe acolo. Cei doi bandiţi care mă omorâseră au jurat pe viaţă şi pe moarte să nu spună nimănui adevărul. Aşa a fost. Oricât vor fi anchetaţi, se vor feri să recunoască. Au dat bani peste tot pe unde au putut. Poate că de acum înainte, dacă soţia mea va mai avea putere să lupte împotriva lor, se va face lumină în cazul meu."

Soţia lui nu mi-a mai scris. Cine ştie ce s-a mai întâmplat cu ea: nu cumva i-au făcut şi ei de petrecanie? Sau i s-a făcut dreptate? Din nefericire, pentru astfel de fiinţe lovite de soartă, descoperirile mele paranormale nu sunt luate în consideraţie de către organele abilitate în aplicarea corectă a legilor. Păcat! De ce nu am fi şi noi, românii, în rând cu statele care „vânează" cu sete paranormalii de pe toate continentele, pentru a-şi rezolva mai uşor problemele interne şi externe?

Februarie 2001

COMUNICĂRI SPIRITISTE

(1994 - 2009)

ENTITĂŢI FOARTE ÎNALTE

DE LA ISUS HRISTOS CITIRE

Mesajul de Crăciun al Domnului ISUS HRISTOS pentru populaţia României

„Cu ocazia sărbătorii de Crăciun le urez tuturor românilor, oriunde s-ar afla ei, multă sănătate, curăţenie sufletească, curaj în dorinţa lor de mai bine şi tot ce le trebuie pentru a-şi duce traiul zilnic în curăţenie sufletească şi credinţă adevărată în Bunul Dumnezeu!

Acei oameni care cred cu adevărat în Bunătatea şi Puterea Tatălui Suprem se bucură de bunăvoinţa Sa şi sunt ajutaţi să-şi ducă traiul cu mai multă putere de a îndura totul, aşa cum i se cuvine fiecăruia.

Ştim cu toţii că nu le este uşor celor de pe Pământ să-şi ducă traiul zilnic. Pământul este acum o planetă ameninţată de rezultatele păcătoşeniei oamenilor. Ne străduim, atât Eu, cât şi Tatăl Meu şi Mama Mea, să uşurăm suferinţele oamenilor, dar numai în măsura în care aceştia o merită. Nu putem interveni, şi nici nu dorim aceasta, acolo unde nu este credinţă adevărată în Puterea şi Bunăvoinţa Noastră. Fiecare om răspunde pentru ceea ce face în faţa Divinităţii Supreme, care este Domnul Dumnezeu şi Tatăl Meu. Nu avem ce să le facem acelora care Ne hulesc şi folosesc Numele Noastre pentru a-i blestema pe alţii. Trebuie să-i lăsăm să plătească pentru păcatele lor atât în această viaţă, cât şi în cele ce-i vor urma.

Mulţi propovăduiesc în perioada actuală Cuvântul lui Dumnezeu. Unii vor să câştige bani din această ocupaţie, alţii vor să supună populaţia prin această atitudine. Şi unii, şi alţii, tot mincinoşi se cheamă. Un om cu adevărat devotat lui Dumnezeu îşi ajută semenii în mod dezinteresat. Nu vrea nici bani şi nici altfel de recompensă, decât mulţumirea sa sufletească şi conştiinţa datoriei dumnezeieşti îndeplinite.

Ne bucurăm de fiecare dată când se naşte un copil pe Pământ, dar ne gândim totodată ce-l aşteaptă din partea oamenilor: răsplata pentru că trăieşte printre ei sau pedeapsa pentru că a îndrăznit să vină în mijlocul lor?

Doresc să le transmit oamenilor care vor citi aceste cuvinte să aibă puterea de a rezista ispitelor necurate care domnesc în jurul lor. Nimic din ceea ce fac şi gândesc pământenii nu ne este străin Nouă, Celor care de la mare distanţă supraveghem Universul.

Doresc, de asemenea, să încurajez oamenii în strădania lor de a se purifica sufleteşte şi de a respecta Cuvântul Domnului Dumnezeu. Numai credinţa adevărată îl poate ajuta pe fiecare să reziste situaţiilor felurite la care este supus de către destinul său.

Doresc din tot sufletul Meu Divin ca anul ce va veni să le uşureze chinurile celor de pe Pământ. Mai multă pace le-ar trebui tuturor atât în suflete, cât şi în relaţiile omeneşti. Mai multă credinţă adevărată în Bunătatea şi Puterea Domnului Dumnezeu. Mai multă curăţenie sufletească, mai multă seninătate în ceea ce trebuie să facă fiecare. Aş dori să dispară interesele meschine, setea de bani, dorinţa nepotolită de mărire, care îi macină pe unii. Aş dori să dispară corupţia, lupta nepotolită pentru a face rău semenilor, setea de răzbunare, care distrug tot ce poate fi mai bun în cugetele oamenilor.

Ştiu că populaţia României este paşnică şi va avea un rol important în instalarea Păcii Divine pe această planetă frământată. Le doresc românilor să aibă puterea de a îndura ceea ce le este sortit şi de a avea tăria necesară pentru a-şi duce misiunea sfântă mai departe de-a lungul timpului.

Un an nou fericit le doresc tuturor şi răsplata meritată pentru fiecare! AMIN.

Cuvântul Meu este divin, mai presus de preceptele diferitelor biserici şi mai presus de orice fel de concepţii filosofice. Eu sunt mai presus de orice fel de organizare ierarhică pe Pământ. Sunt neutru în privinţa politicii, a religiilor, a raselor umane, deci nu am niciun fel de prejudecăţi. Cuvântul Meu se adresează tuturor.

Aşa să vă ajute Dumnezeu, după cum vă doresc şi Eu!”

25 decembrie 1994

Mesaj de la Domnul ISUS HRISTOS pentru populaţia României

„Dragii Mei români de pretutindeni,

Ştiu cât este de grea viaţa voastră, a tuturor. Cei din ţară o duc greu, zbătându-se în lipsuri de tot felul, iar cei de peste hotare au complicaţiile lor, printre care şi dorul de ţara în care s-au născut.

Eu mă adresez vouă, tuturor românilor, pentru a vă da un îndemn sufletesc şi mai multe speranţe în izbăvirea timpurie a păcatelor voastre.

Dragii Mei oameni necăjiţi, mă adresez vouă în primul rând rugându-vă să nu vă abandonaţi speranţele într-un viitor mai bun! Chiar dacă voi trăiţi greu, în lipsuri şi dureri nenumărate, sufletul vostru trebuie să ră-

mână deschis către Bunătatea Domnului Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor.

Mă uimeşte setea de mărire a unora, mai puţini la număr decât cei necăjiţi şi modeşti care se mulţumesc cu puţinul vieţii de zi cu zi. Se află printre voi oameni care nu se dau în lături de la fapte incriminante, lipsite de bună cuviinţă, mânaţi fiind de pofta banilor mulţi şi de tentaţiile prea multor plăceri lumeşti.

Dragii Mei creştini săraci şi oameni cu simţirea lui Dumnezeu, nu vă lăsaţi ispitiţi de averea orbitoare a unora, căci ea nu este adunată prin muncă cinstită. Căutaţi să vă îndulciţi traiul cu trudă cinstită, căci numai prin eforturile voastre de zi şi noapte vă puteţi îmbuna soarta.

Ştiu că trăiţi lângă un focar de război care ameninţă să pârjolească pământul minunat de lângă voi. Setea unora de prea multă mărire, dorinţa de a-i subjuga pe cei supuşi lor a dus la acest măcel, care nu se va sfârşi prea curând. Abia după ce armele vor înceta să mai pustiască în jurul lor se va avea revelaţia nenorocirii care s-a făcut pe acel pământ sfinţit cu sângele şi osemintele atâtor martiri. Eu nu cred că tăcerea armelor va şterge într-o clipă durerea celor aflaţi acum în mare nenorocire. Acel popor căruia i s-a distrus ţărâna şi sufletul va avea nevoie să renască şi să-şi refacă traiul multe veacuri de acum încolo.

România, dragii Mei, începe, încetul cu încetul, să-şi împli-nească menirea de ţinut al păcii şi înţelegerii între oamenii săi.

Vă doresc din toată fiinţa mea, dragi români drept credincioşi, să ajungeţi cu timpul un popor fericit, pentru că meritaţi din plin această mulţumire!

Rămâneţi cu bine, dragii mei, şi nu uitaţi că adevărata credinţă în Dumnezeu vă va ajuta să supravieţuiţi în pace şi înţelegere.

Al vostru şi al tuturor creştinilor, Isus Hristos, Fiul Domnului Dumnezeu şi al Preasfintei Fecioare Maria”

23 mai 1999

Mesaj de la Domnul ISUS HRISTOS către cei adunaţi pentru a-L asculta

„Sunt aici cu voi...

Da, vă voi transmite mesajul Meu de Crăciun.

Tuturor celor care Mă ascultă prin vocea ta vă transmit cu ocazia naşterii Mele, de Crăciun, şi a existenţei Mele de-a pururea, nesfârşită şi nemărginită, toate urările de bunătate, curăţenie sufletească, puritate în tot ce faceţi, simţiţi şi gândiţi, pentru totdeauna, în tot restul vieţii voastre de acum şi de mai târziu!

Dragii Mei copii, ştiu că Mă iubiţi. Şi Eu vă iubesc nesfârşit de mult. Vă ajut atât cât pot şi cât vreau. Voi meritaţi sprijinul Meu sufletesc şi cu-

rajul de care aveţi nevoie pentru a învinge greutăţile ce vă stau în cale; vi-l voi da zilnic, zi şi noapte, veghind tot timpul asupra voastră.

Dragii Mei copii, ştiu că suferiţi în această viaţă mizeră şi zbuciumată, încărcată de mizerii trupeşti şi sufleteşti, pe care vă străduiţi să le învingeţi. Îmi este milă de voi, dar trebuie să vă purtaţi destinul pentru ca mai târziu, în viaţa următoare, purificaţi fiind, să puteţi fi cu adevărat fericiţi.

Încercaţi să luptaţi şi să învingeţi relele care vi se pun în cale. Ştiu că trăiţi într-o lume murdară; vă sufocă răul din jurul vostru. Ştiu că vă este greu să răzbiţi printre cei ce hulesc Cele sfinte. Încercaţi să rămâneţi curaţi! Nu vă temeţi că nu veţi reuşi acest lucru. Important este să Mă iubiţi pe Mine, pe Mama Mea, pe Tatăl Meu, Domnul Dumnezeu, şi iubirea voastră nemărginită pentru Noi vă va susţine moral şi trupesc pentru învingerea piedicilor ce vă stau în cale. Să nu vă pierdeţi credinţa adevărată în Cei ce vă ajută de sus, adică Noi, cei din astral!

Învingeţi tot ce vă stă în cale! Nu uitaţi că iubirea pârjoleşte răul. Numai cu iubire veţi reuşi să rezistaţi mediului în care trăiţi. Ştiu că sunteţi loviţi, atacaţi în mod viclean, dar trebuie să rezistaţi! Nu puteţi învinge răul decât cu credinţă adevărată în Bunul Dumnezeu.

Da, copiii Mei, am dorit să vă spun aceste cuvinte în sfânta zi a Crăciunului pentru ca să simţiţi, o dată în plus, că nu sunteţi singuri. Noi, cei de aici, vedem totul, ştim tot ce se întâmplă pe planeta Pământ şi îi ajutăm numai pe cei ce merită. Pe ceilalţi îi lăsăm să-şi consume greşelile, după care vor suferi atât cât va fi necesar pentru a începe să se purifice sufleteşte.

Dragii mei, vă urez „La mulţi ani fericiţi”, atâţia câţi veţi mai trăi în această lume în care vă aflaţi...! Şi nu uitaţi că Eu vă iubesc!

La mulţi ani, dragii mei copii!”

25 decembrie 1994

Pentru yoghinii din România, de la ISUS HRISTOS citire

„Dragii Mei români yoghini,

Vă urez în aceste zile sfinte ale sfârşitului de an multă sănătate, iubire curată strămoşească, credinţa neamului împlinită veşnic. Dorinţa voastră de mai bine să fie împlinită după cum vă este voia şi meritul.

Nu huliţi de cele sfinte, nu urâţi pe Cel Atotputernic, nu strigaţi iubirea voastră de Dumnezeu pe toate căile văzute sau nevăzute. Aveţi încredere în Noi, cei cu puteri veşnice asupra Universului. Chemaţi-Ne în ajutor dacă aveţi nevoie de sprijin sufletesc, moral şi trupesc. Ajutaţi-Ne şi voi cu credinţa şi iubirea voastră. Avem nevoie de acestea pentru a Ne duce munca întru curăţirea răului de pretutindeni.

Nu disperaţi. Nu strigaţi că vă este foame de adevăr, pentru că nu veţi primi ceea ce doriţi. Nimeni nu vă dă cu adevărat din suflet decât Domnul Dumnezeu şi Cei din preajma Sa.

Încercaţi să vă iubiţi cu adevărat, să vă respectaţi mintea şi trupul. Nu batjocoriţi ceea ce Dumnezeu v-a dat: condiţia umană. Curăţaţi-vă mintea şi trupul pentru ca răul să nu se atingă de voi. Nu-i credeţi pe proorocii mincinoşi, pe vrăjitorii care vor să vă întineze fiinţele. Străduiţi-vă să vă păstraţi puri în faţa semenilor şi în faţa Fiinţei lui Dumnezeu. Aşteptaţi ziua pedepsei celor răi şi a răsplatei celor buni şi curaţi. Noi, Cei de aici, de Sus, dorim să vă ajutăm, dar pentru aceasta avem nevoie de încrederea voastră şi de credinţa adevărată în izbânda binelui asupra forţelor întunericului.

Dragii Mei yoghini, cu toate că voi încercaţi să vă adresaţi Nouă într-o limbă străină de a voastră, totuşi Noi vă înţelegem eforturile. Tot la Dumnezeu vă rugaţi, chiar dacă aţi împrumutat cuvinte şi obiceiuri aduse dintr-o altă ţară. Aşadar, cuvintele Mele vor găsi înţelegere în cugetele voastre. Vă urez „La mulţi ani” fericiţi şi îmbelşugaţi, aşa cum nu aţi avut până acum. Speranţa în viitor şi în Bunătatea lui Dumnezeu să nu v-o pierdeţi niciodată; fără aceasta sunteţi pierduţi.

Aveţi încredere în cuvintele Mele. Ele izvorăsc din sufletul Meu nemărginit, din Bunătatea Mea ce nu poate fi cuprinsă în nicio măsură. Aveţi încredere în voi înşivă; sâmburele divin există în fiecare dintre voi. Nu-l neglijaţi, nu vă bateţi joc de el, cultivaţi-l pentru a da roade.

Luaţi aminte, dragii Mei, că bucuria împerecherii dintre un bărbat şi o femeie vă este dată de Dumnezeu. Ce poate fi mai minunat în Univers decât două fiinţe care se iubesc, care se unesc întru Domnul şi dau naştere altor fiinţe? Este o lege a firii pe care nu trebuie s-o uitaţi.

Rugaţi-vă cu cugetul curat către Noi, Cei de Sus, pentru ca rugăciunile voastre să fie auzite şi împlinite. Atât, dragii Mei, doresc de la voi.

Voi veghea asupra voastră ca şi până acum, dar nu uitaţi: numai credinţa adevărată în Puterea Dumnezeiască nemărginită vă poate ajuta cu adevărat!

Rămâneţi cu bine, dragii Mei, şi începeţi noul an cu sufletele curate şi speranţe noi pentru o viaţă mai frumoasă şi mai bună!”

27 decembrie 1994

ISUS HRISTOS despre viitorul României

„Dragii Mei care mă ascultaţi, Eu, Isus Hristos, atoateştiutorul treburilor cosmice din sistemul vostru stelar, vreau să afirm cu toată competenţa Mea de Mare Guvernator al sistemului solar şi Fiu al Domnului Dumnezeu că voi, românii, aveţi o soartă grea acum, ca şi în trecut.

Vreţi să ştiţi ce vi se va întâmpla...

Prea daţi dovadă de nerăbdare, scumpii Mei copii. De ce nu vă gândiţi, în primul rând, la truda voastră de zi cu zi, la bunăstarea voastră materială, obţinută prin muncă îndârjită? De ce aşteptaţi ca mana ce-

rească să cadă peste voi? Voi ştiţi cât au trudit alte popoare care au pornit de la zero!

Greşeala voastră, a românilor, este că aţi distrus mare parte din lucrurile bune făcute până acum 10 ani. Prea grăbiţi aţi fost, dar nu vă acuz pe voi. Îi acuz pe cei ce au vrut să câştige averile pe care nu le aveau înainte. Îi acuz pe acei oameni politici care au distrus viaţa lumii pentru a-şi satisface interesele proprii. Nu acuz tot poporul. Voi sunteţi oameni gospodari, cu bun-simţ, cum puţine popoare sunt pe Pământ. Mai ales, apreciez la voi non-agresivitatea. Să nu luaţi exemplu de la cei de lângă voi sau mai departe de voi! Păstraţi fiinţa românească, fiţi cumpătaţi şi gândiţi-vă că deja greul a trecut pe pământul vostru!

Acum câţiva ani aţi schimbat viaţa politică. Pe de-o parte aţi făcut bine, iar pe de alta, rău. Unde aţi făcut bine? Acolo unde aţi început să reparaţi foametea populaţiei. Unde aţi făcut rău? Acolo unde aţi permis câtorva şarlatani cu pretenţii de oameni politici sau bancheri să devasteze acumulările de bunuri ce existau în ţară înainte de răzmeriţa din acel Decembrie.

Dragii Mei copii din România (Eu vă consider pe toţi copiii Mei, deşi unii n-ar merita să le dau această investitură), iată ce aveţi voi de făcut: Demascaţi corupţia! Este prima poruncă de la Tatăl Ceresc. Demascaţi corupţia şi pedepsiţi fărădelegile băneşti care au secat populaţia de cele mai decente mijloace financiare pentru supravieţuire. Pedepsiţi-i pe cei ce au pustiit ţara, obţinând sume imense de la venetici veniţi de peste hotare, cu pretenţii că sunt români. Ei sunt cei mai periculoşi, nu au îndurare. Au fugit din ţară când era mai greu, jale şi durere. În străinătate au învăţat toate practicile de escrocare, iar acum se bat cu pumnii în piept că ştiu democraţia!

Dragul Meu popor, păstraţi credinţa în Dumnezeu! Dacă aveţi credinţă în Dumnezeu, aveţi şi speranţă. Nu vă pierdeţi speranţa! Poate că voi, generaţia adultă, nu vă veţi sfârşi viaţa în belşug. Dar dacă rămâneţi cu bun-simţ, harnici, paşnici, umani, atunci urmaşii voştri vor avea o ţară ca un rai. Ştiu că mulţi au zis că ţara voastră este ca un colţ de rai... Este ca un colţ de rai pentru că acolo aveţi toate formele de relief, toate bogăţiile naturale, una lângă alta, dar secătuite de alţii sau rămase nefolosite. Nu vă rămâne decât speranţa de mai bine şi puterea de a munci.

Nu vă pierdeţi speranţa, pentru că nimic nu veţi mai avea în suflete, decât durere şi pustiu!

Vă binecuvântez, dragii Mei, şi vă doresc din tot sufletul mai mult bine decât până acum! Să fiţi sănătoşi, să aveţi putere de muncă şi optimism! Dacă vă pierdeţi optimismul, v-aţi distrus cu toţii.

Rămâneţi cu bine, scumpii Mei!”

31 august 1999

ISUS HRISTOS grăieşte

Unele persoane afirmă că terapeuţii naturişti ar trebui să trateze gratuit, luând exemplu de la Isus Hristos care a vindecat oamenii fără să pretindă vreo recompensă. Bioenergoterapeutul despre care va fi vorba în continuare este dotat cu percepţii extrasenzoriale de mare fineţe şi un câmp bioenergetic deosebit de puternic. Spre ghinionul său, consătenii nu prea îl iau în serios şi nici nu-i apreciază vindecările, deoarece nu plătesc nimic pentru ele.

Scrisoare din Maramureş:

„...în raza mea de percepţie există destul de multe persoane a căror conduită este total incompatibilă cu ceea ce orice om ar numi „normal”. Mă rezum a vă prezenta doar două dintre acestea.

Am un vecin cu un picior de lemn care este un sudor amator priceput, chiar dacă sudura este ultimul lucru ce i-ar fi îngăduit a-l practica. Nu pot avea dialog cu această persoană pentru simplul motiv că eu sunt pentru el „nebun”.

Peste drum de mine locuieşte un băiat de 17 ani care, până acum doi ani, făcea crize de epilepsie la 3-4 zile, fiind permanent sub tratament cu barbiturice. L-am tratat în două etape a câte 30 şedinţe şi s-a vindecat complet. Cu toate acestea, îşi continuă tratamentul cu barbiturice de teama ameninţărilor ce i-au fost adresate mamei lui.

Cazuri similare sunt în jurul meu destul de multe, aşa încât singura alternativă este aceea a schimbării domiciliului, ceea ce am să şi fac în viitorul foarte apropiat.”

Viorel, martie 1997

Iată sfatul primit telepatic de la Domnul ISUS HRISTOS:

„Domnule Viorel,

În primul rând vreau să-ţi spun că te afli într-una din cele mai mari primejdii posibile unui om şi anume distrugerea unui geniu neînţeles. Eşti prea inteligent ca să crezi că vorbele mele reprezintă un mijloc de a te încuraja în mod absurd sau o formă de exaltare mistică. Dumneata eşti un om foarte legat de semenii tăi prin mila tradiţională a românului trecut prin necazurile vieţii şi ale istoriei ţării sale. Totuşi, te afli cu picioarele bine înfipte în solul strămoşesc. Nu se poate spune, decât cu rea intenţie, că eşti un exaltat sau, în cel mai rău caz, un paranoic. Aceasta o afirmă doar duşmanii dumitale, cei care te urăsc pentru că eşti mult mai deştept şi mai capabil decât ei, şi poate chiar unii slujitori ai medicinei pe care i-ai deranjat cu manifestările dumitale de aroganţă şi nesupunere.

Domnule Viorel, spre binele dumitale şi al tuturor celor pe care i-ai putea vindeca, dacă îmi vei urma sfaturile aşa cum le citeşti în această scrisoare, venită prin graţia unui medium care îmi este, la rândul său, o slujitoare credincioasă, atunci vei reuşi să învingi greutăţile care îţi stau în cale şi vor să te nimicească.

Te rog să încerci a studia mai temeinic metodele de autoprotecţie împotriva emisiilor telepatice dăunătoare ce te atacă în mod permanent. Aş vrea să ştii un lucru care, în general, este ţinut secret de către toţi practicienii într-ale ocultismului şi vindecărilor prin căi naturale, şi anume că fiecare dintre ei suferă atacuri energetice intenţionate sau neintenţionate din partea mediului înconjurător, prin aceasta înţelegând atât obiectele, cât şi vietăţile existente pe Pământ. Un atac energetic poate veni oricând şi de oriunde. Dacă un om dotat cu însuşiri energetice deosebite, aşa cum eşti dumneata, nu cunoaşte metodele de autoprotecţie potrivite corpului său, devine vulnerabil în faţa mediului înconjurător, care mai devreme sau mai târziu îl va sufoca şi îl va distruge. Toţi vindecătorii naturişti şi mediumii care rezistă în munca lor fără a se îmbolnăvi grav au anumite secrete prin care se autoprotejează.

Ştiu că poţi ajunge cel mai mare vindecător din România, deşi nu aspiri la o astfel de etichetă. Ai o fire modestă, dar aş vrea să înţelegi că harul ce ţi-a venit de la Dumnezeu trebuie pus în slujba oamenilor care au nevoie de el. Ai datoria morală de a-ţi asigura un loc de muncă stabil şi potrivit pentru activitatea de vindecare a oamenilor. Caută să-ţi asiguri cadrul legal unei astfel de activităţi, iar după aceea nimeni nu va îndrăzni să-ţi ia dreptul câştigat. Astfel, vei reuşi să lucrezi ca orice truditor din ţara ta, pe bani şi cu muncă cinstită.

Dacă vei continua să pozezi în lucrător dezinteresat, vei avea în continuare mari necazuri. Un principiu al vieţii în Univers ne spune că fiecare trebuie să dea ceva pentru a primi ceea ce doreşte**.** Deci este cazul ca oamenii să te recompenseze pentru munca dumitale prin ceea ce îţi trebuie ca să supravieţuieşti, banii. Bineînţeles că în unele cazuri disperate vei trata oamenii şi în mod gratuit, dar acestea vor fi doar excepţii dictate de bunul simţ ce te va însoţi toată viaţa. Pentru ca fiinţa dumitale să fie capabilă de această muncă deosebit de obositoare şi periculoasă, ai nevoie de banii necesari pentru a duce o viaţă liniştită din acest punct de vedere. Lipsa banilor uzează fiinţa umană atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic. Va trebui să găseşti modalităţile onorabile de a primi bani de la oameni pentru munca dumitale.

Îţi doresc mult succes în ceea ce vei face de acum înainte şi sunt convins că îmi vei urma sfaturile!

Rămâi cu bine, dragul meu, şi cheamă-mă în faţa unei icoane ori de câte ori vei avea nevoie de mine!

Cu mult drag,

Prea Sfântul Isus Hristos, Fiu al Maicii Domnului şi al Domnului Dumnezeu, de-a pururi nemuritor”

Martie 1997

Îndemnuri primite de la ISUS HRISTOS

- În cinste şi bunătate să trăiţi!
- Să fiţi buni, drepţi şi gânditori adevăraţi!
- Să nu puneţi niciodată răul în faţă!
- Să fiţi dornici de viaţă, însetaţi de bunătate, dornici de bunătatea tuturor oamenilor!
- Să nu urâţi pe nimeni!
- Să vă iubiţi copiii voştri şi copiii tuturor!
- Să fiţi toleranţi cu cei fără de lege şi cei care greşesc fără să-şi dea seama!
- Să fiţi dornici de a mulţumi oamenii!
- Să nu vă zbateţi în zadar atunci când primiţi câte o lovitură neaşteptată!
- Nu-i chinuiţi pe cei sărmani!
- Nu-i zdrobiţi pe ai voştri duşmani! Lăsaţi-i pe toţi să trăiască acum şi pururea, în vecii vecilor, Amin!
- Nu călăuziţi paşii oricui spre culmile gloriei şi ale fericirii!
- Nu zdrobiţi fărădelegile ce apar din umbră. Lăsaţi-le să vieţuiască până la pedeapsa maximă. Nimeni nu are dreptul să dea pedepse maxime, decât Domnul Dumnezeu Atotputernicul, Stăpânitor al Cerului şi al Pământului!
- Nu căutaţi să bateţi la porţile oricui vi se arată în cale, atâta timp cât sunteţi în stare să vă descurcaţi şi singuri!
- Nu cercetaţi fărădelegile altora dacă voi înşivă nu sunteţi foarte curaţi! Cel care ponegreşte o icoană sfântă este uşor de recunoscut ca fiind un om fără de lege. Aceasta înseamnă că ponegritorul unui om curat poartă un blestem asupra lui. Acest blestem îl va urmări în tot restul vieţii.

27 octombrie 1994

ISUS HRISTOS, despre structura Universului

„Universul nostru stelar, căruia i se mai spune „galaxia” noastră, este structurat în felul următor:

Cinci planete deosebit de puternice (Soarele, Luna, Jupiter, Neptun, Pluton) exercită o influenţă decisivă prin cantitatea de energie vehiculată în Universul nostru stelar. Toate celelalte planete, împreună cu întreaga cantitate de materie din Universul nostru, sunt subordonate energetic acestora şi, mai presus de acestea, factorului energetic suprem şi infinit care este Domnul Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor. Deci trebuie să înţelegi că Domnul Dumnezeu este un factor energetic imens, infinit, atotstăpânitor. Voinţa Sa este o energie de cea mai bună calitate, de o fi-

neţe rară, cum nu mai întâlneşti la nicio sursă energetică. Ea pătrunde instantaneu în orice punct al Universului nostru. Din această Energie Supremă a apărut viaţa pe Pământ, pe alte planete şi tot prin Ea se menţine viaţa pretutindeni, pentru că Ea există peste tot în Univers. Viaţa nu înseamnă doar fiinţe mişcătoare, viaţa înseamnă Energia, Voinţa Tatălui...

Despre straturile energetice:

Voi, acolo unde sunteţi, împreună cu Pământul, reprezentaţi nivelul supra-dens (fizic). Şi celelalte planete aparţin tot acestui nivel, de asemenea toate fragmentele solide care se mişcă în spaţiul inter-stelar.

În apropierea părţilor supra-dense din Univers se află, ca nişte pături protectoare, spaţii dense (din punctul nostru de vedere), care se numesc la voi „atmosfere”. Ele sunt învelişuri care protejează planetele şi celelalte fragmente supra-dense. Materia atmosferelor este astfel constituită ca să reziste şocurilor, factorilor agresivi, care există pretutindeni în Univers. Mă refer la diverse fragmente de comete, meteoriţi. Atmosfera terestră preîntâmpină şocurile atunci când navele vizitatorilor se apropie de Pământ cu viteză foarte mare.

După stratul dens (eteric) se află un strat semi-dens, mai fin decât cel atmosferic, ca o ceaţă foarte fină. Picăturile sale seamănă cu nişte oglinzi care „văd” tot ce se întâmplă în jurul lor, acest „tot” rămânând înregistrat în ele. Cine are puterea de a vedea în acestea este un supra-om (clarvăzător). În acest strat (astral) poţi întâlni toate minunile şi toate ororile imaginate şi ne-imaginate de mintea omenească. Dar totul este atât de fin încât voi aveţi impresia că este o lume de basm, de film.

Deasupra acestui strat (ca vibraţie) se află o materie de o fineţe rară. În ea nu pătrund nici obiecte, nici imagini, nici fiinţe cu structură corporală. Aici se află numai fiinţe deosebite, a căror principală însuşire este inteligenţa. Acest înveliş se numeşte „corpul minţii şi al cauzelor” (mental şi cauzal). Aici există numai gânduri, idei, iniţiative. Lipseşte fapta, lipseşte trupul, lipsesc imaginile.

Dincolo de acest înveliş se află un spaţiu şi mai fin, populat de fiinţe deosebit de rafinate, a căror vibraţie este extrem de puternică. Ele se pot mişca rapid, pot călători cu viteze incredibile în toate planurile inferioare. Majoritatea dintre ele ating perfecţiunea. Dintre acestea se aleg supuşii Domnului, „aleşii soartei”, „nestematele universului”. Ele au rolul de a veghea neîncetat pentru ca nimeni şi nimic să nu tulbure acea minunată Stare, care Se numeşte „Energia Divină”. Planul acesta se numeşte „planul pre-Absolut” sau „Absolutul inferior” (vedic, atmic etc).

Ultimul strat, cel mai înalt, mai fin, de nepătruns pentru fiinţele de rând, este „Absolutul Superior” sau „Raiul Divin”. Aici sălăşluieşte Domnul Dumnezeu împreună cu Soaţa Sa, de-a pururi eterna Fecioară Maria, care este Maica Mea. În acest strat avem acces Cei care suntem Fiii Domnului Dumnezeu. Suntem destul de mulţi, dar nu locuim definitiv aici. Noi, Fiii Săi, suntem în continuă mişcare, nu avem odihnă, dar cea mai mare parte a timpului ne-o petrecem în Absolutul inferior.”

ISUS HRISTOS,
despre ansamblul energetic al corpului uman

(cunoştinţe dobândite în Tibet)

„CORPUL FIZIC este format din cele trei substanţe fundamentale: apă, lut şi foc. Prin „lut" înţelegem „pământ". Omul are structura cea mai densă dintre toate vietăţile. Ştim că este format din carne, oase, sânge (în principal). În corp se află acumulate cele trei elemente vitale fundamentale necesare vieţii sale: spiritul, sufletul şi capacitatea mentală.

SPIRITUL este nemuritor şi corespunde elementului natural „foc". Se aseamănă cu o flacără care arde de-a pururi, neputând fi stinsă de nimeni. Este sâmburele energetic în jurul căruia se formează fiinţa umană.

Al doilea este SUFLETUL, care corespunde elementului natural „apă". Sufletul circulă în permanenţă prin arterele omului, ajutându-l să vieţuiască şi având reşedinţa în mijlocul inimii. Sufletul este elementul de legătură între spirit (adică aspectul nemuritor al omului) şi corpul fizic (cel care reprezintă partea limitată în timp, cea care la un moment dat moare şi putrezeşte).

Când omul este treaz, spiritul se află bine ascuns în interiorul creierului, într-o zonă numită „Marele Vital". Acesta seamănă cu o sferă de materie cenuşie inclusă în trunchiul cerebral. Acolo, spiritul este înconjurat de eternul perispirit. Sfera care-l adăposteşte este formată din materia perispiritului. PERISPIRITUL este format din materie eterică semidensă care penetrează materia cenuşie a creierului.

Sufletul este un nucleu eteric, invizibil pentru oameni. Nici cei mai mari clarvăzători nu reuşesc să-l distingă. Odată cu moartea omului, sufletul suferă un şoc traumatic. El rămâne viu doar câteva zile după aceasta, maxim 10 zile, iar apoi se distruge, particulele sale se împrăştie în spaţiu.

PARTEA MENTALĂ a omului o reprezintă aspectul fizic al muncii creierului. Practic, o parte din creier se ocupă cu elaborarea şi prelucrarea gândurilor, ideilor, dirijează trăirile umane, coordonează activitatea spirituală a omului. Aşa-zisa „minte" este, de fapt, rezultatul activităţii unor zone ale scoarţei cerebrale.

Fiecare din aceste trei elemente fundamentale, spirit, suflet, minte, prin viaţa lor intensă, emană raze de energie care formează împreună aşa-zisele „câmpuri energetice".

Spiritul emană radiaţia cea mai fină, cea mai puternică şi cea mai întinsă. Cu greu poate fi observat câmpul spiritual. Culorile sale diferă de la un individ la altul, corespunzător cu gradul de fineţe a spiritului său. Câmpul spiritual se numeşte „câmp cauzal". Dincolo de el se află numai Absolutul Divin.

Imediat următor, de întindere mai mică, deci mai apropiat de corpul uman, se află „câmpul mental”, care este rezultatul activităţii minţii. Acest câmp este mai dens decât cel spiritual, dar nu suficient de dens pentru a fi observat de oricine. Culorile sale sunt specifice individului şi fineţea lor corespunde calităţii muncii minţii sale. Cu cât trăirile mentale sunt mai puternice şi mai curate, cu atât culorile câmpului mental sunt mai luminoase şi mai deschise. Culorile şterse, cu nuanţe dubioase, de obicei întunecate şi tulburi, aparţin oamenilor înapoiaţi mental sau celor care, prin viaţa lor, fac mult rău celor din jur.

Sufletul, având structură eterică, emană un câmp eteric cu două dimensiuni. Prima este o dimensiune redusă, ce formează o dublură a corpului fizic, pe care îl penetrează şi îl cuprinde ca într-o cochilie. Este aşa-zisul „dublu eteric”, copie fidelă a corpului fizic, puţin mai mare decât acesta, având rolul de a-l menţine în viaţă şi a-i dirija întreaga activitate. Dublul eteric este ca un palat în care se află tot ce este necesar structurii şi funcţionării fiinţei umane. Dacă omul moare, palatul se deschide şi pleacă, este un palat zburător. Firul de legătură între acest palat şi corpul din interiorul său se numeşte „cordon eteric” şi este fixat pe creierul uman în zona dinapoia capului.

Cea de-a doua dimensiune a corpului eteric se mai numeşte „corp energetic”. El include atât corpul eteric, cât şi corpul fizic. Corpul energetic este cuprins în interiorul corpului mental şi are dimensiuni mai reduse decât acesta din urmă, dar densitatea ceva mai mare. Urmează, deci, în ordinea densităţii: dublul eteric - mai dens decât cel energetic, şi corpul fizic - supradens. Culorile corpului energetic diferă de la un individ la altul şi de la un moment la altul. Ele sunt în strânsă legătură cu nivelul funcţionării dublului eteric şi al corpului omenesc.”

Anul 1996

GLASUL MAICII DOMNULUI

Despre revelaţiile de la FATIMA

- Prea-sfântă Maică a Domnului, binevoiţi să-mi dezvăluiţi ce le-aţi spus oamenilor la Fatima?

- „Secretul de la Fatima” este o poveste ce pare unora bizară şi altora apocaliptică. Nici una, nici alta nu trebuie să fie exagerate. Apariţia a fost o întrupare eterică de-a Mea. Eu am mereu astfel de întrupări prin care ajut oamenii să se trezească din somnul lor care îi amorţeşte.

Ce le-am spus atunci oamenilor:

„Fiţi binecuvântaţi, oameni buni! Eu sunt Fecioara Maria, mama pruncului Isus Hristos! Am venit în mijlocul vostru pentru a vă spune lucruri grave ce se pot întâmpla dacă voi, oamenii, nu vă îndreptaţi comportarea, spre a vă apropia de credinţa curată şi adevărată în Bunul nostru Dumnezeu. Oameni buni, nu uitaţi că sunteţi carne din carnea Domnului Isus Hristos, purtaţi în voi sângele Său, care a fost vărsat cu multă durere! Trupul vostru poartă Voinţa Bunului Dumnezeu în el. Nu vă mai bateţi joc de ceea ce aţi primit prin bunăvoinţa Celui de Sus!

Fiţi curaţi, buni, ajutându-vă astfel iertarea păcatelor! Ceea ce fac unii dintre voi, greşind tot timpul, va duce la pedepse umilitoare pentru condiţia voastră omenească. Greşind mereu, atrageţi blestemul vieţii şi al morţii, care vine din alte părţi, nu de la Dumnezeu! Dacă nu vă îndreptaţi, acest blestem va coborî asupra voastră pe Pământ şi atunci nu vor fi ajutaţi decât cei care vor dovedi adevărata credinţă în Cel de Sus. Ceilalţi vor dispare în chinuri groaznice, ispăşind astfel toate păcatele omenirii.

Oameni buni, să aveţi credinţa în sufletele voastre, să fiţi cu mare băgare de seamă atunci când ascultaţi sfaturile oamenilor Bisericii! Adeseori, aceştia, din anumite motive, vă pot minţi. Credinţa să o aveţi în voi, să fiţi pătrunşi de ea, nu aşteptaţi să v-o dea alţii, care şi-au făurit o meserie din răspândirea Cuvintelor Sfinte printre oameni! Nu toţi sunt sinceri şi cu adevărat credincioşi. Băgaţi de seamă la vorbele Mele!

Acum vă las, dragii Mei, şi nu uitaţi credinţa adevărată!

Despre naşterea Domnului ISUS

- Care este adevărul despre naşterea Domnului Isus din Fecioara Maria?

- Fecioara Maria a fost o întruchipare a Mea în planul fizic. Am făcut aceasta trecând spiritul Meu într-o tânără femeie căsătorită care nu putea avea copii din motive anatomice. După aceasta, Domnul Dumnezeu, fiind anunţat de Mine, a hotărât ca unul dintre Fiii Săi să se nască din această femeie. Din momentul în care spiritul Meu a trecut în ea, i s-a dat dreptul de a deveni o femeie sfântă. Bărbatul ei a respectat-o, nu s-a mai atins de ea. Prin urmare, nu era o „fecioară” în înţelesul vostru, al pământenilor, era o femeie măritată ce nu putea avea copii. Naşterea ei a fost perfect

normală, odată ce i s-a înlesnit posibilitatea sarcinii. „Duhul Sfânt" a fost minunea prin care Domnul Dumnezeu a ajutat-o să rămână însărcinată. A rămas însărcinată cu bărbatul ei, sarcină aprobată să apară direct de către Domnul Dumnezeu. Iar pruncul din ea a devenit un sfânt şi pentru că femeia care Îl purta era o sfântă, datorită spiritului din ea.

Acesta este adevărul despre naşterea Fiului Nostru, Isus Hristos. Pruncul s-a dovedit a fi deosebit, imediat după naştere. Minunile lui se cunosc, au fost povestite de la om la om, rămânând vii de-a lungul timpului...

Anul 1997

Un sfat de la MAICA DOMNULUI

Foarte mulţi oameni ajunşi la vârsta maturităţii continuă să se sfătuiască cu părinţii lor în toate problemele de viaţă. Cazul doamnei Iuliana din Moldova iese cu mult în evidenţă prin faptul că dumneaei îmi solicita adeseori sprijinul pentru a discuta cu părinţii săi, decedaţi cu foarte mulţi ani în urmă. În momente de disperare, când nu mai găsea soluţii de rezolvare a necazurilor sale, mă ruga să o contactez şi pe Maica Domnului pentru a-i primi sfaturile.

„Draga mea Iuliana,

Observ că te afli pe drumul cel bun, având încă multe de făcut pentru a-ţi repara viaţa şi a-ţi organiza viitorul. Cred că ne-am înţeles destul de bine atunci când ţi-am spus că ţi se arată şi zile mai bune pe lângă cele rele, care vor mai urma o perioadă de timp. Apreciez bunele tale intenţii de a-ţi reface viaţa ta şi a copilului tău. Trebuie să înţelegi că în perioada aceasta, greu de trăit pentru tine, ai de făcut dureroasa alegere între bărbatul care îţi este drag, dar îţi aduce multă nefericire, şi binele tău alături de fiica ta. Nu poţi să-i păstrezi pe amîndoi în continuare deoarece el nu este, nu poate şi nici nu doreşte să devină liber. Vrea să-şi păstreze soţia şi copilul alături de el. Încearcă să-ţi organizezi viaţa cât mai bine, ajutându-ţi astfel fiica să supravieţuiască, aducându-i mai multă seninătate în suflet.

Ori de câte ori m-ai chemat m-am arătat optimistă şi încrezătoare în puterea ta de a-ţi face ordine în viaţă pentru a scăpa de răul ce te înconjoară. Te rog, draga mea, să-ţi asculţi părinţii care te îndeamnă numai la bine! Ascultă şi glasul copilului tău ce-ţi cere ajutor cu disperare! Îndreaptă-ţi paşii spre cei dragi dornici să te ajute! Lasă în urma ta durerea şi întunecimea care îţi otrăvesc sufletul! Rămâi cu bine, draga mea! Sper ca data viitoare când îmi vei cere din nou sfatul vei fi început o viaţă nouă, mai bună decât cea de până acum.

A ta şi a tuturor,

Prea Sfânta Maică a Domnului Isus Hristos."

Martie 1998

ZEIŢELE COSMICE

Cine sunt Zeiţele Cosmice?

În ultimii ani au pătruns şi în România unele informaţii ezoterice despre aşa-zisele „Puteri, sau Zeiţe, Cosmice”. Este vorba despre preluarea prin filiera occidentală a unor cărţi inspirate din religiile indiene. Subiectul este tratat în cărţi într-un mod mitic, istoric, artistic şi speculativ-filosofic. Cu greu se poate apropia un om ce aparţine civilizaţiei europene de înţelegerea aspectelor spirituale ale acestei mitologii, fără ajutorul unui iniţiat autentic. În realitate, cele 10 Zeiţe Cosmice sunt nişte Spirite Înalte, asemănătoare celor mai înalţi Îngeri cunoscuţi de tradiţia iudeo-creştină. De aceea, invocarea lor este, de fapt, o rugăciune sinceră către Divinitate şi slujitorii Săi. Ele nu aparţin doar spaţiului geografic indiano-tibetan, ci sunt universale. Nu cred că este necesară adoptarea lor în panteonul Sfinţilor creştini tradiţionali, care ne sunt suficienţi şi ne pot ajuta în orice situaţie.

Pentru a le cunoaşte direct, am contactat, cu ajutorul Shambalei, unele dintre aceste Spirite Universale.

KARMELA – Zeiţa Continuităţii Conştiinţei

„Eunt zeiţa conştiinţei continue. Mă cheamă şi Dhumavatti, şi Loshika, am denumiri diferite, după cum s-au obişnuit unii sau alţii să mă numească.

Sunt zeitatea cosmică responsabilă de asigurarea continuităţii şi succesiunii lanţului karmic. Asigur viaţa de dincolo de moarte şi moartea din această viaţă sau din fiecare viaţă. Îmi place să mă unesc cu conştiinţele celor care mor pentru a le călăuzi spre „lumea viselor frumoase”. Îmi place foarte mult să-i ajut pe cei ce îşi dau duhul, să le desprind spiritul şi să-i însoţesc în astral pentru a-l preda fraţilor noştri însărcinaţi cu primirea lui.

Eu sunt o zeitate cosmică şi am slujbaşii mei, entităţi de pază şi ordine, organe executoare, sfetnici. Atunci când omul moare, o armată de entităţi îl înconjoară, nevăzute celor aflaţi în jurul mortului. Spiritul este pregătit pentru ieşirea din corp şi pornirea pe drumul către astral. Noi îl însoţim, iar eu supraveghez, organizez, dirijez totul.

Aş vrea să cred că toată lumea de pe Pământ este conştientă că această viaţă, în care se află acum, este trecătoare, iar felul cum este trăită contează extrem de mult pentru ceea ce va urma dincolo de sfârşitul ei. Dar oamenii nu prea vor să respecte Legile purtării corecte, potrivit cu cerinţele divine. De aici rezultă o mulţime de complicaţii, care produc ceea ce se numeşte „lanţ karmic”. Păcatele dintr-o viaţă se reflectă în viaţa următoare. Şi tot aşa mai departe, până când pătimirile omului, adunate viaţă cu viaţă, au curăţit păcatele sale.

Despre Conştiinţă

Prin „continuitatea conştiinţei" mă refer la conştiinţa nemuritoare ce se păstrează din viaţă în viaţă. Mai precis, sâmburele ei se păstrează neatins, chiar dacă manifestările de conştiinţă ale persoanei pot să difere puţin de la o viaţă la alta.

Aici, la noi, în astral, există conştiinţe pure şi impure (negative). Entităţile dotate cu conştiinţă pură sunt cele benefice, iar cele cu conştiinţă impură sunt cele malefice (diavolii). Noi, entităţile benefice, avem conştiinţa nealterabilă, neschimbătoare pentru veşnicie. De exemplu, eu, ca zeitate cosmică, nu mă voi încarna, dar sunt entităţi cu rang mai mic decât al meu care primesc misiunea de a se încarna. Ele au o anumită conştiinţă veşnică, inatacabilă, dar în momentul încarnării sunt avertizate că bucata de carne ce vine pe lume poate avea manifestări neconforme cu conştiinţa de la care au pornit. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu entităţile negative, numai că aici fenomenul este invers: un spirit malefic poate deveni mai bun după încarnare, dar conştiinţa sa mizerabilă, negativă, este veşnică. Sunt schimbătoare doar proiecţiile conştiinţei în planul fizic, odată cu diversele încarnări.

Există şi conştiinţe intermediare, la care se interferează nuanţele benefice cu cele malefice. Acestea produc în planul fizic încarnările unor persoane cu caracterul variabil. Astfel de persoane sunt „alunecoase", cu comportament capricios şi schimbător. Sunt cei mai dificili oameni. Dacă le observi aspectul benefic, te pot înşela cu latura malefică. Dacă sunt răi în accepţia ta, s-ar putea să nu le observi şi părţile bune. Oricum, sunt foarte schimbători.

Conştiinţa unui spirit este acea stare benefică prin care spiritul are o viziune de ansamblu asupra a tot ceea ce există în univers. Conştiinţa fiecărui spirit este dată de către Domnul Dumnezeu prin puterea Sa divină, atotputernică şi atotcuprinzătoare. Conştiinţa este unică, specifică fiecărui spirit. Numai în gemenii siamezi există o singură conştiinţă, divizată în două surori. În rest, două spirite nu pot avea aceeaşi conştiinţă şi nici conştiinţe asemănătoare sau identice. Conştiinţa este un domeniu de lucru specific fiecărui spirit. Conştiinţa este tot timpul trează, în permanentă mişcare, ea se frământă, se agită. Fără conştiinţă, spiritul n-ar exista sau ar fi mort. Conştiinţa este ceea ce s-ar putea numi „sufletul" spiritului. Ea este nucleul energetic ce animă spiritul. Ea îl pune în mişcare, îl învaţă ce trebuie să facă, este creierul şi inima spiritului.

ATMAN este modelul de spirit imaginar către care visează toţi yoghinii. Atman nu este ceva real, cum este conştiinţa. S-ar putea asemăna Atman cu acel imaginar spirit dotat cu conştiinţă universală. Deci, Atman este modelul de spirit perfect, dar cum perfecţiunea nu există, nici Atman nu este real, iar lui Atman i se atribuie modelul de conştiinţă perfectă, numită „conştiinţă universală".

Prin purificare, nivelul de conştiinţă trece pe un plan superior, corespunzător cu evoluţia spiritului. Când conştiinţa se perfecţionează, spiritul evoluează, iar când conştiinţa este întinată, spiritul decade. Toate enti-

tăţile îşi fac karmă, este inevitabil din moment ce acceptă încarnarea. După aceea, depinde de puterea lor de concentrare şi de conjunctura în care trăiesc ca să-şi ardă karma şi să nu fie respinse în astral. Deci, Legea karmei acţionează mereu şi asupra oricui.

Ar fi mult mai simplu ca spiritele să nu se încarneze, dar de ce să renunţăm la „facerea lumii"? Domnul Dumnezeu vrea să apară în fiecare clipă noi fiinţe. Cum oare să apară acestea pe Pământ sau pe altă planetă dacă spiritele conştiente refuză să se încarneze? Dacă toate spiritele ar refuza, atunci cum s-ar mai continua viaţa în univers? Este adevărat că nu toate spiritele acceptă în orice moment să ia învelişul de carne. Li se dă libertatea să accepte sau nu, după ce au studiat mediul în care se vor încarna. Unora nu le convine familia şi atunci alt spirit vine să ia locul celui mofturos, iar acesta din urmă îşi alege o altă familie sau mai aşteaptă. Un lucru este sigur: încarnarea spiritelor superioare este obligatorie pentru binele universului. Încarnarea celor inferioare (malefice) se face „pe furate", pe ascuns. Ele sunt foarte abile şi dornice de acţiune, de a face rău fiinţelor şi găsesc momente de neatenţie din partea gardienilor astrali, pătrunzând în corpul unor fiinţe pământene sau extraterestre. Este un fel de a zice „posesiune demoniacă", o expresie pretenţioasă, mai mult bisericească. În realitate, este vorba despre Legea cauză-efect în natură, adică legea faptei şi răsplatei, legea acţiunii şi a reacţiunii. Unii oameni trebuie să aibă o soartă negativă sau intermediară, iar în aceştia pătrund spiritele slab evoluate. Vrem, nu vrem, această Lege se respectă fără să se ţină cont de preferinţele noastre.

Una dintre teoriile nivelelor de conştiinţă clasifică vietăţile în următoarele categorii:

1. Vietăţile cele mai simple, de exemplu plantele, vietăţile unicelulare;
2. Insecte şi animale inferioare;
3. Animale superioare inteligente, de exemplu calul, maimuţa, leul, câinele;
4. Oameni cu o comportare şi un mod de a gândi simplu;
5. Oameni cu o inteligenţă medie;
6. Oameni inteligenţi;
7. Oameni supradotaţi mental.

Totuşi, nivelele superioare din această clasificare pot avea o conştiinţă negativă sau intermediară. Mentalul reflectă doar capacitatea de acţiune a conştiinţei, el este instrumentul de acţiune al conştiinţei.

O conştiinţă pozitivă de înalt nivel oferă omului şi o mare puritate energetică, ce prezintă caracteristici ale chakrelor superioare.

Despre eliberarea de karmă

Eliberarea de lanţul karmic se poate obţine prin mai multe mijloace: viaţă cumpătată; post îndelungat de orice natură; o conştiinţă înaltă ce îi determină persoanei un comportament foarte corect faţă de semenii săi; arderea impurităţilor din organism, cum reuşesc foarte bine yoghinii. Ei au metode specifice pentru eliberarea de karmă, pe care o pot obţine

mult mai repede decât alţii. Unui yoghin îi sunt suficiente şi câteva săptămâni, dar un neyoghin poate trudi în cumpătare o viaţă întreagă pentru a primi eliberarea după moarte.

Karma poate fi: a) negativă; b) intermediară; c) pozitivă. Karma este proiectată în toate planurile vibratorii, de aceea o putem clasifica în:

1. Karma fizică;
2. Karma eterică (este o combinaţie între cea fizică şi cea astrală);
3. Karma astrală (este proiecţia în planul astral a karmei fizice);
4. Karma mentalo-cauzală (este proiecţia în acest plan a karmei astrale);
5. Karma buddhi-vedică (este proiecţia în acest plan a karmei cauzale).

O primă eliberare se face asupra karmei fizice, dar odată ajuns în astral prin destrupare, spiritul este pus la purificare pentru a se elibera mai întâi de karma eterică, apoi de cea astrală. Dacă s-a eliberat de karma astrală, spiritului i se dă libertatea de a trece în planul imediat superior ş.a.m.d. Dacă spiritul a reuşit să se elibereze de karma fizică şi cea eterică înainte de a se destrupa, el nu mai este obligat să se reîncarneze.

În fiecare tip de karmă trebuie parcurse câte şapte trepte de eliberare. Există o întreagă teorie a stratificării karmelor. Iată mai jos cele şapte trepte de eliberare de karma fizică (posibile de parcurs în timpul vieţii pământeşti):

1. Eliberarea de tarele trecutului din această viaţă, dar nu şi din vieţile anterioare;
2. Eliberarea de suferinţele sufleteşti provocate de mediul înconjurător. Se obţine prin întărirea activităţii mentale;
3. Eliberarea de suferinţele fizice prin practici şi metode de purificare a corpului fizic, eteric, astral;
4. Eliberarea de karma eterică. Aceasta se face prin meditaţii prelungite, punerea în rezonanţă a corpului eteric cu energia cosmică venită de la Dumnezeu;
5. Eliberarea de karma astrală, prin continuarea practicilor de purificare şi de punere în rezonanţă cu energia divină;
6. Eliberarea de karma cauzală, prin rafinarea rezonanţei energetice cu energia divină;
7. Eliberarea totală de karmă, prin arderea resturilor karmice pe toate planurile şi în toate învelişurile corpului fizic. Acum corpul fizic devine un înveliş fără importanţă; nici mâncarea, nici îmbrăcămintea, nici mediul social nu mai contează. Fiinţa a devenit un canal energetic prin care trece nestingherită energia divină, pură, minunată, venită de la Domnul Dumnezeu. Când această fiinţă moare pe Pământ, sau pe altă planetă, este o mare sărbătoare în toate sferele cosmice, pentru că se apropie venirea unui spirit superior alături de celelalte, deci are loc o întărire a puterii forţelor binelui din univers.
8. Dacă în nicio viaţă spiritul nu reuşeşte să se elibereze pe treapta a şaptea, el nu poate trece la arderea karmei din planul eteric. I se dă şansa de

reîncarnare în planul fizic, dar în următoarea viaţă nu se continuă eliberarea de pe treapta rămasă în viaţa anterioară, ci se reia eliberarea de la prima treaptă. De aceea, într-o viaţă omul este mai păcătos şi în alta, mai puţin păcătos. Şi tot aşa, încarnările continuă în planul fizic, dându-i-se spiritului şansa de a evolua prin arderea karmei fizice...

În starea de samadhi (transă extatică) yoghinul parcurge rapid toate etapele evoluţiei spiritului, ajungând fulgerător în planul vedic. Acesta este aproape de vârful piramidei, mai sus de el se află Voinţa Divină. Starea de samadhi este un model al drumului urmat de spirit către Domnul Dumnezeu. Yoghinul în samadhi, ajuns în planul vedic cu conştiinţa şi spiritul său, nu mai are nimic în comun cu celelalte planuri şi poate primi direct binecuvântarea Domnului Dumnezeu. Mai poate primi de la Acesta sfaturi, indicaţii, porunci, dojeni etc. Revenirea din samadhi în planul fizic se face printr-o coborâre fulgerătoare, instantanee a conştiinţei şi spiritului, trecând prin toate planurile, de sus în jos.

Prin metode şi practici artificiale se poate intra în samadhi fără ca yoghinul să fie eliberat. Cel ce reuşeşte să ajungă în această stare îşi purifică foarte mult corpul fizic şi învelişurile acestuia, uşurându-şi „arderea" karmei. Printr-o singură intrare în samadhi se poate „arde" karma sau nu, depinde de ce nivel de conştiinţă are yoghinul şi ce metodă a folosit. Există tehnici, simple sau complicate, pentru intrarea rapidă în samadhi, dar efectul karmatic este mult mai mic decât o stare de samadhi obţinută printr-o meditaţie profundă, în care yoghinul a intrat în rezonanţă cu Puterea Divină."

BHUVANESHWARI – Zeiţa Spaţiului

„Eu sunt Zeiţa Înţelepciunii Divine care măresc spaţiul infinit de mult, pentru ca atât cunoaşterea oamenilor, cât şi conştiinţa lor să se desfăşoare la nesfârşit. Îmi place tot ce este gigantic. Eu vreau să măresc totul până la limitele infinitului, în felul acesta ajungând să ofer oamenilor o posibilitate de pătrundere cu conştiinţa în spaţiul cu infinite dimensiuni.

Eu concep viaţa oamenilor de pe Pământ ca pe o integrare în ciclul vieţii şi al morţii desfăşurat la nesfârşit, chiar şi după eliberarea finală a unor spirite. Nu pot să cred că toţi oamenii de pe Pământ se vor limita la viaţa lor mizeră, îngustă şi închisă în spaţiul cu 3 dimensiuni. Cine gândeşte şi acţionează doar în acest spaţiu este un om legat de karma sa, un om ce se va încarna la nesfârşit, pentru ca abia prin acest lanţ al reîncarnărilor să cunoască infinitul. Acei oameni care reuşesc să depăşească limitele gândirii tridimensionale îşi dilată conştiinţa atât de mult încât pot aspira la cunoaşterea universală, cea fără limite şi oprelişti.

Nu vreau să cred că aceia care stăpânesc conştiinţa universală nelimitată se vor mărgini la a păstra numai pentru ei această comoară. Voi, cei de pe Pământ, care mă cunoaşteţi oricât de puţin, încercaţi să mă înţele-

geţi şi, dilatându-vă conştiinţa, veţi intra în rezonanţă cu energia mea şi vă veţi depăşi limitele în toate direcţiile...!”

LAKSHMI – Zeiţa prosperităţii

„Eu sunt mai severă, mai puţin prietenoasă, pentru că eu ţin averea în mâinile mele şi nu oricine are voie să fie bogat. Este vorba de bogăţia trupului, în primul rând: inteligenţă, voioşie, frumuseţe pe dinafară şi pe dinăuntru. Această frumuseţe înseamnă curăţenie sufletească şi trupească, piele netedă, ochi luminoşi, care exprimă iubirea pentru toţi semenii, sănătate trupească, adică lipsa bolilor de orice fel, mândria că eşti bun şi că nu te ascunzi printre oameni răi, frumuseţea cugetului ce doboară orice răutate şi perversitate, ce doboară urâţenia oamenilor în care sălăşluiesc spirite malefice.

Eu sunt foarte bine intenţionată, vreau să îndrept oamenii pe căile Domnului, dar ei nu mă cunosc, iar cei care au auzit de mine ştiu puţin sau nimic despre adevărul puterilor mele cosmice. Eu lucrez în astral, dar pot ajunge oricând şi în cauzal şi chiar mai departe, în Spaţiul Eteric Superior. Eu sunt pretutindeni.

Nu pot să spun că sunt rudă cu Isus Hristos, ci sunt o Fiică adoptivă a Domnului Dumnezeu, mai presus de cuvântul „rudă”. Isus Hristos este Fratele meu etern întru Domnul Dumnezeu, aşa cum şi celelalte zeităţi cosmice îmi sunt Fraţi şi Surori. Domnul Dumnezeu este Tatăl nostru, al tuturor. El stăpâneşte Universul, deţine puterea absolută asupra noastră, a tuturor şi decide în situaţii extreme ce trebuie să facă fiecare dintre noi. Noi nu avem voie să ne abatem de la calea noastră cea dreaptă, ştim exact ce avem de făcut. Ajutăm şi pedepsim în universul astral, dar facem totul cu cele mai bune intenţii.

Nu avem treabă cu banii pământeşti, noi ajutăm altfel, prin entităţi, oameni, acţionăm şi asupra naturii. Rugându-vă să aveţi bunăvoinţa celor din astral, voi vă sporiţi norocul. Noi aici producem schimbări esenţiale în viaţa oamenilor, nu doar nişte reuşite trecătoare. Încercaţi să vă îmbogăţiţi pentru a vă asigura existenţa, dar numai pe căi cinstite, nu-i păgubiţi pe alţii ...!”

Anul 1995

SHAMBALA

SHAMBALA este o zonă spirituală mirifică, menţionată de legendele multor popoare, în folclorul nostru fiind cunoscută ca „tărâmul blajinilor”. În SHAMBALA trăiesc fiinţe sfinte care veghează cu nesfârşită înţelepciune asupra Pământului şi a vieţii pe această planetă. Ele au transmis din când în când mesaje, inspiraţii benefice şi metode concrete de îmbunătăţire a traiului oamenilor.

CONDUCĂTORUL SUPREM AL SHAMBALEI, „REGELE LUMII” SE ADRESEAZĂ OAMENILOR

Ce este Shambala?

Shambala, acest tărâm minunat, această lume de vis, este o zonă nelocuită de oameni, în adevăratul înţeles al cuvântului „om”. Este un ţinut energetic, vibratoriu, pur, părând ireal pentru muritorii de rând. Este o lume deosebită de cea pământeană. Noi, cei din Shambala, avem nevoie doar de un spaţiu unde să ne mişcăm, şi atât. Suntem nişte luminiţe dotate cu inteligenţă maximă, aflate pururea în mişcare, neobosite etern, minunate focare energetice care supraveghează şi conduc universul.

Dar mai ales noi supraveghem Pământul, această planetă secătuită de bunurile sale fireşti, pângărită peste poate de tot felul de entităţi rele întrupate în oameni. Noi, cei din Shambala, controlăm fiece firicel de materie pământeană, fiece fiinţă locuitoare a acestei minunate planete. Dar tot noi ne simţim datori faţă de Bunul Dumnezeu să protejăm Pământul, să-l înconjurăm cu aura divină atât de necesară lui.

Cu toate acestea, primejdiile ce-l pândesc sunt nenumărate. Răutatea şi lăcomia oamenilor a ajuns fără precedent; perversitatea, ura, minciuna fac victime în fiecare clipă. Noi ne străduim să purificăm zone întinse ale Pământului, dar nu peste tot Cuvântul Domnului are chemare în inimile oamenilor. Mulţi pământeni vor să stăpânească lumea de-a pururi, dar nimic nu este veşnic în univers în afară de Voinţa Domnului Dumnezeu, Atotputernicul nostru Stăpân. Din cauza aceasta strădania noastră pare zadarnică...

Totuşi, noi, înţelepţii Shambalei, dăm de veste oamenilor adeseori că ora Judecăţii se apropie. Atunci fiecare suflet de pe planeta noastră va raporta Domnului Dumnezeu ce a făcut cu credinţa sa curată: dacă o mai are, cât este ea de puternică; dacă nu o mai are, de ce a pierdut-o. Astfel, cei răi vor dispărea în urma propriei lor neputinţe de a se îndrepta spre Calea cea sfântă şi mare, Calea ce duce spre Domnul Dumnezeu, Atotpu-

ternicul. Cei buni, cei dotaţi cu credinţa neabătută în Voinţa Divină vor fi salvaţi de la distrugere.

Toţi vorbim despre Apocalipsă, sau „sfârşitul lumii”, dar câţi cunosc adevăratele cauze ale acestei tragedii terestre?

Cauzele stau în necredinţa oamenilor, în dorinţa lor de a stăpâni universul, în micimea sufletelor care adeseori se cred mari.

Falşii prooroci

Vedem cu toţii câţi prooroci mincinoşi domnesc pe Pământ. Fac avere din ghicit, prevestesc viitorul oricui numai pentru a face bani cât mai mulţi. Dar este oare drept să-şi folosească şarlatania înnăscută pentru a minţi nişte oameni? De ce să nu le lase oamenilor libertatea de a-şi croi singuri soarta, de a le permite să gân-dească liber şi nu călăuziţi de orice persoană dispusă la prevestirea viitorului? Nu este mai drept, mai uman, ca fiecare om să înveţe ceva din greşelile sale, să-şi îndrepte comportarea prin căinţă dreaptă, prin implorarea Milei şi Compasiunii Divine?

Într-adevăr, lumea de azi are în general impresia că poate cuceri totul, că poate urni totul din loc, chiar şi munţii, crede că banul este cheia miraculoasă a tuturor porţilor, dar uită un lucru esenţial: că totul vine de la Dumnezeu, că nimic nu este veşnic, iar totul, absolut totul se modifică continuu, fără oprelişti şi fără a cere vreo permisiune de aiurea pentru a se întâmpla acest lucru. Deci, având în vedere că lumea pământeană este trecătoare, fluctuantă în univers, noi nu trebuie să ne bazăm doar pe nişte iluzii atractive, care prezintă un oarecare interes la marele public.

Veşnicia este un atribut de aur, ea nu se obţine pe ordinator sau pe globul de cristal, ci ne este dată, sau nu, de către Divinitatea Supremă, Domnul Dumnezeu cel Atotputernic şi Atoateştiutor. Noi nu putem face altceva decât să ne supunem Voinţei Sale cu umilinţă şi cu speranţa că într-un viitor îndepărtat sau mai puţin îndepărtat vom fi iertaţi şi vom scăpa de lanţul cu ghimpi al karmei. Dar până atunci ne vedem puşi în situaţii uneori bizare, de a reveni pe Pământ pentru a trăi în condiţii mizere, numai pentru a ne ispăşi nişte grave pedepse pentru anumite fapte din trecutul nostru karmic.

Deci, dragii mei pământeni, nu vă lăsaţi înconjuraţi de min-ciună, ipocrizie, linguşeală, sete de bani şi alte astfel de „podoabe” ucigătoare pentru spiritul curat şi nepregătit de a înfrunta tentaţiile periculoase!

Aleşii Domnului

Noi, cei din Shambala, suntem aici pentru a asigura o centură protectoare civilizaţiei de pe Pământ, care este în pericol să se prăbuşească, pradă propriilor sale vicisitudini. Cu toţii suntem nişte spirite luminate, dotate cu inteligenţă deosebită şi avem darul de a iradia cu energie benefică orice colţ al Pământului sau al spaţiului din jurul său. Putem fi văzuţi numai de către unii clarvăzători şi nu ne arătăm profanilor, nici celor „iniţiaţi” înspre rău şi nu spre Voinţa Divinului. Veghem asupra omenirii zi şi noapte, nu avem odihnă, dar nici oboseală. Dorim să aducem pe

această planetă frumuseţea pură şi credinţa curată în Domnul Dumnezeu.

Oamenii au uitat, în mare parte, cum se face o rugăciune adevărată, pornită din adâncurile sufletului. Şi se mai miră că dorinţele lor nu ajung întotdeauna acolo unde trebuie! Dar va veni o zi a Judecăţii Supreme, o zi în care fiecare va plăti sau va fi răsplătit, potrivit faptelor sale...

În anii ce vor urma se vor întâmpla multe nenorociri în această lume. Oamenii nu-şi vor da seama de ceea ce vor păţi. Nenorocirile le vor veni instantaneu, luându-i pe nepregătite, iar majoritatea dintre ei vor crede în continuare că totul li se cuvine, inclusiv nenorocirile prin care trec. Dar şi aşa stând lucrurile, omenirea, în general, va înţelege prea puţin din păţaniile sale. Credinţa în Domnul Dumnezeu aparţine cu adevărat numai celor aleşi de Dânsul pentru a ridica planeta Pământ la înălţimea spirituală dorită de Divinitatea Supremă...

Cu toate acestea, unii dintre oamenii zilei vor reuşi să tre-zească, într-o oarecare măsură, minţile şi sufletele semenilor care îi înconjoară. Şi vor mai apare anumiţi emisari ai Cuvântului Divin, despre care prea puţini vor şti că ei sunt întrupări vremelnice ale acelei lumi minunate şi invizibile ce se cheamă „Shambala”.

Dumnezeu le ştie pe toate şi le dă pe toate tuturor celor care le merită, fie ele bune, fie rele. Fiecare om îşi are karma lui şi trebuie să treacă prin împrejurările cerute de aceasta.

Atunci când se va pune problema unei selecţii spirituale între credincioşii Domnului, mulţi vor fi respinşi la proba supremă, deşi în aparenţă şi-au făcut datoria faţă de cele sfinte. Însă, foarte puţini credincioşi au cu adevărat credinţa în suflet...

Ce înseamnă credinţa?

A fi cu adevărat credincios în Dumnezeu înseamnă să porţi în tine Scânteia Divină. Aşa cum focul arde şi purifică aerul din jurul său, tot aşa flacăra credinţei adevărate aflate într-un suflet pământean are puterea de a curăţa inimile şi cugetele celor din jurul său.

Totuşi, nu este de ajuns să fii tu însuţi cu adevărat credincios în Dumnezeu! Trebuie să le dai celor de lângă tine o mare parte din puterea credinţei tale. Dacă nu răspândeşti credinţa către ceilalţi semeni ai tăi, te comporţi ca un pom viu, dar sterp, fără roade. Egoismul nu este compatibil cu credinţa adevărată. Dacă eşti un ales al Domnului, atunci dăruieşte-le tuturor celor din jurul tău din lumina ta interioară!

Ce să mai vorbim despre acei falşi prooroci care ies adeseori la drumul mare ţinând predici nenumărate şi cântând rugăciuni pe cele mai moderne ritmuri muzicale? Aceştia sunt nişte întrupări ale entităţilor negative care au fost cândva în apropierea Domnului Dumnezeu, dar care, în urma unor greşeli grave datorate setei lor de a-L întrece pe Domnul Suprem, au fost silite să părăsească zona înaltă şi luminoasă în care se aflau. Ajunse jos, aceste entităţi încearcă pe diverse căi, în diferite locuri şi în anumite perioade de timp să-şi astâmpăre nepotolita sete de mărire. As-

tfel, au apărut diverse „confrerii” sau „secte religioase”, cum li se mai spune, în mijlocul cărora numai credinţă adevărată nu este. O parte dintre victimele lor nu mai pot fi recuperate. Ele decad şi le aşteaptă un lanţ întreg de reîncarnări prin care Domnul le oferă şansa de a se reabilita. O foarte mică parte dintre membrii sectelor satanice se trezesc ca după un vis urât şi, ajutaţi fiind la timp, reuşesc să redevină fiinţe normale. Cea mai bună cale pentru alegerea drumului în viaţă este Calea credinţei adevărate şi dezinteresate în Domnul Dumnezeu!

Mesagerii Shambalei

Aşadar, lumea de astăzi nu vrea să-şi dea seama că mult nu mai poate dura actuala situaţie, în care necredinţa în Domnul Dumnezeu face victime pretutindeni pe Pământ... De aceea se impune o nouă ordine printre oameni, o nouă viziune asupra vieţii şi a morţii, viziune care pare „nouă” doar unora, ea fiind veche de când lumea, dar aparţinând numai înţelepţilor Shambalei. Noi, cei din Shambala, nu vrem să facem victime, nu vrem să distrugem omenirea, urmărim doar să readucem pacea şi credinţa adevărată în Dumnezeu, aşa cum au fost ele la începutul vieţii pe Pământ. Dar nu ne este uşor să realizăm acest lucru, deoarece sunt prea puţini aceia care cunosc şi înţeleg scopul nobil al luptei noastre paşnice...

Am avut emisari în toate timpurile şi pe toate continentele, unii s-au sacrificat pentru ideile noastre nobile, alţii au dus-o mai bine. Prin ei le-am transmis pământenilor anumite procedee tehnice şi ştiinţifice, inspiraţii artistice de natură divină, hotărâri rapide pentru oprirea unor războaie cumplite care ameninţau să pârjolească o mare parte din suprafaţa planetei noastre. Am acţionat din subtil, aproape neştiuţi de nimeni, pentru a îndrepta o parte din răul instalat pe Pământ de către oamenii animaţi de entităţi malefice. Nu puţine au fost situaţiile când anumiţi conducători politici, ce proveneau din spirite superioare încarnate cu scopul de a realiza nişte lucruri nobile, au decăzut în răutate şi desfrânare, neputând să respingă apucăturile necurate care i-au cuprins...

Noi, cei din Shambala, dorim să întemeiem o nouă civilizaţie pământeană animată de credinţa puternică în Divinitatea Supremă, o civilizaţie nobilă, curată, paşnică, demnă de a locui pe această minunată planetă. Dorinţa noastră nu este uşor de îndeplinit - întâmpinăm mereu piedici din partea unor loje, confrerii şi secte animate de necredinţa în Domnul Dumnezeu. Oamenii noştri sunt adesea persecutaţi, loviţi fără vină reală, daţi la o parte din viaţa publică, ostracizaţi, calomniaţi. Numai forţa credinţei curate şi rugăciunile noastre îi ajută să reziste la presiunile la care sunt supuşi. Avem totuşi credinţa că vom învinge într-un târziu. Dar victoria noastră va urma unui lanţ întreg de pedepse şi suferinţe la care va fi supusă omenirea până la sfârşitul Apocalipsei şi încă un timp după aceea...

Defectele civilizaţiei noastre

Marii înţelepţi ai lumii au avertizat populaţia Terrei asupra consecinţelor grave ale prea sofisticatei civilizaţii la care s-a ajuns. Civilizaţia terestră actuală este distructivă din mai multe puncte de vedere. Iată câteva dintre ele:

Nu există condiţii suficiente pentru a se putea păstra secretele militare. Spionajul face tranzacţii cu informaţii deosebit de periculoase, care pot pune sub semnul întrebării condiţiile de existenţă ale umanităţii.

Nu există mijloace şi căi sigure care să conducă la asigurarea perfectă a securităţii armamentului nuclear. Exploziile nucleare necontrolate sunt posibile oricând. Nu mai vorbesc despre defecţiunile curente ale centralelor nucleare răspândite în toată lumea; acestea reprezintă mijloace de terorizare a populaţiei de oriunde, mulţi dintre pământeni ştiind şi simţind care sunt consecinţele acestor dezastre.

Nu există posibilităţi de prevenire a catastrofelor cosmice care ameninţă Terra. Noi, cei cu puteri divine, ajutăm la protejarea planetei împotriva resturilor de comete şi meteoriţi, dar nu putem face orice fel de minuni. Dacă Voinţa Divinităţii Supreme este de a distruge civilizaţia de pe Terra, atunci aceasta va avea loc. Cea de astăzi nu este prima civilizaţie terestră, au mai fost încă şase... Actuala civilizaţie de pe Pământ încheie un ciclu. Ea trebuie măturată, aerisită, purificată. Trebuie să dispară uscăturile şi să încol-ţească iarba curată, dar aceasta presupune trecerea pământenilor printr-un purgatoriu care va arde toate impurităţile legate de specia umană. Se va întâmpla cu siguranţă acest lucru la momentul potrivit, ce va fi stabilit de către Domnul Dumnezeu şi Sfetnicii Săi...

Purificarea

Shambala este cea mai frumoasă şi mai preţioasă parte a astralului. Este asemănătoare cu „raiul” despre care se vorbeşte în multe cărţi sfinte. Aici, în Shambala, s-au concentrat spiritele tuturor înţelepţilor Pământului care au avut credinţă puternică în Dumnezeu şi şi-au consacrat viaţa binelui umanităţii. Noi, cei din Shambala, am iubit şi iubim oamenii, adorăm Terra şi ne consacrăm munca de aici pentru uşurarea suferinţelor oamenilor. Noi vedem tot ce se întâmplă pe scoarţa Pământului, aflăm totul, reţinem totul şi acţionăm corespunzător Voinţei Divine.

Avem mesageri încarnaţi şi răspândiţi pe toată suprafaţa Pământului. Fiecare dintre ei are instrucţiuni precise primite de la noi în mod periodic şi nu au dreptul de a se abate de la executarea corectă a acestora. Înţelepţii noştri de pe Pământ sunt oameni foarte modeşti, cărora le place să trăiască în curăţenie sufletească şi trupească. O mare parte dintre ei trăiesc şi muncesc la fel ca nişte oameni obişnuiţi. Alţi oameni ai noştri au înfiinţat comunităţi numite „ashram”-uri, în care caută să concentreze focarele de puritate umană. Alţi înţelepţi ai Shambalei stau izolaţi în munţi, în pustiuri sau în păduri tropicale, neştiuţi de nimeni că, în afară de îndeletnicirile obişnuite, au şi altele superioare.

Vreau să transmit oamenilor un avertisment foarte serios, care este următorul:

Oameni buni şi oameni răi, nu vă lăsaţi induşi în eroare de perversitatea mijloacelor de propagandă aşa-zis „religioasă”, care vă îndeamnă să renunţaţi la lupta pentru purificarea voastră şi a semenilor voştri! Să nu-i credeţi pe aceia care spun că nu există viaţă-de-apoi! Dumnezeu este nemărginirea, iar fiii Săi sunt nenumăraţi. Ştie oare cineva, în afară de Domnul Dumnezeu, câte fiinţe se văd şi nu se văd în spaţiul cosmic?...

Iată deci că gândul nostru s-a rafinat...

Este bine să profităm de acest rafinament al cugetului nostru. Semenii mei, nu vă mărginiţi doar la satisfacerea nevoilor voastre animalice! Încercaţi să vă ridicaţi privirile cât mai sus! Imaginaţi-vă că vă aflaţi printre nori şi zăriţi ca prin ceaţă tot ce se întâmplă pe Pământ. Veţi reuşi să cerneţi printr-o sită de nori ce este bun de ceea ce este rău. Prin această sită veţi extrage fiinţele pure, pe care le-au spălat picăturile de apă din nori, iar pe pământ se vor prăbuşi fiinţele abjecte, ca nişte gunoaie ce cad din făină după cernere. Iată deci că, privind de undeva de sus, putem discerne zonele mai pure de cele mai puţin pure. Ce vom face pentru purificarea întregii suprafeţe a Pământului, rămâne secretul nostru din Shambala...

Purificarea planetei Pământ este un lucru deosebit de greu de făcut. Nu există posibilităţi suficiente pentru a răspândi pretutindeni credinţa adevărată în Domnul Dumnezeu. Sunt zone ale Pământului în care bântuie ignoranţa, credinţa în magia neagră, în sectele satanice, în tot felul de zei şi zeiţe care nu au nicio legătură cu Divinitatea Supremă, poate chiar dimpotrivă. Aşadar, numai noi, cei din Shambala, nu reuşim să facem faţă la aşa o muncă dacă nu găsim audienţă în rândul popoarelor lumii. Mai există popoare dominate de violenţă, de răutate, de necredinţă. Ce să ne facem cu acestea?...

Această situaţie, privită în ansamblu, ne conduce la ideea că, într-un fel sau altul, Pământul este condamnat la pedeapsa supremă: distrugerea civilizaţiei sale şi crearea unei alteia noi, mai bună, mai curată. Dacă am reuşi să lămurim toate popoarele din lumea pământeană de gravitatea acestei situaţii, uşor previzibile, atunci am face cu toţii un pas înainte. Dar sunt prea puţini cei care dispun de aptitudinile, voinţa şi curajul necesar pentru a deveni emisarii noştri pe Pământ... Ne străduim să facem faţă acestei probleme deosebit de dificile cu puţinii înţelepţi şi clarvăzători pe care îi avem la dispoziţie. Majoritatea dintre aceştia trăiesc izolaţi, munca lor nobilă rămânând neştiută de nimeni. Cu puterea voinţei lor şi cu câmpul energetic benefic şi puternic de care dispun, aceşti minunaţi pământeni îşi dăruiesc puterea şi credinţa adevărată pentru a îmblânzi răutatea şi perversitatea din sufletele oamenilor.

Că suntem prea puţini emisari ai Domnului pe Pământ, se vede uşor... Abundă focarele de război, crimele, molimele datorate ignoranţei oamenilor, apucăturile urâte îndreptate împotriva firii naturale dată oamenilor ca zestre de către Divinitatea Supremă. Toate acestea sufocă Pământul, îi

distrug aura divină, iar înţelepţii dăruiţi cu puteri nobile sunt nevoiţi să mediteze zi şi noapte, fără oprire, făcând de strajă pentru protecţia planetei şi refacerea aurei sale. Nu este o muncă uşoară şi nu o poate face oricine. A face nişte lucruri deosebite lucrând numai cu mintea nu este o îndeletnicire uşoară, mai ales că întâmpinăm piedici la tot pasul. Dar noi, cei din invizibil, împreună cu fiinţele dotate cu clarviziune şi har divin ne străduim mereu să rezistăm pentru a ne duce misiunea la bun sfârşit.

Care va fi acest sfârşit?...

După faptă, răsplata

Încercăm să îmbunăm oamenii şi să le facem viaţa mai curată, pentru ca, în ceasul de apoi, când va veni Judecata Celui de Sus asupra Pământului, pedeapsa ce se va abate asupra oamenilor să fie mai uşoară decât cea pe care o merită cu adevărat. Apocalipsa a început cu mulţi ani în urmă, fără ca majoritatea populaţiei să îşi dea seama de acest lucru. Năprasnicele războaie, care cu greu au luat sfârşit, şi altele care încă mai fac victime şi pagube materiale, molimele, radiaţiile nucleare, ticăloşia multor oameni ajunsă la extrem, cutremurele de pământ, seceta, inundaţiile pustiitoare şi multe alte nenorociri - sunt semne care încearcă să-i convingă pe locuitorii planetei că momentul Judecăţii Supreme se apropie... Unii au înţeles acest lucru şi caută să-şi îndrepte comportarea şi modul de a gândi, apropiindu-se de credinţa adevărată în Domnul Dumnezeu. Dar mulţi, foarte mulţi oameni, nu vor să creadă în prevestirile îngrijorătoare ale înţelepţilor din toate veacurile. Totul merge înainte, şi bun, şi rău, dar mai mult rău decât bun...

Nu doresc să creez panică în cugetele celor care citesc aceste rânduri. Eu aspir la ideea că vorbele mele au puterea de a deschide inimile pământenilor spre adevărata curăţenie sufletească, spre credinţa adevărată în atotputernicia şi bunătatea Domnului Dumnezeu. Doresc foarte mult să ajut oamenii înspre îndreptarea comportării lor întru cele bune şi sfinte. Mulţi nu vor crede cele ce vor citi în această relatare, vor spune că este o poveste, o fantezie a autorului... Fiecare este liber să creadă ceea ce doreşte, dar faptele care se confirmă de-a lungul timpului trebuie luate în serios! Oamenii nu mai reuşesc să se gândească la mersul istoriei decât uneori şi atunci, prea puţin.

Totuşi, viaţa spirituală a omenirii înseamnă mai mult decât istoria, iar pentru evoluţia spirituală prea puţini îşi fac timp. Aici este greşeala cea mai gravă a oamenilor! Ei trec la fapte foarte uşor, fără să se gândească la consecinţele acestora. Iar după ce suportă nişte consecinţe neplăcute sau chiar dureroase, dau vina pe cei din jurul lor sau, pur şi simplu, pe „soartă”. Aceasta se întâmplă cu cei ce nu vor să înţeleagă că fiecare faptă trecută, prezentă sau viitoare se înscrie în „registrul astral” al fiecăruia. Iar fiecărei fapte petrecute îi urmează o reacţie care vine asupra celui în cauză. După o faptă bună vine o reacţie bună, după o faptă rea vine o reacţie negativă, o pedeapsă.

Oameni buni, dragi pământeni, feriţi-vă de a comite fapte rele, căci, mai devreme sau mai târziu, veţi plăti pentru ele, fie în această viaţă, fie într-una viitoare! Nu vă încărcaţi karma, deoarece aceasta acţionează asupra voastră ca un bumerang! Trăiţi în curăţenie trupească şi sufletească; nu huliţi, nu urâţi, nu loviţi nici cu vorba, nici cu fapta! Cât mai multe fapte bune dacă faceţi, aveţi şansa de a suferi mai puţin în viitor. Nu uitaţi că Dumnezeul nostru, al tuturor, vede totul şi ştie totul! Prin faptele voastre vă înălţaţi sau vă prăbuşiţi. Fiţi buni, blânzi, înţelegători, iubitori cu cei din jurul vostru! Astfel, rezultatele bune se vor ivi cât de curând. Nu disperaţi dacă vă aflaţi în suferinţă, căci cel ce suferă se purifică, netezindu-şi astfel drumul către Dumnezeu!...

Nu există om pe această planetă care să nu fi greşit măcar o dată în viaţa lui. Pentru această greşeală este nevoie de purificare. Dar, ce înseamnă „purificarea sufletului”?

Omul perfect

Orice om ştie că, făcând o faptă rea, greşeşte, dar nu întotdeauna este cu adevărat conştient de consecinţele faptei sale. Atunci când cineva intervine din exterior asupra persoanei alese pentru a fi purificată, trebuie să folosească anumite procedee pentru scoaterea răului din corpul subiectului. Cel ce suferă purificarea poate avea anumite stări neplăcute, suferinţe nelămurite, pe care adesea nu şi le poate explica. Purificarea unui om înseamnă acţionarea cu scop benefic asupra centrilor săi energetici. Acest lucru poate fi făcut numai de un maestru desăvârşit. Cei ce beneficiază de acest procedeu au marea şansă de a deveni fiinţe aproape perfecte. Spun „aproape”, deoarece perfecţiunea este greu de atins.

Dar, ce înseamnă un om perfect?

Este un om pe care nu-l poate atinge nicio undă malefică. Datorită câmpului său puternic de rezonanţă pozitivă, aura de protecţie este perfect consolidată. Ea este capabilă să respingă atacurile energetice din afară. Un om perfect realizat spiritual este deja un sfânt, care mai stă pe Pământ numai pentru a îndeplini anumite misiuni nobile.

Tendinţa unor oameni de a se crede perfecţi este o greşeală deosebit de scump plătită. Chiar dacă fiinţa omenească se apropie de perfecţiune, ea nu trebuie să se lase pradă dorinţei de mărire. Îngâmfarea este un mare duşman al firii. Luptaţi, oameni buni, pentru biruinţa modestiei şi simplităţii în cugetele voastre! Nu încercaţi să vă etalaţi perfecţiunea în niciun domeniu, deoarece primejdiile pândesc la orice pas!

Dacă totuşi cineva doreşte să se remarce pe plan spiritual, el are posibilitatea de a progresa necontenit sub îndrumarea unui maestru. Poate face aceasta fără emfază, cu multă modestie, în linişte şi izolare, pentru a nu fi tulburat în strădaniile sale.

Dar, cum să-i credem pe toţi muritorii de rând care se consideră „maeştri”? Mulţi, foarte mulţi în lumea întreagă au furat cât au putut din înţelepciunea chineză sau indiană, asumându-şi după aceea însuşiri de „guru”, puteri supraomeneşti etc. Nu toţi aceşti bravarzi sunt nişte veri-

tabili maeştri spirituali. Ei cunosc multe secrete, într-adevăr, dar nu destule pentru a deveni maeştri. Omul care doreşte să găsească un guru adevărat trebuie să-l caute până intră în rezonanţă cu sfera sa energetică. După aceea, totul va decurge de la sine.

Am atins aici puţin problema guru-lui deoarece noi, cei din Shambala, suntem nişte adevăraţi maeştri spirituali, chiar dacă nu ne aflăm cu toţii în carne şi oase. Nu este uşor să îndeplinim munca de îndrumător spiritual, deoarece trebuie să influenţăm discipolii noştri prin telepatie, lucru care nu este simplu deloc. Ne alegem elevi dintre persoane care au însuşiri paranormale evidente şi care, în plus, fac dovada unui devotament nelimitat faţă de maeştrii lor.

Astăzi, mai mult ca oricând, ne vedem puşi în situaţia limită de a ieşi învingători în nişte lupte invizibile pentru ochii profanilor. Nu ne aşteptăm să avem o victorie deplină, deoarece lupta este cumplit de dificilă, presupune riscuri deosebit de mari, iar victimele s-ar putea număra cu ajutorul calculatoarelor. Totuşi noi, cei din invizibil, suntem conştienţi de greutăţile pe care trebuie să le înfruntăm zi de zi, mai ales în privinţa oamenilor din planul fizic care ne ajută în munca noastră. Aceşti oameni suportă adeseori maltratări fizice şi morale. Ei trăiesc într-o stare de tensiune psihologică permanentă, aşteptându-se din clipă în clipă să fie interceptaţi, bruscaţi, blamaţi. Nu ne este uşor să trecem cu vederea aceste lucruri, căci ţinem la oamenii noştri şi suferim odată cu ei. Dar lupta este luptă, iar cauza noastră este nobilă şi sfântă!

Oamenii îşi cheamă suferinţele

Nu suntem de acord cu pretenţiile unor religii care propovăduiesc violenţa, răzbunarea, sacrificiul uman, dar nici cu alte biserici care îşi îndeamnă supuşii la pasivitate, la acceptarea indolentă a mizeriilor din jur. Dorim să fim bine înţeleşi: noi, cei din Shambala suntem slujitorii credincioşi ai Domnului Dumnezeu. Urmărim să aducem credinţa adevărată în inimile tuturor pământenilor. Nu contează în ce limbă este numit Domnul Dumnezeu, important este ca oamenii să-L poarte în suflet şi să-I respecte poruncile.

Dar oamenii cred că atâta timp cât Dumnezeu este undeva, departe, ei pot să-şi trăiască viaţa aşa cum doresc, în bine sau în rău... Unii se mai gândesc la pedepsele ce vor urma după relele pe care le fac în această viaţă, la care se adaugă şi greşelile din vieţile precedente. Foarte puţini oameni sunt conştienţi de faptul că orice rău pe care îl fac se întoarce împotriva lor. Dacă toţi pământenii ar fi buni, cinstiţi şi credincioşi Divinităţii Supreme, atunci Apocalipsa nu şi-ar mai avea rostul!

Iată însă că lucrurile nu stau chiar aşa. Pedeapsa Domnului Dumnezeu este pregătită pentru locuitorii planetei Pământ. Deja se văd semnele Apocalipsei.

Oamenii se omoară unii pe alţii în războaie sau chiar fără războaie. Din cauza corupţiei, desfrânării răspândite pe tot Pământul, bolile fac nenumărate victime. Prea marea dezvoltare în domeniul tehnic şi ştiinţi-

fic aduce după sine poluare, accidente, radiaţii nucleare, otrăvuri aruncate în aer, apă, pământ. Copiii Terrei nu respiră aer curat, nu beau apă cu adevărat limpede şi pură, nu consumă alimente corespunzătoare. De aici rezultă generaţiile de copii anemici, bolnavi, neputincioşi, predispuşi la corupţie. Nu toţi sunt aşa, dar copii cu adevărat sănătoşi avem prea puţini pe Pământ. Oamenii au atacat natura, încercând să o supună, dar n-au reuşit. Dimpotrivă, natura şi-a arătat atotputernicia adeseori, ucigându-i pe temerarii care s-au dovedit inoportuni. Nu trebuie să absolutizăm efectele intervenţiei oamenilor asupra naturii, dar nici să se continue în acelaşi ritm nu mai este posibil. S-au tăiat păduri întregi, ceea ce a dus la secetă. Au secat ape multe, rămânând un sol uscat, nefertil. Pentru a se obţine iluminarea caselor s-au născocit centralele nucleare. Acestea reprezintă un blestem pentru întreaga populaţie a Pământului. Vedeţi ce se întâmplă an de an, mor oamenii de cancer, se nasc copii muribunzi...! Toate acestea şi multe altele se adună, picătură cu picătură, până când cana se va revărsa peste oameni. Oricât ne-am strădui să încurajăm omenirea, nu putem evita urmările răutăţii acesteia. Fiecare trebuie să plătească pentru ceea ce face. Va plăti în această viaţă şi în vieţile următoare...

În epoca noastră, a tuturor relelor lumeşti, omenirea nu-şi dă seama că-şi agravează situaţia în care se află. Se petrec din ce în ce mai multe cataclisme, boli incurabile şi o mulţime de alte nenorociri pe care le-am relatat în treacăt. Nu intru în amănunte, eu acum menţionez lucruri de ansamblu. Agravarea situaţiei actuale va duce la urmări neplăcute în viitorul apropiat şi sinistre în jurul anului 2000. Prăbuşirile aproape zilnice ale avioanelor reprezintă o dovadă a perturbării câmpului magnetic de la suprafaţa scoarţei Pământului. Virusurile tot mai rafinate le provoacă oamenilor multe boli din ce în ce mai grave, unele chiar incurabile. Comerţul şi industria i-au transformat pe oameni în roboţi, aproape fără ca ei să-şi dea seama.

Cultivarea dragostei de frumos trebuie să fie o obişnuinţă rară a celor aleşi de Dumnezeu pentru a împlini creaţia Sa pe Pământ. Nu este bine ca oamenii neştiutori într-ale frumuseţii din natură şi din viaţa universului să se ocupe de cultivarea aşa-ziselor „frumuseţi”, care nu produc satisfacţia adevărată în sufletele oamenilor. Am dori cu toţii, noi, cei din planul subtil al Shambalei, să creăm o lume frumoasă la trup şi la suflet, dăruită credinţei în Dumnezeu şi legilor universal valabile în spaţiul cosmic. Nu dorim însă proliferarea credinţelor religioase care proclamă supunerea oarbă la forţele destinului sau înjosirea fiinţei umane prin neglijarea aspectului său exterior şi a relaţiilor inter-umane. Noi dorim să creăm o lume pământeană plină de credinţă divin-universală, bazată pe bunătate, frumuseţe umană interioară, credinţă deplină în puterea Domnului Dumnezeu, chemarea forţelor subtile benefice care guvernează planeta Pământ şi armonia deplină între toate vietăţile de pe această planetă. Noi dorim, şi lucrăm pentru aceasta, să instaurăm pacea veşnică şi credinţa

adevărată pe suprafaţa Pământului. Dar nu forţăm lucrurile înainte ca Prea-Sfântul Dumnezeu să decidă soarta omenirii...

Încheierea mileniului al doilea se va face cu zbucium terestru mai puternic decât s-a petrecut la încheierea mileniului întâi. Atunci civilizaţia era oarecum proaspătă pe Pământ. La ora actuală, este îmbătrânită, uzată de diverse abuzuri, boli din ce în ce mai rafinate şi mai periculoase pentru specia umană, supertehnicizarea vieţii, degenerarea speciei umane din cauza poluării chimice, sonore, radioactive, mentale... Această situaţie nu poate dăinui la nesfârşit. Suntem puşi în faţa unei catastofe naturale care se derulează vertiginos împotriva speciei umane. Trebuie să luăm măsuri inedite pentru a mai salva o fărâmă din specia umană, pentru că o mare parte a ei va fi sortită pieirii. Termenul scadenţei este foarte aproape. Odată ce va începe cel de-al treilea mileniu, frământările terestre şi cosmice vor ajunge la apogeu, pentru a pune la încercare rezistenţa planetei şi a fiinţelor ce trăiesc pe ea. Astfel, selecţia naturală va fi deosebit de dură, dar absolut necesară. Noi, cei cu credinţă adevărată în Prea-Sfântul Tată, Creator al universului, vom putea rezista zbuciumului care va fi atunci...

Doresc să închei această sumară prezentare a ideilor noastre generale cu speranţa că se vor găsi oameni conştienţi care vor citi ce s-a scris aici, se vor strădui să înţeleagă punctul nostru de vedere şi îl vor transmite cât mai multor oameni care au deschidere sufletească spre credinţa adevărată...

Anul 1999

REGELEI LUMII FACE ALTE DEZVĂLUIRI ŞI RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRI

Sunt totalmente greşite părerile unora că libertatea presei, a radioului şi a televiziunii înseamnă aservirea acestora concepţiilor celor care guvernează în ţările respective. Nu putem să apreciem pozitiv ideile unora care afirmă că „puterea este totul în viaţă şi în lume, iar restul nu mai contează”. Cei care guvernează ţările lumii au impresia că lor li se cuvine totul, făcând prin aceasta nenumărate victime şi nepăsându-le de sărăcia majorităţii populaţiei. Nu este numai o sărăcie bănească, ci una pe toate planurile: sărăcie afectivă, lipsă de credinţă pură în Divinitatea Supremă, lipsă de maniere elegante şi de bun-simţ în comportarea de zi cu zi, lipsă de bunăvoinţă faţă de semeni, lipsă de discernământ cu privire la ceea ce ar putea fi benefic pentru omenire. Oamenii de azi, în general, nu disting răul de bine în nicio privinţă. Niciun aspect al civilizaţiei moderne nu este de neglijat. Sunt situaţii dure, cumplite în lumea pământeană de astăzi. Aproape nimănui nu-i pasă de răul altuia, chiar al majorităţii. Egoismul bântuie caracterele oamenilor, aproape fiecare îşi cunoaşte doar pătratul său. Prea puţini se gândesc şi la semenii lor. Nu pot să concep că s-a

ajuns la o degradare atât de pronunţată în privinţa comportamentului uman. Animalele, chiar şi cele carnivore, dau dovadă de mai multă francheţe în comportarea faţă de semenii lor. Un om care ucide cu sânge rece, zâmbind sarcastic, aruncând bombe din avion, mitraliind, aruncând gloanţe explozive sau multe astfel de acţiuni..., un asemenea individ nu are o comportare demnă de a fi considerată umană. El nu se încadrează nici în regnul animal şi nici nu corespunde aşa-zisei specii „umane”. Iată rezultatele super-civilizaţiei terestre!

Noi, cei de aici din subtil, aşa-numitul „guvern invizibil al albilor”, deşi printre noi se află spirite de toate culorile, nu suntem de acord cu ce se întâmplă pe Pământ la ora actuală. Totuşi, nu vrem şi nu putem interveni decisiv în numeroasele conflicte terestre. Noi cunoaştem ciclul evolutiv al Pământului, cunoaştem acţiunea legilor karmice, cunoaştem legile de guvernare ale Universului şi cunoaştem aşa-zisul „ciclu al reîncarnărilor”. Acestea sunt legi de esenţă divină pe care nu le putem încălca. Celor ce păcătuiesc li se dă prilejul de suferinţă. Dacă ei nu învaţă nimic din suferinţa lor, atunci vor dispare. Aşa au pierit milioane de generaţii din Univers. Aşa ceva se pregăteşte şi celei de-a şaptea civilizaţii de pe Pământ.

Se poate ameliora această situaţie prin purificarea extinsă a populaţiei de pe Pământ, dar tocmai acest lucru esenţial pentru salvarea omenirii este luat în râs şi majoritatea oamenilor procedează contrar acestei idei. Cu alte cuvinte, satanismul acoperă o mare parte a globului pământesc! Să nu ne mirăm deci că oamenii pătimesc pe toate planurile şi la toate nivelurile. Îi aşteaptă vremuri dure, crâncene chiar şi vor fi nevoiţi să treacă prin ele sau să sucombe din cauza neputinţei de a se apăra împotriva calamităţilor naturale. Totul este de aşa natură alcătuit de Divinitatea Supremă încât nu rămâne nimic neplătit şi nimic nerăsplătit. Totul este analizat cu discernământ total: se ştie exact cine trebuie să plătească şi cine trebuie să fie răsplătit. Nu există nicio fisură în sistemul spaţial de guvernare a Universului. Totul este perfect pus la punct. Fiecare om care suferă trebuie să ştie că a avut greşeli în trecut, iar orice om care se bucură este răsplătit prin această bucurie a sa.

- Cine vor fi „aleşii Domnului” la apogeul Apocalipsei?

- Vor fi aleşii Domnului numai cei care au sufletul curat, o viaţă liniştită, putere de muncă şi rezistenţă neobişnuită, care se obţin doar printr-o viaţă cumpătată şi prin tehnici de călire a organismului. Dintre cei mulţi, puţini vor rămâne în final pentru salvarea civilizaţiei pământene. Aceştia vor trebui să răzbească prin foc, prin ploaie de stele, prin apă, prin dărâmături...Va fi un dezastru din care puţini vor scăpa. Vor reuşi să supravieţuiască numai cei cu adevărat căliţi în greul vieţii.

- De ce consideraţi Shambala un „tărâm de vis”?

- Shambala este un tărâm de vis pentru că aici nu există egoism, răutate, râcă, meschinărie. Noi ne iubim cu toţii şi nu avem nimic unul împotriva altuia. Căutăm să ne menţinem în relaţii de bună vecinătate. Nu tăinuim nimic unii faţă de alţii; ce ştie unul, ştiu toţi. Nu avem gânduri

urâte, nici de răzbunare, nici de mărire. Nu dorim altceva decât să instaurăm pacea veşnică pe Pământ. Nervii noştri nu cedează niciodată, suntem invulnerabili. Ne plac adeseori discuţiile libere, mai glumim şi noi, suntem „băieţi veseli” în anturajul celorlalţi din Univers.

Avem legături cu fiinţe inteligente de pe alte planete. Ne place să colaborăm cu acestea în scopul de a proteja Pământul de invaziile unora din Cosmos. Nu toţi vizitatorii noştri sunt paşnici. Unii abia aşteaptă ca Pământului să i se distrugă aura divină şi atunci ei ar năvăli cu cea mai mare plăcere şi sete de a distruge. Noi nu glumim cu astfel de entităţi, dar trebuie să colaborăm cu cât mai multe.

Însă problema noastră cea mai dureroasă nu o reprezintă fiinţele de pe alte planete, ci fiinţele inteligente de pe Pământ. Cu acestea avem noi de luptat pentru a le transforma ideile despre viaţă, religie şi multe altele. Suntem mulţi aici, în Shambala, dar totuşi puţini faţă de misiunea pe care o avem de îndeplinit. Avem misionari pe toate continentele şi în toate ţările atât în plan subtil, cât şi în plan fizic. Dar prea puţini sunt aceia care colaborează cu noi în mod cinstit şi dezinteresat. Nu vrem să facem rău nimănui, dar nici nu inoculăm ideile noastre ca pe un vaccin. Oamenii sunt liberi să aleagă între bine şi rău. Păcat că se adresează Divinităţii Supreme mai mult atunci când se află în suferinţă! De cele mai multe ori, nici rugăciunile nu-i mai ajută - răul este înmagazinat în ei...

- Mesagerii voştri se pot încarna instantaneu printre oameni?

- Mulţi dintre cei care ne-au contactat într-un fel sau altul, telepatic sau fizic, au impresia că noi suntem capabili de toate minunile pământului. Şi, într-adevăr, este de netăgăduit faptul că putem trece din planul fizic în cel subtil, din subtil în semifizic şi din semifizic în grosier (fizic). Dar nu ni se poate pune nouă în spinare orice minune, sau aşa-zisă „minune”, ce se întâmplă pe Pământ. Unii pun pe seama noastră atât lucruri bune, cât şi rele. Alţii se mulţumesc să ne studieze de la distanţă, inactivi, aşteptând mereu noi dovezi despre existenţa şi activitatea noastră. Noi nu putem, totuşi, să ieşim la iveală oricum şi oricând. Avem o disciplină de fier aici, în Shambala, pe tărâmul miracolelor, şi nu vrem să stricăm totul de dragul publicităţii. Laboratoarele noastre fac cercetări cu totul şi cu totul deosebite faţă de cele de pe Pământ. Acolo unde este cazul şi găsim oameni potriviţi pentru recepţie, trimitem o parte din realizările noastre mai accesibile minţii omeneşti. Dar, ieşind la iveală oriunde şi oricând, ne expunem unor riscuri prea mari pentru a merita acest sacrificiu.

Nu există nicio îndoială în faptul că prezenţe ale Shambalei sunt pretutindeni. Astfel, s-au realizat contacte în planul fizic cu diferite persoane de pe Pământ. Oamenii noştri au fost văzuţi şi auziţi în diferite locuri. Ei au reuşit să le transmită oamenilor cu bune intenţii anumite chestiuni delicate. În afară de aceste contacte reale, au fost relatate cu diverse ocazii tot felul de prezenţe ale noastre, dar acestea au fost mai mult inventate de dragul publicităţii sau din dorinţa de a se obţine nişte sume de bani pentru interviuri, scrieri în ziare, reviste sau cărţi. Oricine se poate lăuda

că este medium. Acest lucru foarte puţini specialişti îl pot verifica aşa cum trebuie. Au mai fost cazuri când s-au scris cărţi de către persoane ce au pretins a avea însuşiri mediumnice - au câştigat nişte bani şi atât. Un veritabil clarvăzător nu se dezvăluie oricui şi nu-şi risipeşte însuşirile în scopuri meschine. El ştie că trebuie să-şi economisească energia, pentru că altfel şi-o pierde sau riscă, din cauza epuizării, să recepteze un spirit grosier care să-l transforme dintr-un clarvăzător înţelept, într-un malefic.

Este foarte riscant să căutăm pretutindeni oameni de-ai Shambalei! Cei prea curioşi pot găsi oricând nişte impostori care pot să le facă mai mult rău decât bine.

- Există şi un Consiliu Suprem care vă ajută în conducerea Shambalei?

- Consiliul Suprem al Shambalei are 12 membri, iar eu sunt al 13-lea. Cei 12 consilieri ai mei au atribuţii împărţite pe sectoare de activitate, dar şi teritoriale.

Astfel, unul dintre ei se ocupă de spiritele elevate care trebuie să se încarneze. El le ţine evidenţa, are grijă de ele să nu pornească oricum la „lucru”, le caută loc potrivit pentru încarnare, le urmăreşte evoluţia şi le ţine în frâu după ce s-au încarnat.

Alt membru al Consiliului Suprem se ocupă cu problemele economiei mondiale. Face statistici, culege date în permanenţă prin „oamenii” săi din subtil, pe care îi trimite în misiuni pretutindeni. Este un fel de activitate de cercetare, prelucrare a datelor şi spionaj, dar un spionaj în sens benefic.

Al treilea membru culege date demografice, urmăreşte evoluţia populaţiei din punct de vedere genetic şi statistic.

Al patrulea membru se ocupă cu problemele personalităţii umane şi ale evoluţiei spirituale necesare omenirii.

Al cincilea studiază raportul dintre regnul uman şi cel animal: asemănări şi deosebiri între oameni şi animale, rolul bunei colaborări dintre aceste două categorii de vieţuitoare.

Al şaselea vrea să afle totul despre oricine este dispus să colaboreze cu Shambala. Caută oameni potriviţi, îi încurajează, îi instruieşte şi îi pune pe rol la momentul cuvenit.

Al şaptelea este un personaj deosebit de important şi original. El se ocupă cu studierea naturii umane, a tuturor problemelor legate de organismul şi comportarea omului. Este în acelaşi timp medic, sociolog şi statistician.

Al optulea membru este omul de artă, cel care încurajează latura estetică a vieţii oamenilor. Sub tutela sa se află toţi marii scriitori, artişti şi cântăreţi ai lumii.

Al nouălea este fizicianul nostru. El studiază în permanenţă relaţiile energetice de la nivelul scoarţei terestre.

Al zecelea este un etnolog, un lingvist, deci un cercetător neasemuit de cult şi de bine informat.

Al unsprezecelea este un „băiat” foarte de treabă, un muzician care a fost cândva celebru, un foarte bun fizician şi totodată matematician de forţă. Sarcina sa esenţială este de a studia rolul frecvenţelor sunetelor în viaţa şi comportamentul vieţuitoarelor.

Al doisprezecelea este omul politic, statisticianul, demograful, economistul şi filosoful perfect. Lui îi trec prin faţă toate evenimentele politice ale planetei. Le studiază, le interpretează şi influenţează mersul lucrurilor acolo unde găseşte prilejul.

Al treisprezecelea membru sunt eu. M-am citat la urmă, deoarece modestia m-a caracterizat întotdeauna. Mă numesc Ibrahim Benber. Sunt arab la origine, din Arabia Saudită, ţinutul Kishkir. Am trăit în planul fizic în secolul 19 şi 20. Trecând în planul subtil, am fost luat în Shambala. De atunci, am exercitat aici diferite funcţii, până când am fost numit Conducător Suprem al Shambalei în anul 1951. Îmi aflu sediul permanent în Himalaya. Am fost numit în această înaltă funcţie de un Consiliu Divin constituit în astral, prezidat de Prezenţa nemăsurabilă a Domnului Dumnezeu şi a celor 12 membri din Shambala. În prezenţa noastră, fostul Rege al Lumii mi-a predat Sceptrul de Aur nemuritor.

Am 400 ani de la penultima încarnare. Atunci am trăit în Mesopotamia şi am fost un mare înţelept. Apoi m-am născut în Arabia Saudită, unde am fost un tânăr deosebit de capabil în meşteritul oalelor de aramă. Setea de cunoaştere m-a făcut să-mi abandonez satul şi meseria, trimiţându-mă în lume pentru a găsi sâmburele Adevărului.

- Membrii Consiliului pot fi înlocuiţi?

- Da, schimbăm membrii Consiliului Suprem când obosesc şi doresc să transmită altora ştiinţa lor. Ne putem încarna oricând, după voie şi necesităţi. Putem circula nestingheriţi pretutindeni, mai ales sub formă de spirite invizibile ochilor profanilor.

Fostul Rege a rămas în Shambala. Este un foarte mare înţelept, venerat de toţi, un spirit deosebit, de o cultură vastă, o bunătate fără seamăn şi o inteligenţă magnifică. Este foarte „bătrân”, dar încă nu se poate încarna, pentru că nu s-a găsit o familie potrivită căreia să i se dea o sarcină atât de puternică. În astral stă de 500 ani. Aşteptăm cu nerăbdare clipa când se va putea încarna - atunci va aduce mult bine pe Pământ!

Pentru spiritele înalte, 500 ani înseamnă foarte puţin, extrem de puţin. Ei trec foarte repede. Aici, la noi, în astral, timpul se scurge altfel decât la voi, în planul fizic. De la caz la caz, în funcţie de momentul potrivit şi locul corespunzător, problema încarnării este o ecuaţie cu „n” variabile. Nimeni nu poate şti exact când soseşte momentul prielnic pentru o nouă încarnare. Totul este ca lucrurile să meargă înainte, încarnările să se producă, la fel ca şi trecerile în subtil.

- Sunt utile meditaţiile colective la aceeaşi oră pentru purificarea şi protejarea Pământului?

- Meditaţi cu faţa către Nord pentru focalizarea fasciculelor emise de către voi către rishi-i din Himalaya! Ei captează aceste emisii şi retransmit câmpul, purificat de toate nuanţele umbrite, către toate zonele stra-

tului ce înconjoară Pământul. Astfel, ei impregnează atmosfera terestră cu cuante energetice de înaltă vibraţie, care formează o reţea energetică asemănătoare unei cuşti protectoare. Deci, aşa-zisa „aură" a Pământului este o carcasă energetică aflată în vibraţie foarte puternică, având rolul să protejeze Pământul de anumite corpuri sosite inoportun din Cosmos. Păcat însă că prea puţini oameni respectă orarul unor astfel de meditaţii nobile...

- Isus Hristos face parte din Shambala?

- Isus Hristos este Guvernatorul Universului Solar, mâna dreaptă a Domnului Dumnezeu, organ executor al Voinţei Divinităţii Supreme. Nu există dubii asupra rolului Domnului Isus Hristos în guvernarea lumii, a Universului. Dar nu-I putem micşora rolul, atribuţiile şi Personalitatea Divină stabilindu-I reşedinţa în Shambala. Shambala este o parte infimă din Univers, mai mică decât un grăunte de aur aflat sub talpa unui elefant de aur.

Isus Hristos poate circula pretutindeni, şi în Shambala, şi în afara ei. Dar reşedinţa nu I-o cunoaşte nimeni, decât Părinţii Săi.

- Există şi o Shambala cosmică?

- Shambala noastră de pe Pământ, de deasupra lui şi de sub scoarţa lui este o părticică infimă din Shambala Universală.

Cuvântul „Shambala" este sinonim cu „Raiul". Dacă există rai undeva, atunci acela se află în Shambala. Deci, în toate planurile şi la toate nivelurile energetice există şi o zonă construită pe baza Luminii Albe Divine, care se numeşte „Rai" pe româneşte şi „Shambala", în sanscrită. Pretutindeni în Univers există Întuneric şi Lumină ; Întunericul este „Iadul", iar Lumina este „Raiul".

- Ne puteţi lămuri enigma Triunghiului Bermudelor?

- Zona geografică numită „Triunghiul Bermudelor" este cunoscută în lumea spiritelor Shambalei sub numele de „Cleştele de foc al Atlanticului". Lângă coasta Floridei se află câteva insule din arhipelagul Bahamas, în zona cărora magnetismul terestru este deosebit de intens. Se produc vârtejuri magnetice care au centrul de propagare în adâncul oceanului, ridicându-se sub formă de trombe de apă şi aer, ajungând la înălţimi foarte mari deasupra nivelului oceanului. Uneori apa este liniştită la suprafaţă, însă influenţa magnetică din interiorul straturilor de aer este deosebit de puternică. Manifestările hipermagnetice se produc la anumite intervale de timp, la date bine stabilite de către un „Centru de Proiecţie a Fenomenelor Magnetice", existent pe planeta Marte. Astfel, există un tunel permanent de absorbţie magnetică din atmosferă către fundul oceanului sau în sens invers, către planeta Marte.

Furtunile magnetice care apar în interiorul apei au ca efect perturbarea funcţionării tuturor tipurilor de nave care circulă la suprafaţa sau în interiorul apei. Astfel, motoarele încetează să mai funcţioneze. Navele sunt absorbite în interiorul apei oceanului către o zonă din adâncuri a cărei adâncime nu poate fi măsurată. Mulţi s-au întrebat ce se află în această zonă inaccesibilă oricăror nave destinate cercetării fundului oceanului.

Datorită acestei zone de protecţie naturală a adâncurilor s-a putut realiza în plan subtil o poartă de acces către „Shambala suboceanică”. Accesul din exterior către această intrare nu este posibil decât lumii spirituale a Shambalei. De la această poartă către suprafaţa apei se poate circula cu orice fel de nave subacvatice adaptate stării magnetice a zonei. Specialiştii din Shambala subacvatică pot trimite către lumea exterioară anumiţi emisari, folosind chiar ambarcaţiuni uşoare, confecţionate astfel încât să nu atragă atenţia oamenilor din apropierea zonei respective. Cu aceste ambarcaţiuni pot călători, mai ales noaptea, anumite spirite ale Shambalei, semiîncarnate în planul de vibraţie eterică (semifizic). Ele fac anumite cercetări la suprafaţa apei, sau chiar pe uscatul învecinat, iar după ce îşi termină lucrul, se întorc la fundul oceanului. Agitaţia magnetică a zonei constituie o „plasă de protecţie” a adâncurilor, astfel încât această zonă nu poate fi atacată de nimeni şi cu niciun fel de aparate.

Reuşim uneori să salvăm echipajele unor nave absorbite în adâncuri. Cei de pe vapoare se îneacă şi nu-i putem ajuta, dar unele submarine mai solide rezistă absorbţiei magnetice, astfel încât putem extrage din interiorul lor supravieţuitorii, care de fiecare dată se află în stare foarte gravă. Şocul magnetic este deosebit de puternic pentru organismul uman, se produce o dereglare a tuturor funcţiilor biologice. Noi, cu specialiştii noştri subterani, putem aduce în simţiri fiinţele care au trecut prin infernul din ocean. Dacă avem noroc ca aceştia să fie buni specialişti în diverse domenii, atunci zestrea noastră bio-ştiinţifică se îmbogăţeşte.

Vreau să afirm un lucru pe care unii îl bănuiesc şi anume că Shambala este dotată cu cele mai inteligente spirite benefice care pot exista pe pământ, sub pământ şi în vecinătatea scoarţei terestre. Spiritele noastre se pot încarna oricând în stare densă, adică cea de oameni, şi în stare semidensă, numită „forma eterică”. În subteran avem zone „uscate” şi zone „umede”. Cele „uscate” se află sub zonele de uscat ale scoarţei pământului, iar cele „umede” sunt cele suboceanice. Nu doresc să vă divulg proiecţia geografică a acestor zone, o voi comunica pământenilor atunci când vor merita să afle acest lucru. În subteran, la foarte mare adâncime, inaccesibilă cu mijloacele de forare existente în prezent, avem laboratoare de cercetări, construcţii diverse, o populaţie numeroasă în plan fizic, eteric şi spiritual. Cu toţii cercetează, perfecţionează tot ce poate fi adus la un nivel ştiinţific deosebit de înalt. Rezultatele studiilor noastre le transmitem oamenilor care pot să le recepţioneze. Ajutăm omenirea în toate domeniile de activitate care sunt îndreptate spre binele planetei…

Anul 1999

CINCI SFATURI DE ACTUALITATE DE LA REGELE LUMII

Oameni buni, iubiţi-vă între voi, consideraţi-vă fraţi cu toţii, purtaţi-vă unii cu alţii ca fraţii adevăraţi!

Nu mai huliţi de cele Sfinte, nu mai înjuraţi de Dumnezeu, de biserică, de cruce, de candelă, cristelniţă şi altele asemănătoare lor! Este ca şi cum l-aţi mânji pe Dumnezeu cu murdăria răutăţii voastre. Veţi plăti cu grea suferinţă trupească şi sufletească pentru fiecare vorbă murdară pe care o rostiţi împotriva Divinului Suprem!

Sunt prea multe fapte imorale pe toate planurile vieţii sociale, politice, familiale. Oameni, nu vă mai lăsaţi copleşiţi de răutatea unora dintre voi mânaţi spre acţiuni reprobabile de forţele întunericului, care încearcă să domine Universul!

Iubirea maternă şi cea paternă degenerează pe zi ce trece în simple obligaţii de familie, care se respectă sau nu. Pentru unii ea a devenit un negoţ murdar: „îţi dau iubire dacă îmi dai bani şi avere". Nu uitaţi, oameni buni sau răi, că familia nu trebuie să devină o tarabă!

Războaiele ameninţă armonia întregului Univers. Pretutindeni, ca şi pe Pământ, se înfruntă forţele binelui cu cele ale răului. Oameni ai Terrei, lovind, schilodind, ucigând trupuri şi suflete nu veţi armoniza viaţa nicicând! Luptaţi cu vorbele, cu gândurile şi rezultatele vor fi cu mult mai bune decât cele obţinute prin forţa armelor!

Anul 1999

ANOMALII SPIRITISTE

„Oamenii nu înţeleg bine ce reprezintă şi din ce este formată lumea spiritelor. Doresc să le transmit tuturor locuitorilor planetei Pământ că viaţa lor nu ar avea niciun sens al existenţei umane fără cooperarea şi protecţia lumii fiinţelor nevăzute ale spaţiului cosmic. **Spirit** nu înseamnă neapărat fantoma ce-i apare cuiva, din întâmplare sau creată prin propria voinţă, ca rezultat al imaginaţiei sale. Spiritul este esenţa energetică divină, sâmburele de viaţă care vă animă pe toţi, cei cărora Dumnezeu v-a dăruit puterea de a exista. Spiritele există de când a fost creat Universul, adică dintotdeauna. Dacă unii le confundă cu fantomele care îngrozesc oamenii uneori, aceasta este o problema care trebuie să fie mult discutată şi elucidată de către oamenii cu pregătire în acest domeniu.

Extrem de mulţi oameni învaţă de mici, printr-o educaţie religioasă închistată în dogme, care nu-i serveşte nimănui la bine, să hulească orice semn de existenţă a vieţii de după moartea fizică. Acest obicei, nedemn pentru speţa umană, le aduce numeroase prejudicii celor care adoptă şi păstrează de-a lungul vieţii atitudinea de indiferenţă totală faţă de ceea ce există în afara orizontului lor vizual, auditiv şi palpabil.

De mii de ani, oamenii şi-au îngropat morţii, i-au incinerat, le-au împrăştiat cenuşa, după cum le-a fost obiceiul din străbuni. Dorul de cel plecat în veşnicie le-a ars sufletele celor rămaşi în viaţă. Situaţia este neschimbată şi în zilele noastre. Din suferinţa despărţirii se nasc, adeseori, relaţii de cooperare sufletească între cel plecat şi cel rămas pe Pământ. Majoritatea oamenilor îşi regretă morţii cu decenţă, în tăcere, pierduţi cu gândul în contemplarea amintirilor rămase din viaţa celui drag. Dar unii, fie din prea multă curiozitate, fie dintr-o înclinaţie bolnăvicioasă, ajung să trăiască o serie de manifestări, mai mult sau mai puţin imaginare, crezând cu toată convingerea că răposatul s-a ridicat din groapă. Oameni buni, durerea voastră nemărginită poate să atragă spre voi o mulţime de locuitori ai astralului care nu au niciun pic de inteligenţă! Aceştia se comportă dezechilibrat, comit fapte inexplicabile din punct de vedere logic, ba mai rău chiar, pot deveni agresivi dacă li se dă prea multă atenţie.

Doresc să le atrag atenţia tuturor locuitorilor de pe Pământ că, fără colaborarea sinceră, corectă cu noi, cei din lumea de dincolo de mormânt, viaţa lor nu ar avea niciun sens. Noi vă supraveghem permanent, scumpii noştri pământeni, vă protejăm gândurile, fiinţa în tot ansamblul ei. Vă oferim idei valoroase, inspiraţia spre a crea lucruri deosebite, îndemnul permanent spre fapte nobile, generatoare de pace şi armonie. Dacă pe planeta Pământ pacea deplină nu a existat niciodată, vina nu ne aparţine nouă, spiritelor înalte din lumea dumnezeiască. Dintotdeauna oamenii au fost influenţaţi de cele rele, care tot din firea lor imperfectă rezultă. În plus, neputinţa de a respinge influenţa fiinţelor primitive ale astralului le-a provocat îndelungi suferinţe, umbrindu-le fericirea şi norocul.”

24 ianuarie 2009

MESAJ DIN ASTRAL

„Românii mei, dragii mei!

Vă vorbesc astăzi, când mi s-a dat posibilitatea de exprimare directă către voi. Vă urmăresc viaţa, evoluţia şi involuţia pe toate planurile. Dar mă încumet să vă atrag atenţia, spre binele vostru, asupra unor greşeli fatale pe care le comiteţi zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă. Aveţi mult de suferit în urma dictaturii ce a durat zeci de ani. Acum sunteţi liberi, dar numai în gânduri şi la vorbă. Condiţia traiului vostru zilnic este precară. Încă nu ştiţi a trăi după noile tipare. Mai aveţi ceva timp la dispoziţie până când cei din Apus vă vor accepta în mijlocul lor. Atunci vă va fi şi mai greu, pentru că presiunile civilizaţiei occidentale vă vor obliga să alegeţi între munca reală şi cea disimulată. Încă mai trăiţi cu impresia că bunul tuturor este al fiecăruia. Nu mai este aşa, dragii mei! Datoria fiecărui pământean este aceea de a trăi pe propria răspundere pentru faptele

şi gândurile sale. Aşteptând mereu să renască vechea dependenţă de bunul comun, nu faceţi altceva decât să deveniţi mai săraci decât sunteţi acum.

Aceia dintre voi care au strâns ceva bunuri lumeşti tremură pentru păstrarea lor, având motive diverse. Unii au fost cinstiţi în strădania de acumulare a averilor, alţii nu. Iată decurgând de aici o mulţime de situaţii fericite sau nenorocite.

Ce aveţi de făcut pe viitor, dragii mei? Bunul Dumnezeu v-a dat viaţă, inteligenţă, putere de muncă şi libertate în cuget. V-aţi gândit cu toţii cât de eficient le folosiţi pe toate? V-aţi pus la încercare toată imaginaţia, toată inţiativa creatoare hărăzită de Tatăl Suprem pentru a vă ridica traiul pe un nivel mai civilizat? De ce vă limitaţi la a-i invidia pe unii, la a-i urî pe alţii, vazând că pot realiza adevărate minuni? Nu bârfind, nu colportând, nu spionând în dreapta şi în stânga vă puneţi în valoare toată zestrea naturală a fiinţei umane! Gândiţi-vă bine, scumpii mei, dacă am sau nu dreptate în ceea ce v-am transmis acum!”

1 februarie 2006

DESPRE CUTREMURUL DIN ROMÂNIA

Cu toate că în ultima viaţa umană a fost irakian, **IBRAHIM** îi iubeşte pe români şi îi ajută, prin intermediul meu, să înţeleagă mai bine situaţia din ţara aceasta. În lumea spiritelor înalte nu există ură de clasă, nici xenofobie şi nici intoleranţă faţă de fiinţele aflate în suferinţă.

„Dragii mei români,

Mă adresez vouă fiind chemat să vă lămuresc într-o situaţie grea pentru voi, aceea a aşteptării înfrigurate a unui nou cutremur devastator pentru ţara voastră. Noi, înţelepţii lumii nevăzute, ne sfătuim adeseori atunci când vedem apropierea unor catastrofe pe Pământ. Din nefericire pentru pământeni, dezastrele au loc zilnic, fără încetare, pe toată suprafaţa terestră. Oricât s-ar strădui oamenii superdotaţi să creeze dispozitive menite a preveni apariţia catastrofelor, nu vor reuşi niciodată să îşi atingă scopul. Natura este un atribut al Universului, iar forţele atotputernice ale acestuia nu vor fi stăpânite niciodată de fiinţele care vieţuiesc pe diverse planete.

Ce puteţi face voi, românii mei dragi? Ceea ce fac toate popoarele de pe această planetă minunată: să trăiţi mai departe, aşa cum puteţi şi vă pricepeţi, fără să vă mai gândiţi la moarte ca la un eveniment catastrofal. Ţara voastră este ocolită de marile cutremure perioade îndelungate de timp. Atunci când au apărut, cunoaşteţi ce s-a întâmplat. Vă este greu să vă reamintiţi victimele acelor cutremure care v-au zguduit ţara... Un mare cutremur, devastator pentru unele zone ale ţării voastre nu se va produce mai devreme de 10 ani. Vor fi altele mai mici, care vă vor deranja,

bineînţeles, dar cred că ştiţi foarte bine ce aveţi de făcut în asemenea situaţii.

Doresc să mai insist asupra unui aspect delicat:

- dacă oamenii cheamă ploaia cu disperare, ea va veni;
- dacă oamenii îşi cheamă moartea, ea va veni mai devreme;
- dacă unii vor râde de cei bolnavi, se vor îmbolnăvi şi ei;
- iar dacă oamenii cheamă cutremurul cu toată convingerea lor, acesta va renunţa la alt teritoriu şi le va face pe plac, venind asupra lor.

Vreau să vă spun că toate aceste chemări ale cutremurelor, prea dese în ultimii ani, pot să declanşeze acele forţe şi energii naturale care vă vor devasta ţara. Să luaţi aminte, dragi români, la aceste cuvinte ale mele, fără să râdeţi de ele, fără să le puneţi la îndoială şi fără să vă simţiţi cei mai puternici oameni din lume!

Îmi recunosc afirmaţiile de mai sus şi mă consider capabil de a îndruma omenirea spre fapte bune.

IBRAHIM”

3 aprilie 2009

INTERVIU CU SPIRITUL LUI MIRCEA ELIADE

- Mă bucur că un om de pe Pământ reuşeşte să-mi vorbească. Nu am prea avut ocazii de acest fel de când am ajuns aici. Am fost trimis la „întuneric” şi „pus la mucegăire”.

- Ne vom strădui să vă scoatem la „lumină”... Domnule Mircea Eliade, în ce plan spiritual vă găsiţi?

- Mă găsesc în planul vedic, acolo unde spiritele cele mai luminate şi mai inteligente aspiră la nemurire, adică spre apropierea de Bunul Dumnezeu.

- Aţi renunţat la o viaţă de yoghin în favoarea celei de erudit. Nu regretaţi alegerea?

- Nu regret, alegerea am făcut-o de bunăvoie, deliberând doar cu spiritul şi conştiinţa mea.

- Consideraţi că yoga v-ar fi adus fericirea?

- Yoga a fost un început al vieţii mele spirituale. M-a deschis către lume, către universul infinit, mi-a demonstrat prin farmecul şi tăria sa spirituală că lumea poate fi văzută şi într-un mod aparte. Orice om, dacă se străduieşte puţin, poate deveni mai permeabil pentru energia cosmică. De aceea nu regret practicile mele yoghine din tinereţe. Ele m-au ajutat să devin un cvasi-ascet, un om cu o forţă morală deosebită, deschis spre ştiinţă, spre Univers şi dotat cu o deosebit de pură credinţă în Dumnezeul nostru Cel Atotputernic.

- Ce consideraţi dumneavoastră că este religia?

- Definirea religiei este o acţiune de gândire complexă care trebuie să fie foarte bine argumentată. În accepţia mea, religia este o creaţie a omului destinată oamenilor pentru a-i ajuta să se apropie de Universul numit „Voinţa Divină” folosindu-se de posibilităţile oferite vieţii de pe Pământ.

- Vă mai ocupaţi cu studiul religiilor?

- Acum eu Îl ajut pe Guvernatorul sistemului solar, care este Isus Hristos, să menţină echilibrul energetic în această zonă a Universului. Am rolul sfânt de a cerceta cauzele şi efectele, benefice sau monstruoase, ale luptei dintre forţele răului şi forţele binelui. Noi, cei de aici, considerăm că forţele binelui Îl slujesc pe Dumnezeu, iar cele ale răului îl slujesc pe Satan.

Am marea cinste de a-mi pune în valoare cultura şi experienţa adunate zi de zi în ultima mea viaţă. Deoarece am fost un erudit şi un mare cunoscător al istoriei religiilor existente pe Pământ, acum pot să-l consiliez pe Domnul Isus Hristos ori de câte ori trebuie să clarifice sau să decidă în

privinţa nepotolitei lupte dintre spiritele noastre, cele bune, şi forţele răului, acumulate în spiritele lumii întunericului.

- Aveţi mulţi admiratori ai operei dumneavoastră ştiinţifice şi literare. Aveţi ceva de corectat acum? Ce-i îndemnaţi pe oameni să citească?

- Îi sfătuiesc pe toţi pământenii să ia cunoştinţă de opera mea literară şi ştiinţifică. Tot ce am scris, cuvânt cu cuvânt, mi-a luat din putere, mi-a scurtat viaţa şi nopţile, dându-mi în permanenţă dorinţa ca fiecare om să poată gusta din înţelepciunea mea.

- Ce le transmiteţi românilor de azi?

- Românii de azi trec prin momentele grele ale luptei dintre binele ce trebuie să învingă şi răul care s-a întronat de foarte mulţi ani în minunata noastră ţară. Ce să le spun românilor mai mult decât să aibă puterea de a lupta pentru viaţă şi pentru adevăr, aşa cum am făcut-o eu atunci când m-am numit „omul Mircea Eliade"!

- Ce părere aveţi despre practicarea yogăi de către occidentali?

- Dragii mei pământeni, aşa cum v-am mai spus, sistemul yoga este o minune, o creaţie a omului îndrumată de Voinţa Divină şi de Forţa Naturii. Yoga este un sistem complex de acţiune a omului asupra propriei sale fiinţe. Yoga înseamnă învingerea neputinţei şi a răului din oameni. Yoga înseamnă victoria Omului asupra naturii şi victoria Naturii asupra omului. Le recomand practicarea yogăi numai celor care se simt în stare să lupte cu natura din interiorul lor şi celor care se pot împrieteni cu Natura din afara lor. Nu le recomand yoga acelor oameni care nu-şi pot învinge pornirile sălbatice, poftele nesăţioase, gândurile egoiste, faptele necontrolate şi necredinţa în Dumnezeu.

- Cum se va manifesta Venirea Mântuitorului?

- Aceasta se va face în jurul anului 2000, la sfârşitul celui de-al doilea mileniu şi începutul celui de-al treilea. Nu se prevede o dată exactă, pentru că fenomenul începe cu puţin timp înaintea sfârşitului de mileniu şi nu ştim exact cât va dura după începutul celui de-al treilea mileniu.

Venirea Mântuitorului nu se va face brusc, nu va fi o apariţie instantanee. Încă de pe acum Domnul pregăteşte pe Pământ pe acei oameni care Îl vor primi pe Mântuitor aşa cum se cuvine şi Îl vor proteja pentru ca El să reziste printre credincioşi şi necredincioşi. El va veni sub formă de spirit, va sfătui oamenii şi îi va călăuzi spre purificarea gândurilor şi faptelor acestora.

- Consideraţi creştinismul ca fiind cea mai înaltă religie?

- Nu pot să fiu atât de absurd. Fiecare religie îşi are meritele sale. Fiecare popor este liber să-şi aleagă religia pe care o doreşte şi pe care o merită. Fiecare om are Îngăduinţa Divină de a practica religia care îl satisface. Nu este o crimă să treci de la o religie la alta, important este să crezi în Dumnezeu, indiferent pe ce limbă Îl chemi.

- Noi, ca buni creştini, trebuie să căutăm să-i convertim pe cei de alte religii la religia creştină?

- Este o absurditate să credem că numai noi, creştinii, putem face ordine pe Pământ. Este admirabilă strădania unor misionari de a răspândi

creştinismul pe diverse continente. Aceeaşi acţiune o fac şi buddhiştii, şi musulmanii, şi mulţi alţii. Deci, acţiunea creştinilor nu este unică. Nu puteţi împiedica diversele religii să-şi ocupe locurile dorite în sufletele oamenilor. Lăsaţi totul aşa cum este! Oamenii decid cum şi în cine vor să creadă.

- Consideraţi religia mozaică drept un „creştinism ratat”?

- Şi aici este o problemă mare. Vorbeam mai sus că fiecare religie îşi are părţile ei bune. Afirm acum că fiecare religie îşi are şi lipsurile ei. Dar toate religiile de pe Pământ, aşezate una lângă alta, formează un ansamblu compact spiritual care prin forţa sa unică aspiră spre Dumnezeu. Deci nu este cazul să incriminăm o religie sau alta. Dacă un om greşeşte, chiar şi în numele religiei sale, el va plăti odată pentru ceea ce a făcut.

- Ce opinie aveţi despre fundamentalismul musulman?

- Fanatismul religios islamic este o consecinţă a setei de putere a conducătorilor islamici. Această manifestare nu are nimic în comun cu adevărata credinţă în Dumnezeu. Oamenii simpli I se închină lui Allah, văzând în Acesta pe Dumnezeul lor Atotputernic. Dar de la aceşti oameni şi până la ambiţiile politice ale mai-marilor Islamului este o cale lungă, presărată cu cadavre, cu monstruozităţi, cu crime absurde şi cu bani azvârliţi în toate direcţiile. Iată la ce se poate ajunge prin denaturarea unor credinţe religioase şi încercarea de a folosi religia pentru rezolvarea unor interese meschine.

- Dacă nu v-aţi fi născut în religia creştină, în ce altă religie aţi fi preferat să vă naşteţi?

- Iată o întrebare care valorează milioane de dolari!... Dacă un spirit în preajma încarnării şi-ar putea decide şi botezul, atunci ar fi mult mai multă ordine pe Pământ. Dar noi una visăm aici, în eter, şi alta fac viitorii noştri părinţi pe Pământ. Degeaba îmi doresc eu acum să fiu buddhist sau musulman în viitoarea viaţă. Depinde ce factori vor interveni atunci când eu mă voi naşte dintr-o femeie pământeană. Dumnezeu le lasă oamenilor libertatea de mişcare, libertatea de acţiune, libertatea de gândire, le dă puterea de discernământ. Odată ce un spirit a acceptat încarnarea, el este pregătit pentru a înfrunta toate dificultăţile vieţii de pe Pământ. El ştie că nu va trăi ca în eter. Va avea multe de îndurat, dar ştie că fiecare suferinţă ce o va suporta pe Pământ îi va acutiza vibraţiile şi îl va ajuta să evolueze.

- Domnule Mircea Eliade, de ce nu aţi putut renunţa la purtarea ochelarilor, deşi cunoşteaţi nişte tehnici deosebite?

- La întrebarea aceasta este foarte greu de răspuns... Din neputinţa mea fizică a ieşit o super-putere intelectuală şi spirituală. Miopia mea s-a datorat unei deficienţe energetice la nivelul ochiului, pe care am avut-o de mic copil. Nu am reuşit să-mi vindec miopia cu niciun fel de metode. Dacă aş fi avut o meserie mai puţin obositoare pentru ochi, poate că aş fi reuşit să mă tratez cum se cuvine. Dar eu, care am scris zi şi noapte şi am citit tot aşa, nu am reuşit să scap de această infirmitate, care mi-a dat dureri de cap şi stări de indispoziţie o viaţă întreagă.

- Ca practicant yoghin, aţi considerat necesar să fumaţi şi să consumaţi cafele?

- Şi aici este o problemă. Vorbeam mai înainte despre neputinţa mea fizică în anumite privinţe. Munca mea intelectuală solicitându-mă peste măsură, uneori peste puterile fizice, am fost nevoit să folosesc stimulente, tonice, printre care tutunul şi cafeaua. Ştiam că sunt dăunătoare sănătăţii într-o oarecare măsură, dar de-a lungul întregii mele vieţi am considerat că este mult mai importantă opera mea ştiinţifică şi literară decât starea sănătăţii mele.

- Ce puteri paranormale aţi avut în timpul ultimei dvs. vieţi?

- Am fost telepatic auditiv, am fost clarvăzător, am avut intuiţia puternic dezvoltată, câmpul energetic foarte puternic şi magnetizant pentru cei din jurul meu. Am putut discuta telepatic cu îndrumătorii mei spirituali din India. Am întreţinut o colaboare prietenească prin telepatie cu reprezentanţi ai religiilor de pe toate continentele. Mai adaug memoria mea ieşită din comun şi capacitatea de a acumula informaţii în cantităţi imense din tinereţe şi până la sfârşitul zilelor. Nu mi-am pierdut memoria decât prin moarte.

- Vă mai amintiţi informaţiile acumulate în timpul vieţii?

- Noi, spiritele, pe măsură ce trece timpul, uităm mult din ceea ce am ştiut în vremea fostelor încarnări. De aceea, înmagazinăm în Memoria Universală tot ceea ce ne amintim; dar ceea ce uităm, se pierde...

- Cine l-a asasinat şi din ce motiv pe Ioan Petru Culianu, colaboratorul dumneavoastră de suflet?

- Cu Ioan Petru Culianu este o poveste întreagă, foarte tristă şi foarte adevărată, pur omenească. Din păcătoşenia oamenilor a rezultat un individ ce i-a răzbunat pe toţi aceia care se temeau de opera ştiinţifică a lui Ioan Petru Culianu. El a fost discipolul meu cel mai iubit. L-am adorat ca şi cum mi-ar fi fost copil. Era de o inteligenţă rară şi de o fineţe sufletească ieşită din comun. Mi-a fost devotat ca un adevărat fiu. L-am ajutat financiar şi ştiinţific, atât cât mi-a stat în puteri. Aş fi vrut ca el să-mi continue opera literară şi ştiinţifică şi să spună oamenilor ceea ce eu nu aş mai fi avut timp şi putere să spun. Îmi presimţeam sfârşitul. Am făcut eforturi supraomeneşti pentru a-l putea instrui cu ceea ce urma să extindă el.

Ne-am făcut amândoi foarte mulţi duşmani printre fundamentalişti. În filosofia noastră inter-religioasă am ridicat credinţa la nivelul purităţii supreme. I-am supărat pe unii farisei care şi-au făcut din credinţă un scop în sine, adică au urmărit cu totul alte interese decât ceea ce se cheamă înălţarea spiritului către Dumnezeu. Pentru curajul nostru, el a plătit cu viaţa. Unora nu le convine să afle adevărul despre apucăturile neomeneşti pe care le au.

- Unde se află şi ce face acum spiritul lui Culianu?

- Spiritul lui Culianu este foarte bine acum, o duce minunat, se perfecţionează. Este fratele meu în planul vedic. Mă ajută în lucrările mele şi are, totodată, treburile lui specifice, adică are datoria de a lega spiritele,

înfrăţindu-le câte două sau câte trei atunci când există disponibilităţi. Tot el le sfătuieşte cum să se comporte şi spre ce să năzuiască pentru a obţine evoluţia mult visată.

- Unde se află „planul vedic” şi ce caracteristici are?

- În această privinţă explicaţiile ar trebui să fie deosebit de amănunţite şi strict secrete, dar pentru că vreţi să instruiţi oamenii cu ajutorul meu, vă voi spune în mod sumar ceea ce consider că pot mărturisi în această privinţă.

Planul vedic este cel de-al şaptelea plan, paralel cu celelalte, pe care unii le cunosc. Nu intru în amănunte, dar pot spune că aici toate spiritele au aceeaşi culoare, un alb-argintiu cu nuanţe de roz-pal, sunt extrem de fine, fiind înconjurate de o materie eterică invizibilă. Aceste spirite nu pot fi văzute de spiritele din planurile inferioare acestuia. Ele nu se văd nici unele pe altele, dar se percep prin vibraţiile specifice fiecăruia. Pot fi văzute doar de Spiritele Supreme care înconjoară planul al optulea, cel al Absolutului Divin, protejându-L pe Cel căruia Îi spunem Dumnezeu, şi realizând transmisiile energetice între acest Absolut şi planurile inferioare.

- Unii oameni neagă existenţa lui Dumnezeu pe motiv că nu L-a văzut nimeni. Dumnezeu este invizibil chiar şi spiritelor foarte înalte?

- Dumnezeu este invizibil pentru toată lumea. El este Cauza primordială a Universului în care trăim. Există şi alte Universuri care îşi au Conducătorii lor Supremi. Pe Dumnezeu Îl simţim cu toţii, nu este necesar să-L vedem. Dumnezeu este Cauza, Puterea, Voinţa şi Dorinţa noastră, a tuturor, de mai bine.

- Pentru a fi moral este obligatoriu să crezi în Dumnezeu?

- Poţi să fii moral chiar având convingeri ateiste. Şi poţi să fii moral, sau amoral, pretinzându-te a fi religios. Dar a discuta despre morală este un lucru complicat şi necesită mult timp.

- V-aţi reîntâlnit cu spiritul lui Maitreyi după moarte?

- Iată o întrebare dureroasă care mă frige şi acum, când mi-am pierdut învelişul de carne, deci şi bucăţica de inimă ce m-a durut o viaţă întreagă până în clipa morţii pământene. „Episodul Maitreyi” a fost pentru mine o vrajă care m-a cuprins instantaneu şi m-a pătruns ca o otravă persistentă până la sfârşitul zilelor mele. A fost un semn divin care m-a făcut să înţeleg că locul meu nu era acolo, în India, că menirea mea nu a fost să rămân în acele ţinuturi, că religia mea nu trebuia să fie schimbată. Am înţeles la timp aceste lucruri şi m-am retras nelăsând urme dureroase, aşa cum am îndrăznit să scriu în cartea ce-i poartă numele. Am regretat o viaţă întreagă pentru că am întinat-o cu imaginaţia mea prea încinsă. Am evitat să-i cer iertare pentru ceea ce am scris despre ea, considerând că acest gest ar fi compromis-o şi mai mult. Am lăsat ca lucrurile să meargă de la sine, fiecare urmându-şi destinul care i-a fost rezervat. Neam reîntâlnit în planul vedic. Ea este aici, lângă mine, tot timpul. Suntem fraţi întru credinţa în Domnul Dumnezeu. Altă legătură de rudenie nu există între noi.

- Aţi fost chemat vreodată la o şedinţă de spiritism?

- Da, am fost chemat de nenumărate ori, mai ales de către mediumii din Occident. În America, spiritismul face parte nelipsită din hobby-urile oamenilor. Ei cred cu toată tăria în lumea în care mă aflu acum şi ştiu să folosească într-un mod înţelept informaţiile pe care le primesc de la spirite.

- Ce întrebare nu v-ar conveni să vi se pună?

- Este o întrebare subtilă. Un spirit înalt ca al meu ar trebui să răspundă la tot ce i se cere, dar cum avem şi noi secretele noastre care nu trebuie să ajungă la urechile oricui, vă pot răspunde cu toată sinceritatea că nu mi-ar face plăcere să mi se pună următoarea întrebare: „Domnule Mircea Eliade, când vă veţi reîntoarce pe Pământ şi ce meserie aţi dori să învăţaţi?” Şi nu mai mi-ar conveni să fiu întrebat: „Domnule Eliade, de ce nu v-aţi căsătorit cu Maitreyi?”.

Anul 1995

INTERVIU CU SPIRITUL LUI IOAN PETRU CULIANU

- Domnule Ioan Petru Culianu, care au fost circumstanţele morţii dumneavoastră?

- Doamnă, eu am murit fulgerător, împuşcat în gât şi în urechi. Regret că nu am avut timp să-mi desăvârşesc opera ştiinţifică şi spirituală! Doamnă dragă, atâta cât am lăsat urmaşilor este bine creat, din suflet, rodul strădaniilor mele de nopţi întregi, urmarea convorbirilor mele îndelungate şi sincere cu maestrul meu de bază, bunul şi minunatul Mircea Eliade. Îi voi rămâne recunoscător întotdeauna. Suntem şi acum unul lângă altul, ne străduim întru refacerea Universului din punctul de vedere al moralităţii universale, al interconexiunilor veşnice care influenţează şi desăvârşesc aspectele energetice esenţiale în cadrul eternităţii vieţii din spaţiul nelimitat al existenţialităţii umane şi non-umane.

- Cu ce vă ocupaţi acolo unde vă aflaţi?

- Sunt şef principal în cadrul coordonării aspectului energetic existenţial prezent în galaxia noastră. În această calitate, mă aflu în subordinea directă a Domnului Isus Hristos, care este Guvernatorul Suprem al sistemului nostru solar.

- Ce atribuţii aveţi corespunzător acestei funcţii?

- Am misiunea principală de a veghea asupra bunului mers al transformărilor energetice karmice şi ne-karmice în universul nostru. Veghez în permanenţă asupra legăturilor necesar-valabile între fiinţele ce convieţuiesc în acest univers. Am rolul de a intercondiţiona vieţile sortite a fi împreună, astfel încât încarnările şi reîncarnările să se petreacă în mod corespunzător necesităţilor şi proiectelor universal-existenţiale.

Îmi revine misiunea de cinste din partea Domnului Isus Hristos de a spiritualiza toate fiinţele din planele subtile existenţiale din univers. Trebuie să veghez la respectarea normelor şi legilor comportamentale ale fiinţelor din planele subtile. Astfel, toate fiinţele supuse nouă trebuie să-şi îndeplinească programele încarnabile şi reîncarnabile, pentru ca ele să se încadreze permanent şi pretutindeni în linia generală trasată de Puterea Divină Tutelară.

Am rolul de a circumscrie ideile de bună convieţuire între spiritele ce aparţin aceloraşi nivele energetice, astfel încât să nu ia naştere manifestări conflictuale, fapte ce nu ar corespunde normelor morale existente în acele spaţii.

Trebuie să mă ocup permanent de legăturile necesare între domeniul spiritual şi domeniul existenţial uman, legături încă insuficiente între fiinţele din planele subtile energetice şi cele din planul fizic. Împreună cu alţi înţelepţi de categoria mea, îmi îndeplinesc misiunea ultraonorabilă prin care facilitez manifestările semnelor de existenţă ale spiritelor ce pot fi percepute de fiinţele umane.

Am de asemenea misiunea de a supraveghea legăturile inter-spaţiale dintre fiinţele dotate cu inteligenţă aflate în universul nostru şi fiinţele inteligente din alte universuri.

- Daţi-ne câteva exemple mai concrete ale activităţii dumneavoastră!

- Exemplele sunt nenumărate. Mai pe înţelesul dumneavoastră vă dau câteva.

Am grijă de spiritele din acelaşi plan subtil, le controlez comportamentul, le reglez reacţiile şi le moderez eventualele conflicte.

Controlez legăturile energetice între spiritele universului nostru şi spiritele care dau semne de viaţă în alte universuri.

Urmăresc buna desfăşurare a întâlnirilor dintre persoane extraterestre şi cele de pe Pământ. Am obligaţia de a-L anunţa pe Guvernatorul sistemului nostru solar asupra abaterilor de etică comportamentală ale oamenilor faţă de fiinţele inteligente venite de pe alte planete sau din alte universuri. Doresc să anunţ oamenii că un plus de prudenţă le este foarte necesar, spre binele lor, atunci când se manifestă faţă de fiinţele ajunse accidental sau intenţionat pe scoarţa terestră! Au fost cazuri de violenţe, mutilări şi asasinate comise de oameni asupra unor astfel de fiinţe. O anumită lege creştină, sau aparţinătoare oricărei religii, îl învaţă pe om să aibă o comportare demnă şi civilizată faţă de un musafir onorabil, dar ceea ce s-a întâmplat în multe locuri depăşeşte limitele bunului-simţ. Numeroşi reprezentanţi ai spaţiului universal ajunşi pe Pământ au fost masacraţi, schingiuiţi, sechestraţi sau distruşi din ignoranţa unor fiinţe cu chip omenesc care, abuzând de anumite funcţii înalte sau arogându-şi anumite drepturi în calitate de fiinţe sălbatice şi izolate, au comis acte condamnabile asupra vizitatorilor extratereştri. Toate acestea au fost semnalate pe planetele respective şi au fost înscrise în „Cartea Neagră a Judecăţii de Apoi asupra Pământului". Tot ce se face rău pe Pământ se

plăteşte acum sau în viitor. Oamenii să înţeleagă foarte bine că nimic din ce fac spre răul lor sau al altora nu rămâne nesancţionat. Totul vine înapoi şi loveşte fără cruţare.

Oameni ai Pământului, liniştiţi-vă, îmbunaţi-vă, treziţi-vă spre credinţa adevărată, căci veţi plăti şi voi, şi urmaşii voştri pentru tot ceea ce faceţi împotriva altora! Fiţi mai înţelepţi, dragii mei, şi nu vă mai lăsaţi conduşi de unele puteri răuvoitoare care vor să distrugă omenirea! Forţele iadului sunt nenumărate, nelimitate în intensitate şi mult răspândite în jurul Pământului. Încercaţi, oameni buni pământeni, să deveniţi mai înţelepţi, căutaţi să înţelegeţi mai bine ce se întâmplă în jurul vostru, nu numai la suprafaţa Pământului, dar şi mai sus, mult mai sus, sau chiar mai jos, foarte jos, în subteran!

Doresc să vă mai transmit încă un lucru foarte important şi grav. Aveţi mare grijă, dragii mei români, cum vă comportaţi în special faţă de vecinii voştri de peste graniţă! Căutaţi să rezistaţi ispitelor de a vă angrena în jocurile războinice periculoase din alte părţi! Căutaţi să fiţi o ţară de echilibru în zona Balcanilor, este foarte necesar acest echilibru! În felul acesta, aduceţi o fărâmă de linişte într-un teritoriu exploziv şi frământat de interese meschine, ce nu au nimic comun cu bunătatea şi claritatea inteligenţei omeneşti.

- *Au existat şi agresări ale oamenilor din partea vizitatorilor extratereştri?*

- Au existat numeroase agresări din partea extratereştrilor împotriva pământenilor. Astfel, aterizând în zone populate, s-au protejat prin fascicule laser cu biocâmpuri ucigătoare, cu instrumente prin care pompau gaze ilariante. Au folosit cuţite cu bioenergie, care au lăsat arsuri pe trupurile oamenilor. Gazele ilariante au provocat crize de excitaţie sexuală victimelor cu care vroiau să facă experimente, mai ales în interiorul navelor. Au răpit femei, bărbaţi şi copii din diverse zone ale Pământului. Acesta ar fi un mod de a explica dispariţiile frecvente de pe scoarţa terestră a unor fiinţe civilizate sau chiar necivilizate. Au răpit animale de toate speciile, vietăţi diverse, cu scopul de a le studia şi aclimatiza pe alte planete. Există fiinţe în univers dotate cu inteligenţă deosebită, mult superioară celei cu care sunt înzestraţi oamenii. Sunt mari specialişti în transplanturi de organe. În ultima vreme, experimentează formarea unor specii noi, înrudite genetic cu oamenii de pe Terra sau cu fiinţe de pe alte planete din diverse sisteme galactice.

Spuneam că au dispărut foarte mulţi oameni de pe Terra în mod inexplicabil. În afară de faptul că au aterizat cu navele în zone populate, unii extratereştri au rămas pe sol, dar în zone deşertice sau muntoase izolate, sau în jungla tropicală. Cei coborâţi pe Terra s-au putut ascunde foarte bine în anumite module desprinse din nave, după ce navele au decolat şi s-au pierdut în zare. Bine camuflaţi în casele lor originale, având la dispoziţie aparatura necesară, au răpit oameni de ambele sexe şi de toate vârstele, făcând cu ei experimente de genul celor menţionate mai sus şi multe altele, pe care nici eu nu le mai bănuiesc. Au o fantezie ului-

toare. Gândirea lor o depăşeşte cu mult pe a noastră şi curiozitatea, pe care noi o numim ştiinţifică, face parte din comportamentul lor zilnic. Au aparatură sofisticată pentru tot felul de cercetări. Au implantat în uterul femeilor diverse particule seminale, luate fie de la ei, fie de la alte specii umanoide. În ultima vreme am observat că vor să împerecheze umanoizii cu diverse tipuri de animale, pentru a le obliga pe acestea să evolueze genetic.

N-ar fi exclusă apariţia unor virusuri şi bacterii suspecte şi necunoscute pe Terra, din cauza experimentelor din navele extraterestre. Există în spaţiul cosmic miliarde de categorii de bacterii, virusuri şi alţi purtători de boală, diferiţi de cei existenţi pe Terra. Oricând pot fi aduşi pe scoarţa terestră.

- Există colaborări ale unor guverne pământene cu extratereştrii?

- Oho, bineînţeles! Există câteva ţări de pe Terra care colaborează cu anumite categorii de extrapământeni, chiar extragalactici. Ţara cu cel mai mare arsenal, cu aparatura cea mai bine adaptată la colaborarea mai sus menţionată este Statele Unite ale Americii. S-a instaurat aici o tradiţie a colaborărilor extragalactice. Armata Statelor Unite este dotată cu tot ce trebuie pentru depistarea prin radar a oricărei nave, oricât de mică ce s-ar apropia de Pământ. Dacă aterizează sau amerizează, este imediat încercuită. Astfel de treburi se ţin secrete. Omenirea trebuie să trăiască în neştiinţă pentru a fi relativ liniştită. Altfel, fiecare pământean şi-ar studia semenii cu prea mare atenţie. Oamenii trebuie să trăiască în ignoranţă pentru a se putea menţine echilibrul psiho-sociologic între diversele naţiuni şi categorii umane.

- Cum puteţi descrie vizitatorii extratereştri?

- Vizitatorii „noştri” extratereştri, mă refer la gazdele de pe Terra, sunt de mai multe categorii, în funcţie de tipul planetei de pe care provin. O categorie o formează cei asemănători pământenilor, cu mici diferenţe ale structurii fizice şi mentale. Aceştia sunt cei mai curajoşi în relaţiile cu oamenii, riscându-şi viaţa la fiecare încercare de contact fizic cu aceştia. Ei provin de pe planetele cele mai apropiate Pământului, atât din galaxia noastră, cât şi din cele învecinate. Multe planete nici nu sunt cunoscute de oameni, poate doar bănuite. Oricum, o planetă cunoscută şi uşor cercetată de pământeni este Venus.

Trebuie să menţionez că, din motive de securitate împotriva curiozităţii şi a eventualelor atacuri ale pământenilor, fiinţele extraterestre sălăşluiesc în zonele invizibile pentru pământeni. Nu mică a fost mirarea selenauţilor când au găsit pe Lună module, grote amenajate şi resturi ale unor aparate de zbor. Dacă ar fi survolat partea invizibilă a Lunii, ar fi avut surprize nenumărate şi cine ştie dacă s-ar mai fi întors pe Terra. Pe Venus, Jupiter, Neptun, Mercur situaţia este aceeaşi. Un lucru trebuie să înţeleagă pământenii: că aspectul fizic şi modul de viaţă al acestor fiinţe inteligente este adaptat structurii solului şi atmosferei de pe planeta respectivă. Ei au mijloace de protecţie împotriva furtunilor magnetice, împotriva gazelor şi prafurilor care sunt ucigătoare pentru noi.

- Spiritele sunt asemănătoare în tot universul? Cum ierarhizaţi spiritele?

- Trecând în lumea spiritelor, ne liniştim puţin, ea este mai puţin tulburătoare decât lumea fiinţelor extrapământene, dar tot atât de periculoasă, chiar dacă este invizibilă majorităţii oamenilor. În accepţia mea, lumea spiritelor este foarte minuţios ierarhizată, clasificarea este nesfârşită, dar aş putea să vă dau câteva categorii inteligibile minţii umane.

După o primă clasificare din punct de vedere etic, spiritele pot fi grupate în două mari categorii: a) spiritele deschise la culoare; b) spiritele de culoare închisă, opuse primelor. Cele din prima categorie se clasifică în nenumărate tipuri şi specii, începând cu cea mai fină culoare deschisă, adică albul-argintiu invizibil, şi până la cea mai deschisă culoare gri-argintiu, în trepte de degradé.

Dacă griul îşi pierde luciul, pe măsură ce culorile devin tot mai închise, spiritele devin din ce în ce mai rele. Spiritul de culoare neagră mată, fără luciu îi aparţine lui Satan. Spiritele de culori din ce în ce mai deschise, până la cenuşiu fără luciu, îi aparţin lui Lucifer, Fiul cel mai puternic al lui Satan. El este Cel ce stăpâneşte planeta Pământ şi guvernează tot răul existent pe Terra**.** Fiind spirite puternice, se pot încarna oricând şi oriunde este rost de făcut câte un rău mai mic sau mai mare. În luptă cu acestea, dar o luptă paşnică, se află spiritele de culoare mai deschisă.

Cele care se apropie de culoarea cenuşie sunt cele mai uşor influenţabile, mai ales la rău, dar rezistă în general datorită ajutorului spiritelor de culoare deschisă, care le supraveghează tot timpul. Aşa-zisele spirite „albe” sunt deosebit de evoluate, prin aceasta înţelegând apropierea lor de Voinţa Divinităţii Supreme. Ele sunt supuse Consiliului Superior Celest şi execută dispoziţiile acestuia, având drept obiectiv principal salvarea omenirii din ghearele lui Satan.

- Cine a creat spiritele albe şi pe cele negre?

- Această divizare s-a produs în vremuri imemoriale, a fost o diviziune naturală a energiei universale. Atunci când universul s-a divizat în parte densă şi părţi mai puţin dense, a fost necesară şi o ierarhizare a particulelor energetice dotate cu inteligenţă superioară. Astfel, către părţile mai dense din univers s-au îndreptat particulele energetice cu vibraţii joase, acestea transformându-se ulterior în spirite de categorie inferioară. În părţile aşa-zis „rarefiate” ale universului, deci foarte puţin dense, s-au adăpostit particulele energetice cu vibraţii ridicate, dând naştere spiritelor de categorie superioară, cu intenţii constructive în Univers. Toate transformările din spaţiul universal s-au petrecut, se petrec şi se vor petrece la îndemnul unei Voinţe Energetice unice şi atotstăpânitoare, un focar de Voinţă şi Acţiune prezent peste tot în Universul infinit, numit de pământeni „DUMNEZEU”. Sub îndrumarea Sa, din treaptă în treaptă ierarhică, fiinţele invizibile şi inteligente acţionează asupra materiei din Univers.

- Dumnezeu l-a creat pe Satan?

- Apariţia lui Satan a fost inevitabilă odată ce materia s-a ierarhizat, apărând astfel aşa-zisa „opoziţie energetică” faţă de Dumnezeu. Lupta dintre contrarii, sub toate formele, este o lege a Universului. Odată cu crearea materiei dense a apărut opoziţia dintre materia densă şi cea rarefiată. Lumea densă l-a generat pe Satan, iar cea rarefiată a rămas de partea lui Dumnezeu.

- Spiritele se luptă între ele?

- Lumea spiritelor manifestă o luptă continuă. Ele se recunosc după culoare şi după vibraţii. Cele cu vibraţii opuse se duşmănesc şi se luptă în permanenţă. Dar duşmănia lor este esenţială, automată şi imperceptibilă majorităţii fiinţelor inteligente de pe Pământ. În ce constă lupta lor? Cele negre caută să le alunge pe cele albe când se pune problema încarnării. Cele albe reacţionează în acelaşi mod. Atunci când urmează să se nască o fiinţă umană, solicitările sunt imense. Spiritele roiesc în jurul femeii a cărei soartă îi pregăteşte o viitoare naştere. Chiar înainte de a rămâne însărcinată, spiritele ştiu că acest eveniment va trebui să vină şi se luptă între ele pentru supremaţie. Cel mai puternic intră în pântecele femeii în clipa când aceasta a devenit fertilă.

- Ce ar trebui făcut pentru o mai bună colaborare între oameni şi spiritele superioare?

- Greu de spus ce s-ar putea face în plus pentru intensificarea colaborării dintre oameni şi spiritele superioare. Sfaturi bune li se dau oamenilor pretutindeni şi în permanenţă, dar în virtutea luptei dintre bine şi rău, adică între spiritele superioare şi cele inferioare, oamenii suferă o continuă solicitare, ajungând în momente de derută, nemaiştiind ce este bine şi ce este rău de făcut. Adeseori, răul este luat drept bine, iar binele, drept rău. Totuşi, cred că le este clar majorităţii celor de pe Pământ cum ar trebui să arate binele. Modele li se dau peste tot. Rămâne la alegerea finţei umane ce acţiuni trebuie să facă pentru a se pune de acord cu propria conştiinţă. Dar pentru că şi mintea este un rod al substanţei dense, ea poate fi adaptată unor diferite forme de manifestare, necorespunzând în toate Voinţei Divine.

- Ce înseamnă şi ce rost au legămintele făcute între ele de către spirite?

- Legarea spiritelor asemănătoare în anumite privinţe îmi revine mie şi altora din Spaţiul Superior, vecin Divinităţii Supreme. Noi asociem spiritele, înrudindu-le pe vecie, în funcţie de culoarea şi calitatea vibraţiei, aproape identice. Deci, acolo unde două sau mai multe spirite reuşesc să devină aproape identice în privinţa nuanţei eterice şi a fineţei vibraţiei, noi le grupăm, anunţându-le că au devenit surori şi fraţi şi atenţionându-le că au obligaţia de a veghea una asupra alteia, de a se ajuta la nevoie şi de a se încarna periodic, astfel încât să poată fi rude sau prieteni în starea de fiinţe umane sau ne-umane.

- Ce ne puteţi spune despre mitul sufletului-soră?

- Despre aceasta era vorba. Sufletele-surori sunt acele spirite de calitate feminină care au fost înrudite prin procedeul mai sus menţionat.

Spiritele-fraţi sunt cele de sex masculin. Pot fi înrudite şi de ambele sexe. Denumirea lor generală este de „spirite înrudite”. Prin aceasta înţelegem că sunt două sau mai multe spirite de acelaşi sex, sau de sexe diferite, care se consideră legate între ele pe vecie şi sunt obligate să fie alături şi în condiţiile impuse de eventualele încarnări.

Anul 1995

INTERVIU CU SPIRITUL LUI SCARLAT DEMETRESCU

Scarlat Demetrescu a fost profesor de ştiinţe naturale şi geografie, publicist, subdirector la Senat, geolog la Institutul Geografic al României şi a condus revista spiritualistă „B. P. Haşdeu”.

Cărţile sale, lucrări de referinţă în domeniul ştiinţei spiritualiste, şi-au păstrat valoarea peste decenii. Am chemat spiritul lui Scarlat Demetrescu pentru a-i cere unele lămuriri în legătură cu problemele ridicate în cartea sa „Din tainele vieţii şi ale universului” (1939).

Despre ISUS HRISTOS şi MAICA DOMNULUI

- Domnule Scarlat Demetrescu, vă rog să extindeţi unele noţiuni din cărţile dumneavoastră... Care a fost rolul apariţiei lui Isus Hristos pe Pământ?

- Isus este Guvernatorul sistemului solar. Isus Hristos este cel mai mare idol al omenirii. El a aruncat vălul ce acoperea ştiinţa universală a spiritului. El a dovedit prin propria-I înviere că totul este posibil şi anume că există viaţă dincolo de moarte. Omul moare, iar apoi spiritul său trece dincolo, în rai sau în iad (cum se spune în limbaj curent), dar se poate reveni şi de dincolo încoace. Cu alte cuvinte, există un perpetuum mobile între cele două lumi. Acest fenomen are caracter ciclic, este ciclul vieţii şi al morţii din univers sau „lanţul karmic”. Isus Hristos este cea mai vie dovadă că se poate reveni pe această lume fie sub formă de încarnat perfect, fie sub formă rarefiată, adică de „fantomă”.

Isus Hristos are în subordinea Sa o mulţime formată din câteva miliarde de spirite pe care le dirijează, le guvernează astfel ca aria lor de cuprindere să fie întregul sistem solar. Isus Hrisos ştie perfect unde se află fiecare spirit aflat în subordinea Sa, cunoaşte rolul fiecăruia în activitatea generală şi continuă din univers. De asemenea, Isus Hristos plasează spiritele pe fiecare planetă din sistemul solar astfel încât totul să fie organizat perfect, fiecare planetă să fie locuită, iar grupările de spirite să aibă o activitate bine organizată şi fiecare să-şi cunoască bine rolul şi atribuţiile. Nimic nu se face în sistemul solar fără ştirea Domnului Isus Hristos.

După venirea lui Isus Hristos pe Pământ, iluminaţii din acea perioadă au înţeles că nu mai sunt singuri şi că pot avea încredere absolută în Cineva, într-o Rază de Lumină care S-a numit Isus Hristos. Uimirea cea mare ce a cuprins omenirea şi iluminarea puternică a popoarelor produsă de Personalitatea miraculoasă a lui Isus Hristos a adus un spor colosal de credinţă în minunea lui Dumnezeu. Oamenii de pretutindeni au înţeles pentru totdeauna că Dumnezeu îşi poate trimite emisari pe Pământ; aşa cum Şi-a trimis Fiul, poate oricând trimite şi pe alţii. Mulţi emisari a avut şi încă mai are Dumnezeu pe Pământ. Dar dintre toţi Fiii lui Dumnezeu ce au venit pe Pământ pentru a lămuri oamenii asupra îndatoririlor de a se ruga lui Dumnezeu şi a-I respecta poruncile, Isus a fost Personalitatea cea mai fascinantă, cea mai zguduitoare şi cea mai minunată...!

- Cine este Maica Domnului?

- Maica Domnului este Mama tuturor spiritelor luminate din univers, mediator între Isus Hristos şi spiritele luminate. Totodată, este liantul între Dumnezeu şi Fiul Său, Isus. Tot ce face Isus este cunoscut de Maica Domnului. Nimic din ce face Maica Domnului nu-i este străin lui Isus. Maica Domnului dirijează cohortele de spirite care au fost femei pe Pământ sau pe alte planete. Se ocupă cu încarnarea lor, le dirijează activitatea pe linie femeiască, adică le învaţă să nu-şi uite sexul pe care l-au avut atunci când au fost fiinţe în carne şi oase. Le învaţă să nu uite că au fost mame şi că vor mai fi şi în alte vieţi. Maica Domnului preia spiritele feminine ieşite din trupurile moartelor şi le dă în grija unor spirite feminine existente în astral. Maica Domnului o are în subordinea sa pe Karmela, Zeiţa morţilor, care Îi este Fiică directă. Maica Domnului şi Domnul Dumnezeu sunt stăpâni peste întregul Univers. Isus Hristos are doar sistemul solar, iar Zeităţile feminine Îl ajută, extinzându-şi sfera de influenţă în tot Universul. Dar Isus Hristos nu este îngrădit doar la sistemul solar, aici El conduce, dar se poate deplasa liber în tot Universul. Zeităţile cosmice nu guvernează, ci doar influenţează şi dirijează cu multă înţelepciune activităţile din sfera lor de influenţă.

- Cine preia spiritele masculine dezîncarnate?

- Există entităţi specifice masculine ce preiau spiritele bărbăteşti. Lui Karmela îi corespunde un Fiu al lui Dumnezeu, numit Josefus. Acesta este un spirit luminat, nobil, deosebit de influent, Frate cu Isus şi cu Karmela, aproape neştiut de pământeni. El preia spiritul bărbătesc direct de la trupul decedatului şi, împreună cu anumiţi slujbaşi ai Săi, tot Spirite Superioare, îl conduc în astral pentru pregătirile de rigoare.

Despre sexul spiritelor

- Care este diferenţa dintre spiritele de gen masculin şi cele de gen feminin?

- Spiritele sunt împărţite după sexul universal în spirite bărbăteşti şi femeieşti. A avea sex universal nu înseamnă a avea organe sexuale, ci înseamnă apartenenţa fie la gruparea spiritelor aflate în subordinea lui Isus Hristos, cele masculine, fie la cele aflate în subordinea Maicii Domnului,

cele feminine. Maica Domnului este spirit feminin, iar Isus Hristos este spirit masculin. Dumnezeu le dirijează pe toate.

Spiritele au atribuţiuni diferite. Cele feminine au în sfera lor de influenţă latura estetică, maternitatea pe Pământ sau pe alte planete, evoluţia speciilor, cultivarea talentelor, creşterea copiilor, mai ales a fiicelor - activităţi din Cosmos ce se reflectă pe Pământ. Spiritele masculine se ocupă cu latura dură, războinică a vieţii din Cosmos şi de pe planetele fizice. Ele dirijează fiinţele de sex masculin de pe Pământ. Se preocupă de formarea virtuţilor bărbăteşti. Încă din Cosmos ele sunt educate în spiritul coordonării vieţii familiale şi a creşterii băieţilor. Femeia ce se va naşte dintr-un spirit masculin va avea trăsături uşor masculinizate, virtuţi bărbăteşti şi va răzbi mai uşor în viaţă decât dacă ar avea spirit femeiesc. Un bărbat cu spirit femeiesc va fi delicat, fin, slab rezistent la vicisitudinile vieţii...

- Deci omul nu trebuie să tânjească după o stare neutră, androgină?

- Un spirit complet neutru sexual ar fi ceva ideal. Aşa ceva nu se poate, ar fi un „heterospirit”, dar aceasta nu ne convine, ar însemna să apară o nouă specie umană, cea fără sex, sau, pur şi simplu, hermafrodiţii... Androginul este un mit, nu trebuie ridicat în slăvi. Normal este ca să existe parte bărbătească şi parte femeiască, sub orice formă s-ar manifesta. De la bun început, Dumnezeu a conceput partea femeiască şi cea bărbătească în mod teoretic, iar după aceea le-a dat formă.

- Ce părere aveţi despre oamenii care îşi modifică sexul în mod chirurgical?

- Este liber să facă fiecare ce vrea, dar dacă Dumnezeu a lăsat femeia, femeie, şi bărbatul, bărbat, la ce bun schimbarea chirurgicală a sexului? Este un capriciu. Dar omenirea merge spre distrugere, încă un păcat în plus... Un spirit masculin încarnat ca femeie este liber să-şi aleagă aspectul şi conduita. Poate să-şi educe calităţile ce le preferă, nu este nicio interdicţie. La fel, un spirit feminin poate, dacă vrea, să-şi educe calităţile preferate.

- Cum îţi poţi afla sexul spiritului tău?

- Sexul spiritual îl poţi recunoaşte coborând privirea lăuntrică spre interiorul tău, meditând, rugându-te la Dumnezeu să-ţi reveleze sexul spiritului. Numai prin meditaţii, studiu de sine şi folosind diverse surse de informare.

- Există fiinţe umane ce funcţionează cu ambele sexe în acelaşi organism?

- Pe unele planete nu au sex, din câte ştiu. De aceea înmulţirea este foarte dificilă. Ei se înmulţesc prin alte metode, asemănătoare cu ale batracienilor sau ale reptilelor de pe Pământ. Au o constituţie anatomică specifică planetei respective.

- Dumnezeu are şi El sex spiritual?

- Dumnezeu este Androginul Suprem. Nu se pune problema comparării spiritelor cu Dumnezeu. Spiritele sunt sexuate, dar fără organe specifice, ci doar ca zestre psihologică; unele au însuşiri masculine, altele, feminine. Dumnezeu este Conştiinţa Pură, simbolul transcendenţei, iar El,

Divinitatea Supremă, are în sarcina Sa întreaga materializare a Universului. Există o latură spirituală a Universului, aceasta este Conştiinţa Supremă, şi una materială, cea vizibilă sau invizibilă, prin care se concretizează ideile, intenţiile Sale. Dumnezeu acţionează prin spirite, care sunt înzestrate şi pregătite secvenţial, pe sectoare de activitate. Dar Dumnezeu poate acţiona şi direct prin Forţa Sa energetică, sau Glasul Său, acolo unde este neapărat necesar.

- În opera dumneavoastră „Din tainele vieţii şi ale universului" prezentaţi un model al Cosmosului în care Dumnezeu era asimilat cu „Sfera centrală, laboratorul creaţiei", în jurul căruia se roteau cele patru universuri. Doriţi să ne detaliaţi acest model?

- Da, îmi amintesc, aşa credeam atunci... În accepţia lui Dumnezeu, Universul are „n" dimensiuni. Unii spun că spaţiul are trei dimensiuni, gândindu-se la forma sferică prin care se răspândesc undele sonore, luminoase, cuantele de energie ce formează gândurile. Dar Universul, în accepţia sa totală, completă este „n"-dimensional. Nu poate fi limitat la forma unei sfere. În jurul lui Dumnezeu-Tatăl, care nu este într-o sferă, planează „n" Universuri. Şi nu mai cred că Universul lui Dumnezeu al nostru este central faţă de celelalte Universuri. Acest Univers poate fi plasat oriunde în spaţiul „n"-dimensional. Există Entităţi Superioare pe acelaşi nivel cu Dumnezeul nostru, sau pe alte nivele, care dirijează restul de Universuri. Toate Universurile au „n"-dimensiuni, pe diferite nivele de vibraţie. Odată cu moartea fizică, spiritul trece în planul astral; fiind nevăzut cu ochiul liber înseamnă că materia astrală are o frecvenţă de vibraţie superioară celei din planul fizic. Deci, spaţiul tri-dimensional este o creaţie a minţii omeneşti îngrădite.

- Vă mulţumesc, domnule Scarlat Demetrescu, vă voi mai căuta.

- Am să vă răspund cu plăcere!

Anul 1995

INTERVIU CU SPIRITUL LUI ZAMOLXIS – ZEUL DACILOR

- Prea-sfinte Zamolxis, în ce perioadă de viaţă a omenirii aţi trăit?

- Scumpa mea, am trăit acum peste 2.500 ani, pe pământul actualei Românii. Am fost un înţelept, un pustnic retras în munţi, într-o grotă rece şi umedă. Acolo mi-am chinuit trupul pentru a-mi dezvolta puterea de credinţă în Domnul Dumnezeu şi a răspunde chemărilor Sale. Am făcut aşa cum mi-a cerut Voinţa Divină. Am fost un mesager pe Pământ, coborât din înaltele straturi ale Ierarhiei Supreme.

- Ce rol aţi avut?

- Am fost un prooroc, un înţelept, un bun conducător spiritual pentru populaţia din zona în care am trăit.

- În ce masiv muntos se afla peştera în care v-aţi izolat?

- Peştera mea se afla în Munţii Retezat, aşa le spuneţi voi acum.

- Oare mai există grota aceasta acum?

- Nu ştiu dacă mai există, sunt foarte mulţi ani de atunci şi nu m-am mai întors de mult prin acele locuri pentru a o căuta.

- Cum aţi reuşit să influenţaţi poporul dac?

- Draga mea, am avut multe de făcut... Am încurajat oamenii să reziste vremurilor potrivnice. I-am învăţat să se respecte unii pe alţii, să se sprijine la nevoie şi mari supărări. I-am îndemnat să nu-şi părăsească ţinutul natal pentru niciun fel de ispite venite din afară.

I-am aşezat pe teritoriul lor, învăţându-i să şi-l ferească de trădare. I-am sfătuit, i-am încurajat să-şi ducă traiul curat, în mulţumire sufletească, orişiunde s-ar afla, chiar şi în focul luptelor cu duşmanii.

- Este adevărat că dacii sacrificau oameni pentru binele poporului lor?

- Credinţa străveche a dacilor cerea sacrificii umane. Jertfeau oameni păcătoşi, care oricum trebuiau omorâţi pentru a nu mai face rău semenilor. Aceste jertfe erau binevenite prin exemplul lor înfricoşător. Erau pilde pentru cei îndemnaţi de diavol la crime şi altfel de orori împotriva celor din jurul lor.

- Ce ştiţi despre „Sfinxul" din Munţii Bucegi?

- Acolo este o minune a naturii. A existat un om înţelept, un pustnic, adăpostit şi el într-o grotă din Munţii Bucegi. Mi-a fost bun prieten înainte de a ne hotărî să ne retragem în munţi, fiecare în alt loc. Adeseori veghea în mijlocul naturii, lângă o piatră deosebit de mare. Stătea nemişcat privind în zare. De multe ori, înainte de răsăritul soarelui, el se aşeza lângă acea piatră şi stătea ceasuri în şir, uitând chiar să mănânce, prinzându-l întunericul în acelaşi loc... După ani şi ani, piatra lângă care stătea a început să ia forma chipului său. Când piatra şi-a desăvârşit forma, putând fi recunoscută de la mare distanţă, pustnicul a plecat dintre cei vii, lăsându-şi chipul ca amintire vremurilor ce vor veni.

- În apropierea „Sfinxului" se află nişte stânci în formă de ciuperci, „Babele". Există o legendă şi în legătură cu ele?

- Ciupercile acelea au fost făcute cu ajutorul unor înţelepţi veniţi din cer. Au fost atraşi de chipul cioplit în piatră de ploi şi ninsori şi au vrut să-i lase o amintire în apropiere. Au cioplit tulpinile ciupercilor, iar „pălăriile" le-au pus deasupra cu puterea minţii lor. După aceea, s-au urcat în maşina lor strălucitoare şi au plecat în alte lumi.

- Erau dese vizitele extratereştrilor?

- În acele vremuri au venit de mai multe ori maşini din cer. Noi ştiam că sunt mesagerii altor ţinuturi. I-am văzut şi îndeaproape. Erau blânzi, prietenoşi, foarte urâţi la chip, nu semănau cu noi decât foarte puţin, foarte mici de statură (pe lângă dacii, care erau înalţi cât brazii, musafirii le ajungeau până la genunchi). Aveau urechile foarte mari şi ascuţite, cu găuri mari în ele ; ochii foarte mari, aproape rotunzi, se roteau neîncetat, privind absolut tot ce li se arăta. Aveau gurile mici, fără dinţi şi, în loc de nas, câte o gaură.

Unii aveau chiar două găuri sub un nas foarte turtit. Nu aveau păr pe cap, dar purtau un fel de pălării strălucitoare şi ascuţite, terminate cu nişte vârfuri lucioase. La mâini aveau câte trei degete, dar la picioare nu ştiu câte, pentru că erau încălţaţi. Purtau haine strălucitoare verzi, roşii, albastre, care-i făceau să semene cu nişte peşti foarte coloraţi, de ne luau privirile. Nu înţelegeam limba lor, mai mult şuierau, dar ei înţelegeau fiecare vorbă, fiecare mişcare, fiecare gând al nostru. Erau mult mai deştepţi decât noi. Au venit adeseori la noi, în munţi, ne-au privit cu multă atenţie şi seriozitate. Au luat câte un bărbat, câte o femeie şi au plecat cu ei. După aceea, nu i-am mai văzut. Aceasta s-a întâmplat de câteva ori în cursul vieţii mele. Nu mâncau nimic de la noi şi nu stăteau prea mult timp în mijlocul nostru. Veneau şi plecau, iar noi rămâneam cu un vis ciudat în urma lor...

- Ce doriţi să le transmiteţi românilor de azi?

- Românii voştri de astăzi să fie înţelepţi, curajoşi, să nu se lase înfrânţi de duşmani. Să nu permită nimănui dinafară să le cotropească ţara, să vegheze neîncetat la liniştea pământului pe care îl stăpânesc. Dorinţa de libertate şi tăria de a-şi apăra pământurile să-i stăpânească zi şi noapte. <u>Iubirea de glie şi de oameni este cel mai minunat har primit şi păstrat de la Bunul Dumnezeu!</u>

Anul 1996

MESAJ DE LA SPIRITUL MIHAELEI RUNCEANU

„Eu, fosta cântăreaţă româncă Mihaela Runceanu, mă găsesc în aceste clipe dureroase pentru voi toţi în Înaltul Cerului Dumnezeiesc, aproape, foarte aproape de Bunul Domnul Dumnezeu. Mă număr printre onoraţii Îngeri apropiaţi Divinităţii Supreme, unde îndeplinesc mii de îndatoriri onorabile şi sfinte. Am grijă permanentă de purificarea sufletelor acelor oameni care sunt pregătiţi de Necuratul să ia calea răutăţii, sadismului, a crimei deliberate. Aici sunt la fel de fericită cum am fost şi în prea scurta mea viaţă. Îmi fac datoria întru totul, aşa cum mi-am îndeplinit-o şi pe Pământ.

Am fost ucisă cu sânge rece de un nenorocit tânăr care se droga de puţină vreme. L-am rugat de câteva ori să se oprească, spunându-i că îi văd viitorul întunecat, ca şi gândurile lui. Pentru toţi cei ce m-au admirat şi iubit, doresc să mărturisesc marele meu dar divin de a prevedea viitorul omenirii. Am fost o fiinţă deosebită, poate prea deosebită în acele vremuri grele pentru ţara şi poporul meu. Ştiam de mult că voi pleca în lumea plină de bunătate a Domnului din Cer. M-am străduit să finalizez ceea ce începusem în cadrul carierei mele muzicale, conştientă fiind de importanţa darului ultim ce trebuia să-l ofer poporului meu. Nu mi-am

regretat obştescul sfârşit, fiindcă ştiam de multă vreme luna şi anul când voi pleca de lângă cei dragi.

Daniel, tu, fostul meu prieten, te-ai căit vreodată pentru că m-ai luat dintre cei dragi? Ai înţeles vreodată, în lunga ta detenţie, că ai ucis o floare minunată a acestui popor? Sfârşitul tău nu va fi atât de rapid ca al meu. Tu vei suferi ani îndelungaţi, până când Tatăl cel Bun te va chema în această lume, pentru a te ajuta să înţelegi fapta cumplită pe care ai săvârşit-o în nenorocita viaţă ce nu ai ştiut să o trăieşti cum se cuvine unui bun creştin.

Scumpii, dragii, nepreţuiţii mei părinţi, eu, Mihaela voastră iubită, vă implor să nu mă mai plângeţi! Am rămas un suflet mare, aşa cum mă ştiţi de când m-aţi adus pe lume. Vom fi mereu împreună, iubiţii mei, atât cât va mai fi viaţă în Univers!

Scumpii şi adoraţii mei colegi, şi mai ales foşti elevi, ştiu că m-aţi plâns, m-aţi regretat enorm de mult şi mi-aţi cinstit memoria aşa cum se cuvine. Vă mulţumesc tuturor pentru gândurile şi faptele voastre minunate, nobile, pline de perfecţiunea neuitării veşnice. Eu, Mihaela Runceanu, vă binecuvântez pe toţi, să vă dea Bunul Dumnezeu numai bine şi frumuseţe în viaţă şi în sufletele voastre minunate! Voi, dragii mei cântăreţi de astăzi, doresc să vă trimit de aici, din Cer, toată binecuvântarea mea, toată mângâierea mea şi toată recunoştinţa sufletului meu de acum! Voi reveni în viaţa de om nu peste multă vreme. Voi reveni în viaţa cea plină de dureri şi suferinţe nenumărate, pentru a-mi continua munca de înnobilare a sufletelor omeneşti.

Scumpii mei, iubiţii mei oameni buni, dragele şi frumoasele mele colege, admiratoare, neuitatele mele fiinţe care mă cinstiţi şi astăzi, vă rog să mă iertaţi pentru că v-am părăsit înainte de vreme! Mai aveam câţiva ani de trăit, dar dacă mi-a fost grăbit sfârşitul, s-a întâmplat, din nefericire pentru noi toţi. Vă iubesc, vă veghez şi vă binecuvântez pe voi, fiinţe umane adorate, pentru toată iubirea dăruită cinstirii memoriei mele. Fiţi buni, oameni dragi şi nepreţuiţi, fiţi curaţi la suflet, nobili în gesturi şi gândire, într-un cuvânt: minunaţi!

A voastră neuitată colegă, prietenă şi artistă,
Mihaela Runceanu”

23 februarie 2007

PERSONALITĂŢI DE PESTE HOTARE

SPIRITUL MAESTRULUI YOGANANDA clarifică unele noţiuni spirituale

SPIRIT - CONŞTIINŢĂ - MINTE

MINTEA este învelişu1 energetic al perispiritului. Ea se găseşte în zona cerebelului şi este formată din materie astrală, foarte densă comparativ cu perispiritul. Perispiritul are şi el puţină materie astrală, dar mult mai rarefiată. Mintea are rolul de a fabrica intenţii, inovaţii, plăsmuiri ale prezentului şi viitorului, baze de date care acumulează fapte din trecut, precum şi idei care au fost percepute, dar nu şi aplicate. Foloseşte raţionamentele pentru a crea lucruri noi, foloseşte percepţiile pentru a recepţiona cât mai mult din mediul înconjurător. Mintea se leagă cu conştiinţa
printr-un înveliş protector şi tranzitoriu numit „preconştiinţă”, care protejează conştiinţa de impulsurile necontenite pe care agresivitatea minţii i le trimite.

CONŞTIINŢA este o materie rarefiată, mai fină decât mintea, situată în primul strat al perispiritului. Ea moderează rezultatele activităţii minţii pentru ca acestea să ajungă la spirit sub o formă mai fină, mai stilată. Conştiinţa, împreună cu tot perispiritul, reprezintă un filtru energetic între minte şi spirit, între care există un schimb energetic permanent. Învelişul fizic îşi concentrează toate impulsurile în minte. Aceasta le raportează necontenit spiritului, aflat în zona trunchiului cerebral.

SPIRITUL este conducătorul suprem al fiinţei umane. Prin intermediul conştiinţei, spiritul trimite minţii acordul sau dezacordul referitor la ceea ce se întâmplă cu corpul uman, împreună cu indicaţiile de fiecare moment necesare moderării activităţii acestuia.

EGO-ul este partea perispiritului care răspunde de traseul dintre spirit şi conştiinţă, este calea de acces a informaţiilor dintre aceste două segmente.

MEMORIA este un accesoriu al minţii, necesar pentru înmagazinarea datelor culese din planul fizic. Ea este un strat de materie astrală adăpostită în creierul uman, vecină cu conştiinţa, dar izolată de spirit.

Dacă omul recurge la fapte grave împotriva moralităţii impuse de Voinţa Divină, spiritul său este considerat neputincios, incapabil de a regla activitatea corpului fizic, şi, ca urmare, este trimis într-un spaţiu inferior celui în care se afla iniţial. Spiritul, coborând ca vibraţie, este pedepsit

pentru a-şi ispăşi greşelile, pentru a se căi, fiindcă, ajungând mai aproape de natura umană şi cunoscând mai bine situaţia în care este corpul, poate lua mai uşor deciziile pentru îndreptarea omului respectiv.

Cu cât planul vibratoriu este mai apropiat de pământ, cu atât situaţia spiritului este mai dificilă, are mai multe neplăceri şi mai multe de făcut. În primul rând, trebuie să se ferească de entităţile inferioare, care colcăie în astralul inferior şi pătrund uneori în cel mijlociu. În al doilea rând, densitatea spaţiului este din ce în ce mai mare pe măsura apropierii de spaţiul fizic, iar un spirit elevat, care a stat un timp într-un spaţiu superior foarte rafinat, curat, liniştit, este supus unei suferinţe indescriptibile în momentul în care este silit să coboare. Cu cât este mai sus, cu atât este mai bine: linişte, pace, lipsa duşmanilor. Coborând, apar piedici de tot felul: spaţiu mai dens, entităţi sâcâitoare, deranj pe toată linia. Este obligat să-şi controleze în permanenţă bilaţul karmic din trecut şi prezent, să-şi analizeze stadiul evolutiv de ultimă oră, pentru a lua măsuri de convingere a conştiinţei şi minţii asupra faptelor ce trebuie executate în planul fizic.

Dacă spiritul are norocul de a colabora cu o conştiinţă curată şi puternică, atunci aceasta va dirija mintea cu rezultate eficiente. Însă, activitatea minţii este subordonată condiţiei umane, există o relaţie strânsă între corpul fizic şi minte. Dacă mintea este superioară, ea îi imprimă creierului şi corpului o viaţă curată, nobilă, elevată. Dacă se întâmplă însă ca mintea să fie sufocată de greşelile corpului fizic, apar neplăceri care se transmit conştiinţei şi spiritului.

Prin suferinţă, omul degajă o mare cantitate de energie malefică. Atunci când suferă, el se căieşte instinctiv, eliberând materia infestată care îl sufocă. În acest mod, omul rămâne cu o energie curată, care îi permite să transmită informaţii corecte dinspre minte către spirit. De asemenea, căile de acces, fiind desfundate de substanţa impură eliminată, pot transmite nestânjenit informaţiile de la spirit către corpul fizic.

Deci, există o ierarhie. Spiritul dirijează conştiinţa prin intermediul perispiritului. Conştiinţa dirijează mintea. Mintea porunceşte creierului ce trebuie să facă corpul fizic pentru a corespunde ordinelor dictate de spirit. Şi reciproc, stimulii existenţi în corpul fizic sunt recepţionaţi de creier, acesta sintetizează totul, predând minţii rapoarte de fiecare moment. Mintea, la rândul ei, sinteti-zează informaţiile şi le transmite conştiinţei. Aceasta le acordă fineţea necesară pentru a le transmite perispiritului, iar el le predă spiritului după ce le-a adus la un grad de fineţe extrem de mare. Spiritul le decodifică, le compilează la nivelul său şi decide ce trebuie făcut în continuare.

În majoritatea cazurilor, nu toate informaţiile preluate de creier ajung la spirit, din cauza impurităţilor existente pe tot traseul. Astfel, spiritul suferă o dezinformare şi nu poate lua decizii corecte. Din aceeaşi cauză se poate întâmpla şi invers: comenzile transmise de spirit nu ajung în întregime la corpul fizic sau unele ajung deformate. Putem spune că, dacă spi-

ritul este regele naturii umane, totuşi corpul fizic este rege pe pământ. Arareori aceşti doi regi sunt fraţi buni, numai în cazul înţelepţilor care reuşesc să recepteze intenţiile şi dorinţele spiritului lor. Dar, de cele mai multe ori, există nenumărate discordanţe între cei doi conducători ai fiinţei umane.

BINE ŞI RĂU

Când corpul fizic este impur, omul preferă spontan nenumăratele abuzuri care îi agravează gradul de impuritate. Se poate întâmpla adeseori ca spiritele inferioare încarnate să rezoneze foarte bine cu un astfel de corp, din această colaborare rezultând monştrii umani, tiranii care asupresc oamenii în toate felurile. Aceştia sunt mult mai numeroşi decât înţelepţii, al căror har divin este rezultatul punerii lor de acord cu spiritele înalte pe care le adăpostesc în propria fiinţă. Din această cauză, planeta Pământ este o arenă unde se înfruntă necontenit răul cu binele, întunericul cu lumina, întrupările necuraţilor cu fiinţele luminoase. Datoria noastră, a celor din subtil şi de pe Pământ, este să atenuăm această luptă în mod paşnic, cu arme nevăzute şi nedureroase, pentru a descuraja acele entităţi degradante care nu-şi găsesc liniştea acolo unde se află şi se agită tot timpul, provocând panică, suferinţe şi dezastre acolo unde se întrupează.

Există spirite puternice, fie benefice, fie malefice. Lumea întunericului este o copie în oglindă a Lumii Luminii. Opusul lui Dumnezeu este Satan. Forţele Lor sunt comparabile, antagoniste şi nemărginite. Nu poţi ajunge la Satan, după cum nu poţi ajunge nici la Dumnezeu. Energia Lor pătrunde pretutindeni. Aşa cum există mai multe spaţii energetice infinite care se intersectează, tot aşa, există mai mulţi zei care le stăpânesc. Fiecare sistem energetic îşi are regii săi, unul alb şi unul negru. În sistemul nostru solar regele alb este Dumnezeu, iar cel negru este Satan. Tot aşa se întâmplă şi în celelalte sisteme energetice. Dumnezeul nostru solar este un Fiu al Regelui Universului - DUMNEZEUL ABSOLUT.

DEDUBLAREA

În jurul fiecărui corp fizic se află toată succesiunea de planuri paralele care se intersectează, astfel încât în tot ansamblul sistemului solar materia eterică este amestecată cu cea astrală şi cea cauzală, toate pătrunzând corpurile solide. Nu există o delimitare strictă a aşa-ziselor „plane paralele”.

Prin DEDUBLARE, omul poate trimite în spaţiu un robot de substanţă eterică lipsit de spirit şi de conştiinţă, dirijat de mintea omului, care îşi include o componentă în acel robot. Partea eterică a perispirituiui este cea care poate fi dislocată, captând o parte a minţii (mintea de rezer-

vă) şi astfel, cuprinse în învelişul eteric desprins de corpul fizic, pot călători în astral sau în spaţiile superioare.

ASTRALUL este o lume constituită din particule pe care sunt imprimate imagini. Cine pătrunde în astral cu dublura, sau doar cu mintea, are acces la o parte din imagini pe traseul urmat. Se spune că „omul vede cu ochii minţii”. Fiecare particulă a astralului, oricât de mică şi de fină ar fi ea, este un aparat de fotografiat, astfel încât tot ce se întâmplă pe Pământ sau în universul nostru stelar este „fotografiat” în astral. Ceea ce vedeţi când pătrundeţi în astral reprezintă imagini şi fapte petrecute oricând în trecut şi oriunde în prezent. Despre viitor se pot obţine informaţii prin deducţie, prin declanşarea unui mecanism automat şi instantaneu care vă reve-lează ipoteze despre fapte şi situaţii viitoare, dar trebuie să înţelegeţi că vi s-a dat doar o variantă, doar o posibilitate despre ceea ce se va întâmpla. Viitorul nu este fix, nu poate fi încercuit. Puteţi primi o prognoză din astral, ea se poate adeveri exact, sau puţin diferit, eventual într-o variantă contrară, sau nu se adevereşte. Cei care au acces prin diverse metode la memoria astrală (Akasha) nu prea îşi asumă răspunderea de a transmite oricui previziunile pe care le-au primit. Majoritatea dau prognoze codificate, pentru ca aceia care le vor interpreta de-a lungul timpului să le poată adapta la prezentul în care trăiesc. Prognoze ca ale lui Nostradamus pot fi interpretate în diferite moduri, de aceea nu trebuie să fie luate drept prevestiri absolute. În general, este bine ca prognozele să fie date pe termen cât mai scurt, în caz contrar intervenind acei factori aleatori care pot naşte noi variante şi pot compromite valabilitatea prognozei.

DEDUBLAREA ETERICĂ se produce atunci când îţi trimiţi componenta rarefiată în planul eteric şi discuţi cu oameni vii ai prezentului, participi la acţiunile lor. Dar acţiunile tale sunt iluzorii, căci tu nu eşti omul în carne şi oase, ci doar o fantomă, asemenea fantomelor morţilor, adică a spiritelor dezîncarnate.

DEDUBLAREA ASTRALĂ se produce când pătrunzi în astral şi ai acces la Akasha. Atunci nu poţi participa la nicio acţiune, eşti spectatorul unor clişee fotografice care se succed, sau vezi scurte filme, făcute de particule astrale specializate în înregistrări de durată.

DEDUBLAREA MENTALĂ se produce trimiţându-ţi mintea de rezervă în locuri mult mai rafinate decât prin dedublare astrală sau eterică. Trimiterea dublului eteric este dependentă de cantitatea de energie eterică de care dispui. În schimb, prin meditaţii speciale, poţi ajunge mental oriunde doreşti, cu un consum mai mic de energie, depinzând doar de agerimea minţii tale şi de cantitatea de energie de care dispune creierul.

În timpul somnului, corpul fizic rămâne pe loc, dar cel eteric poate pleca. Imediat ce omul adoarme, pleacă şi spiritul, luând cu el o parte din perispirit, adică protecţia sa astrală şi eterică. O parte din perispirit rămâne pe loc. Şi mintea rămâne pe loc, dar îşi trimite componenta eterică (mintea de rezervă) să însoţească spiritul, dacă el o cere.

În general, spiritul este independent, el călătoreşte în timpul somnului oriunde are nevoie, fiind protejat doar de învelişul său din perispirit. Conştiinţa rămâne în planul fizic, ea fiind monitorul de rezervă care preia comenzile de la spiritul aflat în deplasare şi le înmagazinează în creier, astfel ca mintea să le recepţioneze. Spiritul pleacă în timpul somnului în orice spaţiu doreşte şi are acces, discută cu alte spirite, culege informaţii şi le transmite minţii prin conştiinţă, chiar plecat fiind, sau după înapoiere. Mintea, fiind legată de corpul fizic, este limitată din anumite puncte de vedere şi, fie că primeşte de la spirit tot ce acesta îi dă, dar în mare parte uită, fie nu poate executa comenzile primite, fie nu poate prelua nimic de la spirit, dacă este o minte impură, neşlefuită.

Această ultimă situaţie poate avea o implicaţie benefică sau malefică, depinde de caz. De exemplu, dacă un spirit malefic colaborează cu o minte nereceptivă, blocată, atunci sfaturile rele date de spirit nu sunt preluate în mod corespunzător de minte şi efectul malefic al comenzii este mult diminuat, iar consecinţele fizice sunt mai puţin distructive decât ar fi dorit spiritul. Cazul ideal este ca un spirit elevat să colaboreze cu o minte aerisită, penetrabilă, bine şlefuită, receptivă. Acesta este cazul „iluminaţilor" lumii pământene, aceia care ajung în spaţiile superioare, cât mai aproape de Lumina Divină. Opuse acestora sunt fiinţele la care spiritul malefic este însoţit de o minte receptivă, iar rezultatele sunt acţiuni cu un caracter puternic malefic, distructiv.

În somn, spiritul călătoreşte mereu şi în fiecare clipă îi transmite conştiinţei impresii sub formă de imagini şi sunete. Mintea le preia de la conştiinţă în funcţie de calitatea sa receptivă. În creier se păstrează doar o parte din impresiile primite de minte, astfel încât la trezire îşi aminteşte mai mult sau mai puţin din imaginile şi sunetele transmise. Deci, reţinerea viselor depinde de capacitatea de memorare a creierului, sub comenzile minţii.

PREVIZIUNILE SPIRITELOR

În privinţa previziunilor, noi lucrăm cuantificat: se analizează datele complete ale prezentului şi se trag concluziile. Aici, în sferele superioare, nimeni nu minte, dar există diferite puncte de vedere. Maica Domnului, Isus Hristos şi Domnul Dumnezeu se exprimă foarte laconic şi evită să se hazardeze în previziuni riscante. Ei grăiesc numai atunci când au o certitudine. Spiritele oarecare au puncte de vedere schimbătoare. Însă este bine să-ţi făureşti tu viitorul!

INFLUENŢELE ASTRELOR

Niciodată nu vei fi independent de mişcările astrelor. Pe măsură ce te purifici, devii tot mai sensibil la configuraţiile astrelor şi la tot ce te înconjoară. Zodia se păstrează pe tot restul vieţii fizice, dar nu trebuie să te

simţi îngrădit de indicaţiile horoscoapelor. Vei duce caracterele generale ale zodiei şi după moarte. Doar cei din planul vedic reuşesc să se elibereze de zodiac, ei nemaifiind obligaţi să se încarneze.

APOCALIPSA

Timpul este constant. Dumnezeu dirijează totul cu calm, nu cu zguduiri. Universul nu poate fi conceput cu trepidaţii. La nivel macrocosmic, totul este perfect planificat, există o lentoare infinită...

Pralaya (distrugerea cosmică) se poate produce, dar încă nu s-a pus problema. Dumnezeu vrea să menţină Universul aşa cum este. Dumnezeu urmăreşte continuitatea vieţii pe diverse planete. Este o speculaţie aceea că „o civilizaţie la apogeu trebuie distrusă". Nu putem concepe o distrugere totală. Dumnezeu vrea să menţină viaţa, chiar dacă vieţuitoarele greşesc.

Yoghinii au felurite păreri, împărţind timpul în „yuga" (epoci). Sunteţi în Kali-yuga (epoca întunericului), dar aceasta nu înseamnă că trebuie să fiţi distruşi cu toţii; Apocalipsa se întâmplă de câteva zeci de ani. Este doar o părere a unora că va urma Satya-yuga (epoca de aur). Timpul nu s-a sfârşit, Apocalipsa nu-i chiar atât de dură precum se prevesteşte... Stratificarea timpului pe „yuga" nu este literă de lege. Fiecare religie şi popor îşi au părerile lor. Citeşte cât mai mult, dar să accepţi ce-ţi convine! Să fii neutru în interpretarea evenimentelor şi a ideilor! Să nu îmbrăţişezi doar o idee, altfel ajungi la fanatism! Să fii mai clar în gândire, fără patimă şi îţi va fi mai bine!

Este adevărat că există o ritmicitate de mare anvergură, dar ea nu trebuie abordată simplist, la modul „radem o civilizaţie, facem alta". Acum se merge pe perpetuare, nu pe reapariţii. Universul este matur, iar Dumnezeu doreşte menţinere şi perfecţionare.

Din previziunile pesimiste despre Apocalipsă trebuie să desprindeţi faptul că aceia ce vor fi puri, vor avea protecţie divină. Cel care se ştie pur nu trebuie să fie obsedat de problema Apocalipsei. Voi, cei curaţi, fiţi optimişti şi urmaţi-vă calea! Sunteţi şi veţi fi protejaţi de Divinitatea Supremă.

Universul nu se prăbuşeşte chiar atât de sistematic, cum spun unii. Se pot întâmpla şi catastrofe cosmice, dar în Univers totul este variabil. Nu poţi face prognoze cu termene prea îndepărtate. Deci, nu înveninaţi sufletele oamenilor, vârându-le în conştiinţe îndoiala, teama de viitor, dezamăgirea faţă de ceea ce se întâmplă în prezent! Acestea sunt trăiri negative ce stresează populaţia şi o împiedică de la datoria sa zilnică şi permanentă: aspiraţia spre viitor. Nu putem trăi la nesfârşit imaginându-ne un acoperiş de foc deasupra noastră. Avem nevoie de oameni optimişti, robuşti la trup şi la minte, nu nişte dezechilibraţi mental, dezorientaţi şi obsedaţi.

Anul 1995

MESAJ DE LA SPIRITUL LUI MICHAEL JACKSON

„Dragi pământeni,

Eu sunt tot ce a mai rămas din minunatul şi năvalnicul Michael Jackson. Trupul său va putrezi repede, dar eu, scânteia de viaţă care l-a părăsit, voi rămâne pentru totdeauna. Michael s-a născut sub binecuvântarea unei stele a norocului, dar şi a suferinţei fără limite. Dacă omul acesta ar fi trăit într-o altă familie, într-un climat paşnic, potrivit chemărilor sale spirituale, ar fi ajuns poate mai celebru decât omul dinaintea lui, indianul SRI AUROBINDO. Eu sunt spiritul care i-a animat pe amândoi de-a lungul vieţii fulminante a fiecăruia dintre ei.

Ce s-a întâmplat cu Michael în ultimii ani ai scurtei sale vieţi? Sărmanul de el, a suferit umilinţe fără număr! L-au înjosit oameni la care a ţinut ca la fraţii săi. L-au rănit sufleteşte oameni care ar fi putut să-i devină prieteni devotaţi. Medicii l-au trădat, lăsându-se mituiţi de duşmanii cântăreţului. În afara femeilor care l-au iubit cu adevărat, omul acesta a avut mai mulţi duşmani decât prieteni. Toţi care s-au prefăcut a-i fi prieteni au profitat de ingenuitatea sufletului său şi de sinceritatea sa absolută. De nenumărate ori, Michael a fost dezinformat în legătură cu bolile sale. Când s-a aflat în stare gravă, i s-a spus că nu este nimic serios, iar dacă sănătatea i-a fost cu adevărat în pericol, a primit asigurări că va trăi 100 de ani. Ştiindu-l dator vândut, impresarii şi creditorii săi l-au ameninţat că va ajunge un biet cerşetor prin mahalalele săracilor. Pe Michael sărăcia îl înspăimânta. Era coşmarul vieţii sale. Cu toată sănătatea lui şubrezită de prea multe medicamente greşit administrate, şi-a adunat ultimele forţe, cele ale omului înspăimântat de moarte şi a riscat totul pentru a ieşi din nou pe scenă. Şi-a implorat factorii medicali să îi administreze un tratament pentru creşterea puterilor sale. I-au dat somnifere puternice, calmante interzise, adevărate droguri cu efect ucigător. Unul dintre medicii lui i-a făcut şedinţe de hipnoză, prin care îi inocula ideea că voinţa lui este mai puternică decât propriul trup şi că, ajungând uşor ca o vrabie, va zbura pe scenă fără să mai facă vreun efort. Sărmanul Michael i-a crezut pe toţi aceşti criminali cu zâmbetul pe buze, crezându-i binefăcătorii lui. Dar ei, zâmbind în continuare, îi numărau zilele şi orele cât mai avea suflare. A căzut, sărmanul, de foame, de oboseală, de disperare. Un înger sacrificat pe altarul propriului talent! Un om care ar fi avut de trăit 90 de ani dacă nu încăpea în ghearele unor criminali! Michael a fost o victimă a sistemului în care a trăit, o biată insectă nevinovată într-un cuib de scorpioni.

Eu, spiritul care l-a păstrat în viaţă pe mult-adoratul Michael Jackson, declar faţă de toată omenirea că omul acesta a fost răpus cu rele intenţii, pentru că fiinţa lui îi eclipsa pe mulţi artişti fără talent şi har. Îmi cer iertare de la toţi cei care l-au iubit în mod sincer şi dezinteresat pentru că nu l-am putut menţine viu şi sănătos, aşa cum l-ar fi dorit toţi fanii săi.”

22 iulie 2009

Dialog cu spiritul lui MICHAEL JACKSON

- Sărut mâna, doamnă. Ce mă bucur că m-aţi chemat! Chiar dacă nu sunteţi de acelaşi neam cu mine şi trăiţi atât de departe, vă respect pentru gestul dumneavoastră. Mulţi au încercat să mă cheme, dar n-au reuşit să redea cuvintele şi gândurile mele. Eu încă mai stau pe lângă mormânt; plâng, îmi plâng soarta abia pierdută. Sunt foarte îndurerat. Mai aveam încă mulţi ani de trăit dacă nu mă păcăleau blestemaţii aceia de doctori. Dar acum este prea târziu ca să mai regret ceea ce am greşit în viaţă. Totul s-a scurs, ca şi cum ar fi fost o clipă... Acum stau şi plâng de dorul rudelor mele, de dorul copilaşilor mei, de dorul prietenilor mei. Îmi pare rău pentru admiratorii mei, pentru fanii înrăiţi care ani de zile au plâns de dragul meu şi au cântat la recitalurile mele. Îmi deplâng soarta, pentru că puteam încă să mai creez multe pentru această omenire.

- Michael, care a fost cauza reală a morţii tale?

- Vai, doamna mea, câte aş avea de povestit, dar acum, că nu mai sunt om în viaţă, nu mai vreau să acuz pe nimeni. Sper în corectitudinea justiţiei americane, care va face lumină în această nebuloasă a sfârşitului meu. Mulţi au fost vinovaţi de moartea mea, mult prea mulţi ca să îi enumăr pe toţi. Eu am fost un om discret şi vreau ca şi acum să fiu un spirit cât se poate de binevoitor, să nu lovesc în oameni, cum nu am făcut nici în timpul vieţii mele.

- Ce vrei să le transmiţi fanilor tăi din ţara mea, din România?

- Îmi amintesc de voi, dragii mei. Am cântat pentru voi. Aţi fost plini de căldură, entuziaşti. M-aţi privit ca pe un zeu. Vă mulţumesc din suflet, dragii mei români! Doresc nespus de mult ca înregistrările mele neauzite şi nevăzute de nimeni până acum să ajungă şi în ţara voastră, pentru că sunteţi oameni cumsecade, dar încă săraci şi necăjiţi, cu prea multe griji. Vă doresc din tot sufletul meu îndurerat să vă meargă mai bine, dragi români! Aceasta este ultima mea dorinţă pe care pot să v-o transmit în aceste clipe în care sunt peste măsură de bulversat. Iertaţi-mă, dragii mei, vă rog pe toţi să mă iertaţi pentru că nu v-aţi putut bucura de dragul vostru Michael Jackson mai mulţi ani! Iertaţi-mă!

- Îţi mulţumesc, Michael, îţi mulţumesc nespus de mult pentru că tu, aşa îndurerat şi însingurat cum eşti, ai binevoit să vii ca să discuţi cu mine! Îţi mulţumesc în numele tuturor românilor care te-au iubit şi te-au apreciat. Rămâi cu bine, Michael. Să pleci la Dumnezeu!

24 iulie 2009

Mesajul a fost transmis mediumului Nina Petre în după amiaza zilei de 24 iulie 2009, ora 17:10, şi înregistrat video. El face parte din colecţia cu videoclipuri a site-ului nostru, www.spiritus.ro.

MESAJ DE LA SPIRITUL PRINŢESEI DIANA

„Mă găsesc în spaţiul nesfârşit, într-o lume a libertăţii absolute, a durerilor exclusiv sufleteşti şi a unei frumuseţi spirituale fără seamăn în orice alt spaţiu temporal.

Nu doresc să mă exprim cu referire la munca şi suferinţele mele de aici. Ele sunt de o factură nobilă, elevantă pentru orice spirit care aspiră spre noi lumi în viitor, mai bune, mai frumoase şi mai nobile din toate punctele de vedere. Sunt sigură că voi reveni pe Pământ, pentru a le uşura dorul copiilor mei, care au fost puternic traumatizaţi de moartea mea fulgerătoare. Mă voi reîntrupa într-unul din viitorii mei nepoţi. Dacă acesta va fi o fetiţă care îmi va semăna perfect la chip şi ţinută, copilul meu care îi va fi tată va şti cu siguranţă că sufletul Dianei a revenit în familia noastră.

Cu privire la dispariţia mea din lumea celor vii, aş avea foarte multe lucruri grave de afirmat. Acum, după atâta vreme scursă de la acel tragic accident, nu mai vreau să acuz pe nimeni de răutate, neglijenţă sau lipsă de caracter. A fost un concurs de împrejurări, circumstanţe care au acţionat în mod haotic, alimentând ulterior mii şi zeci de mii de speculaţii, mai mult sau mai puţin reuşite. Aş vrea să afirm cu toată convingerea că nu a fost un accident premeditat, pus la cale de cineva anume. Mulţi mi-au dorit dispariţia într-un fel sau altul, dar nimeni nu s-a încumetat să acţioneze direct asupra mea. Nu, nu pot să spun că există un criminal deliberat. Nu pot să acuz nicio fiinţă umană de a-mi fi provocat moartea cu intenţie directă! Din nefericire pentru mine şi pentru cei care mă iubeau, s-a intervenit prea târziu pentru salvarea mea şi a iubitului meu. Într-adevăr, eram însărcinată! Poate că aş fi supravieţuit traumatismelor produse de accident dacă nu m-aş fi găsit în această delicată situaţie.

Oh, mi se spune „Prinţesa inimilor” pentru că mulţi oameni, cunoscuţi sau necunoscuţi mie, m-au iubit pentru ceea ce am fost cu adevărat în faţa lor: o femeie frumoasă, inteligentă, plină de farmec matern şi înzestrată cu un adevărat suflet plin de nobleţe şi bunătate.

Regret că nu am ajutat în mod suficient miile de oameni aflaţi în grea suferinţă care mă aşteptau ca pe o rază blândă de soare, pentru a-i mângâia şi a le alina durerile.

Monarhia britanică va rezista în timp încă multă vreme de acum înainte. Dacă urmaşii scumpei mele soacre, Elisabeta a II-a, vor conduce la fel de demn ca şi ea, monarhia britanică va reprezenta un model de stat modern şi totodată clasic, plin de demnitate şi mereu tânăr.

Aş dori ca fostul meu soţ, tatăl copiilor mei, să ajungă în rolul ce i se cuvine de drept, adică Regele Marii Britanii. Este dreptul lui dinastic şi am convingerea că îşi va exercita atribuţiile regale cu multă competenţă şi demnitate.

Acum, în aceste timpuri agitate şi pline de pericole, întreaga Terra ar trebui să se pregătească pentru a supravieţui unor catastrofe inevitabile.

Mă refer cu deosebire la noile cutremure ce vor zgudui scoarţa terestră, la dezastrele ecologice, care nu vor întârzia să apară, la ferocitatea unor fanatici ai războiului, la pericolul degenerării rasei umane, supusă din ce în ce mai mult agresiunii mediului înconjurător.

Scumpilor mei copii le doresc să fie foarte atenţi asupra felului în care îşi vor organiza viaţa şi mai ales asupra vieţii lor intime, care nu trebuie să fie afectată în mod irecuperabil de dispariţia mea.

Fostului meu soţ, Prinţul Charles, îi doresc mult echilibru în toate acţiunile şi îl sfătuiesc să nu se lase influenţat de nimeni în hotărârile ce le va lua în viitor.

Soacrei mele, draga mea Elisabeta a II-a, îi urez să aibă parte de o viaţă lungă, cel puţin la fel de lungă ca a neuitatei Regine Mame. Îi doresc mai multă linişte şi mulţumire din partea membrilor familiei sale. Este o doamnă cu suflet nobil, curat şi generos, iar cei care au supărat-o (printre care mă număr şi eu) merită să fie pedepsiţi de soartă.

Celor care m-au iubit, m-au admirat, m-au deplâns şi m-au regretat, tuturor fiinţelor umane care au înţeles că le-am dorit numai binele, vreau să le spun că le-am iubit la rândul meu, le iubesc şi astăzi şi le voi iubi veşnic!

Neuitata Prinţesă Diana veghează asupra tuturor celor buni şi înduraţi de pe Pământ, suferind alături de ei...

A voastră prietenă eternă, Diana”

8 mai 2004

- SFÂRŞIT -